

Lystyachtens hemmelighet

Roman av Kaptein Seattle

bokselskap.no
Oslo 2020

bokselskap.no, Oslo 2020

Lystyachtens hemmelighet

Teksten i bokselskap.no følger 1. utgave, 1915 (Kristiania/Nordisk forlagsbureau) og er basert på digital tekstversjon ved Øystein Tvede og Knut Sigurd Senumstad.

ISBN: 978-82-8319-549-1 (digital, bokselskap.no),

978-82-8319-550-7 (epub), 978-82-8319-551-4 (mobi)

Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

LYSTYACHTENS HEMMELIGHET

ROMAN
AV
KAPTEIN SEATLE

NORDISK FORLAGSBUREAU
KRISTIANIA

[1915]

Kap. I. En aprilkveld

[3] Klokken var et kvarter over ni. Det viste ialfald det store væggeur i det ytre kontor. Femten minutter over ni om aftenen. Det var endda en torsdagskveld, og ikke var det i slutten av maaneden heller. Allikevel var det bare saavidt jeg var blit færdig med arbeidet. Craddox, chefen, var ikke gaat hjem endda. Vi unge paa kontoret trodde han aldrig skulde bli færdig med at arbeide. Han var millionær og allikevel slet han fra dagry til midnat for at tjene flere penge.

Det værste var at han lot os arbeide overtid uten ekstrabetaling. Denne aprildag var det mig som hadde været saa uheldig at bli valgt til af gjøre ekstratjeneste. Klokken seks hadde jeg faat en halv time til at spise middag paa, og nu, et kvarter over ni, var jeg akkurat saavidt færdig.

Som jeg stod og vasket mig i toiletværelset, sa jeg til mig selv, mindst for hundrede gang, at jeg vilde slutte hos gamle Craddox, saasnart jeg bare kunde faa en likesaa god stilling andetsteds. Men det var netop knuten.

Craddox betalte nemlig godt. Jeg hadde været der et halvt aar og hadde 75 dollars om maaneden. Det var jo ikke saa værst for en gut som kom like fra skolebænken og som var ganske alene i verden. Saa var det ogsaa det, at hos Craddox var der altid anledning til stigning, selv om man arbeidet sig næsten ihjæl.

[4] Da jeg kom tilbake fra toiletværelset blev jeg staaende et øieblik og tændte mig en billig cigar. Det vilde ikke være fornuftig at trive hatten og løpe ut som om jeg avskydde kontoret. Det likte ikke Craddox.

—

Jeg tok tre lange drag av cigaren.

«Henderson!» brølte han.

«Javel?»

«Kast den stinkepinden!»

Jeg var dum nok til at bli sint.

«Hvis det er en stinkepinde,» svarte jeg, «saa er det ikke fordi jeg ikke liker gode cigarer, men fordi jeg ikke har raad til at kjøpe dem.»

Han blev mørkerød i ansigtet.

Jeg ventet litt.

«Det er bedre ikke at røke noget end at røke slike stinkepinder,» sa han. «Herefter har De bare 65

dollars om maaneden istedetfor 75. Med den gagen tænker jeg ikke De overhodet har raad til at røke jeg. Nu kan De gaa.»

Jeg svarte ikke. Jeg bare styrtet ut av kontoret, fór hen til elevatoren; nedover bar det. Da jeg kom ut paa gaten, kastet jeg stinkadoren og borte i cigarutsalget paa hjørnet kjøpte jeg to cigarer for en kvart dollar. Jeg gjorde det i den første vredes opbrusning, bare paa trass vilde jeg røke en god cigar.

Saa vilde han slaa av ti dollars om maaneden? Naa, det fik gaa som det kunde, jeg vilde ha en anden post saa snart som mulig, og naar jeg sa op hos Craddox, saa skulde jeg gi ham ind saa han hadde nok for seks maaneder.

Jeg hadde naturligvis ikke nogen videre lyst til at gaa hjem, det vil si den vesle hybelen jeg kaldte mit hjem. Jeg, Karl Henderson, var ung, det var en maanelys aprilkveld, og jeg var opsat paa eventyr. Hvor skulde jeg finde det henne?

Jeg kjendte ingen unge damer som jeg kunde ^[5] besøke saa utækkelig sent paa kvelden. Min vertindes datter sat vel oppe og læste endda, men hun vilde bare snakke kvindesnak. Desuten er hun syv aar ældre end mig.

Det var ikke kinematografeventyr jeg vilde opleve, og jeg var altfor økonomisk anlagt til at kjøpe en todollars billet til et godt teater, naar forestillingen var halvveis over. Hvad skulde jeg saa gjøre? Hvor i alverden skulde jeg opleve noget i Seattle?

Jeg opgav det; men jeg tænkte jeg kunde gaa ned til havnen. Jeg blev aldrig træt av at staa der og se paa skibene som kom og gik. Saa gik jeg altsaa ned til bryggerne. Jeg stod ytterst ute paa en molo og stirret utover Ellioh-bugten. En hundrede meter fra mig laa der en pragtfuld privat lystyacht for anker; jeg hadde aldrig set den før.

«Hvad er det for en?» spurte jeg en sjømand som stod i nærheten.

Han tok pipen av munden og kom et skridt nærmere: «Privat lystyacht,» svarte han, «tilhører en som heter Bellan, en avgaat sjøofficer, saavidt jeg vet. Det er en englænder. Været her i tre uker, men yachten har ligget forankret ute i sundet hele tiden. Den kom ind tidlig ieftermiddag. Vakker, ikke sandt?»

«Jo, det er visst,» sa jeg begeistret.

«Skulde ønske jeg hadde en privat yacht,» sa han og gik sin vei.

Jeg lo ved mig selv. Hvem vilde ikke ønske at ha en privat yacht! Jeg stod et kvarters tid og saa paa de travle dampere. Tacomabaaten bakket ut fra nabobryggen og dampet utover den maanelyse fjord. – Litt efter stod ogsaa Victoriadamperen ut fjorden. Det begyndte at bli roligere, men jeg blev endda staaende, for jeg hadde en cigar igjen.

^[6] Jeg hørte stemmer bak mig, og da jeg vendte mig, fik jeg se fire mænd komme gaaende. Jeg tænkte det maatte være nogen matroser som ventet paa at bli sat ombord i sit skib.

«Det kunde ikke træffe heldigere,» hørte jeg en af dem si. «Her kommer han like i armene paa os og

sparer os bryderiet med at gaa og hente ham. Det er sandelig heldig, hvad?»

«De stanset et stykke fra mig og snakket lavt sammen. Jeg tændte min anden cigar, blev staaende en to-tre minutter til og begyndte saa at gaa indover bryggen for at gaa hjemover. Jeg kom nok ikke til at opleve nogen eventyr inat, ialfald ikke andre end dem, jeg kunde drømme mig til i maanelyset.

Som jeg nærmet mig de fire mænd, kom en av dem, rigtig en svolk av en fyr, imot mig med fremstrakt haand.

«Nei, er det ikke Karl Henderson!» ropte han.

«Und – undskyld,» stammet jeg.

«Kjender du mig ikke igjen?» sa han forbauset. –

«Jeg tror – ikke –» begyndte jeg.

«Du kan ikke se ansigtet mit, gutten min, derav kommer det. Snu ryggen til lyset.»

Han stillet sig slik, at lyset fra bryggelampen faldt like i ansigtet paa ham, og jeg snudde ryggen til lyset for bedre at se ham, og kom derved tilfældig til at vende ryggen ogsaa mot de tre mænd.

«Jeg kjender Dem ikke,» sa jeg.

«Hvad? Se bedre efter, Karl,» sa han med en latter.

Jeg bøiet mig frem og saa nøiere paa ham. Han lo atter. Der lød hurtige skridt bak mig, mine armer blev grepet og et klæde kastet over mit hode.

Jeg begyndte at sparke og spænde og forsøkte [7] at vri mig ut av den mands hænder som holdt mig. Jeg skrek.

Jeg skjønte alt nu, da det var forsent, og klædet var vædet med kloroform.

«Hold ham rolig,» hørte jeg den mand si som jeg hadde snakket med.

«Hjælp, hjælp,» gispet jeg. Der kom ikke noget svar, og jeg kjæmpet fremdeles vildt. Det var naturligvis ganske unyttig at skrike. Hadde nogen hørt mig, hadde de andre naturligvis fortalt, at det var en drukken matros, de skulde ha ombord igjen.

Bedøvelsesmidlet begyndte hurtig at virke. Jeg hadde indaandet det i rikelig mængde, mens jeg kjæmpet og skrek.

Hvad vilde de med mig? Blev jeg shanghaiet? Neppe. For jeg var bare enogtyve aar, jeg var hverken høivoksen eller sterk – saa sandelig ikke ut til at være en mand som der kunde bli en god sjømand av.

Jeg følte jeg blev svakere. Det flammed rødt for øinene mine, det suste i hodet paa mig. Jeg syntes hjertet holdt op at slaa. Jeg holdt paa at synke om og følte armene gripe fastere om mig.

Saa fór der en ny tanke gennem min hjerne: den mand jeg havde snakket til havde kaldt mig Karl Henderson. *Han visste hvem jeg var.* –

I samme øieblik tapte jeg bevisstheten.

Kap. II. Kong Karl

Jeg kom gradvis til bevissthet igjen.

Til at begynne med aapnet jeg ikke øinene. Det suste saa rart for øinene mine, og jeg følte en ganske uvant bevægelse. Saa forstod jeg. Jeg var [8] ombord paa et skib, og skibet dampet utover fjorden eller sundet, ja det var kanskje endog ute tilhavs. Hvorlænge jeg hadde været uten bevissthet, hadde jeg intet begrep om.

Naa, det var der jo ikke noget at gjøre ved. Det var ikke værre end at arbeide paa overtid for gamle Craddox og bli gjennomheglet fordi en røkte. De kunde da ikke gjøre mere end at dræpe mig, hvem de saa end var.

Jeg var i en stinkende ruf i en elendig fragtedamper, antok jeg. Det var bedst jeg kom tillive igjen.

Saa apnet jeg øinene. I næste øieblik sperret jeg ogsaa munden op av bare forundring.

Det var ikke nogen stinkende ruf jeg var i, men en luksuriøst utstyrt pragtkahyt. Det var silkeforhæng for vinduerne. Det var et stort speil paa væggen like mot mig. Ved siden av det var der en liten dør som stod paa gløt, og indenfor saa jeg en vaskevandsstol og et badekar. Der var ogsaa et vel utstyrt toiletbord. Det maatte være en luksuskahyt ombord paa en stor oceandamper.

Jeg satte mig op paa køiekanten og gned øinene, glemte for et øieblik mine hodesmerter, som skyldtes kloroformens virkninger. Saa skyndte jeg mig bort til et av vinduerne og saa ut. Det var ikke langt ind til land, og jeg kunde se at baaten gik med stor fart. Vi var ikke naadd ut i aapen sjø endnu, men befandt os i Juan de Fusastrædet.

Hvad skulde dette bety? Hvorfor var jeg blit bortført paa denne besynderlige maner, og det av en mand som hadde kaldt mig ved navn? Og hvorfor befandt jeg mig i en luksuskahyt som om jeg skulde være en rik passager?

Husk jeg var bare enogtyve aar, og i den alder varer ikke ens nedslaathet længe, hvis man er frisk. Derfor knipset jeg i fingrene og gik ind i det lille badeværelse. [9] Jeg fik mig en deilig morgenvask, trak paa mig undertøiet og gik hen til det store speil for at barbere mig. Jeg masserte mit ansigt, børstet haaret og benyttet mig av hele den rikholdige samling av toiletsaker. Det var jo ikke noget urimeligere av mig at gjøre det end det var for fire voksne mænd at bortføre mig, en ganske almindelig, ubetydelig ung mand.

Hvorfor de hadde gjort det? Ja, det maatte himlen vite. Jeg opgav fuldstændig at begripe det. Tiden vilde nok vise det. Det bedste jeg nu kunde gjøre var at klæ mig paa, saa kunde jeg etterpaa forsøke at finde rede i det.

Desuten var jeg sulten. Jeg hadde hat liten tid til at spise dagen før, og en tarvelig middag var det. Og nu kunde jeg omtrent slutte mig til at det var ved fem-seks-tiden om morgenen.

Saa skyndte jeg mig tilbake til kahytten og saa efter klærne mine. Men de var der ikke. Derimot laa der over en vægfast bænk en snehvit uniform med guldsnorer, et guldbelte og et guldhjaltet sverd. Paa brystet av uniformfrakken hang der en besynderlig guldmedalje, som lignet et slags orden.

Der stod et par ridestøvler med guldsnorer og guldkvaster paa. Der var ogsaa en forgyldt hjelm, og paa kokarden stod der et eiendommelig merke, make til det som stod paa sverdhjaltet og beltespænden.

Hvad i himlens navn betydde alt dette? Hadde jeg gaat i vildelse? Var jeg kommet ind etsteds hvor jeg ikke hørte hjemme? Men isaafald hvor var klærne mine?

Jeg opgav at finde nogen løsning paa det. Jeg satte mig paa køiekanten og trak paa mig en silkeskjorte som jeg hadde fundet ved siden av uniformen. Den passet fuldstændig. Saa trak jeg bukserne paa. De passet ogsaa. Det var som om klærne skulde være sydd til mig. Men støvlerne – der vilde det vise sig. Jeg forsøkte den høire, ^[10] og den gled let paa, det gjorde den anden ogsaa. Paa en stolarm fandt jeg rent, nyt stivetøi. Da jeg tok det paa, saa jeg at baade skjorteknapperne og mansjetknapperne var av guld og bar det samme merke som hjelmen og sverdhjaltet.

Saa bestemte jeg mig til at klæ mig fuldstændig, og dersom jeg efterpaa blev hivd overbord for at ha besudlet den høierestaende officers uniform, saa kunde det være mig det samme. Jeg hadde hat min lille moro saalænge den varte. Jeg trak uniformen paa og knappet den. Den sat som støpt. Jeg spændte sverdet om mig, satte hjelmen paa hodet og saa mig i det lange speil. Himmel! Jeg saa likefrem kongelig ut!

Saa, nu var jeg rede. Jeg behøvde bare at aapne døren, gaa ut paa dæk og faa høre hvor, jeg var henne – hvad det var for et skib, hvor det skulde hen, hvorfor jeg var blit bortført og hvis klær det var jeg hadde paa.

Jeg tok hjelmen av, jeg kunde ikke rigtig noget med den. Saa gik jeg bort til døren og dreiet paa haandtaget. Døren var stængt.

Til denne dag vet jeg ikke hvorfor jeg ikke hamret løs paa den, skrek og ropte og bragte officerer og mandskap paa benene. Kanske var jeg under indflydelse av den uniform jeg bar. Kanske gav den forbistrede utrigning mig en liten smule følelse av falsk værdighet.

Ihvertfald gik jeg bare over til et av vinduerne og saa ut igjen. Landet var nu ikke saa nær som det hadde været. Skibet nærmet sig uten tvil det aapne hav. –

Idet jeg vendte mig om, saa jeg en elektrisk knap paa væggen. Jeg trykket sagte paa den og ventet saa. Noget vilde ske nu formodet jeg.

Noget skedde ogsaa. Der kom hurtige trin utenfor døren, en klokke ringte et eller andet sted og syntes at gi ekko over hele skibet.

^[11] Jeg hørte nogen snakke til en anden utenfor. Jeg hørte en slaa gli tilbake. Jeg stod og ventet midt i det elegante rum med armene overkors med tankerne fylt av den forbistrede uniform.

Døren blev slået op. Jeg snappet efter pusten og rykket et skridt bakover. Foran mig stod den svære svolk av en fyr som hadde snakket til mig kvelden før paa moloen, han som hadde været med paa at røve eller bortføre mig eller hvad det nu var.

Det var ikke det at han var der som fikk mig til at gispe og gaa bakover – det var fordi han ogsaa bar en flot uniform, skjønt ikke saa pragtfuld som min. Hans var grøn med guldborder og over skulderen hadde han et rødt skjert. Han bar ogsaa sverd ved siden.

Idet jeg aapnet munden for at snakke, bøiet han sig dypt forover og la høire haand paa hjertet.

«God morgen, Deres majestæt,» sa han.

«Hv-a-d?» lykkedes det mig bare at gispe frem, ordene sat fast i halsen paa mig.

«Det tegner til at bli en deilig dag, Deres majestæt,» fortsatte han. «Forhaabentlig har Deres majestæt sovet godt. Tillat mig at føre Dem til spisesalonen. Frokosten er servert, hvis Deres majestæt ønsker at indta den nu.»

Nu blev jeg aldeles ør. Jeg fulgte ham blindt, gik igjennem en liten korridor og kom ut i spisesalen. Et drivhvitt bord stod dækket med glinsende slepne glas og sølv. Mekanisk satte jeg mig ved enden av det. Og saa opdaget jeg at der bare var en stol, en plads.

Manden i den grønne uniform ringte. Straks blev døren aapnet og en stuert traadte ind med et bret. Han bar en hvit dragt.

Han serverte mig den mest indbydende frokost en kan forestille sig, og gik saa baklængs ut av værelset – gik baklængs ut, glem ikke det.

[12] «Falder maaltidet i Deres majestæts smak?» spurte den grønklædte.

«Det ser rent fristende ut,» bemerket jeg, for nu begyndte jeg atter at faa talens bruk. «Men jeg skulde gjerne ville vite, hvad alt dette sludder skal bety?»

«Sludder, Deres majestæt?»

«Jeg sa sludder, ja, og skulde gjerne ville tilføiet et endnu kraftigere ord. Hvad betyr dette? Hvorfor bortførte De mig igaarftes? Hvorfor er jeg ombord paa dette skib? Hvorfor har jeg faat en række private kahytter? Hvor har De gjort av klærne mine, og hvorfor gav De mig denne uniform?»

«Det er Deres majestæts egen morgenuniform.»

«Du store kineser! Da skulde jeg like at se galauniformen! Men De er fullstændig paa vildspor, min snille ven. Jeg har ikke nogen ret til at bære uniform. Jeg er Karl Henderson, kontorist hos en grættens skurk av en mægler som har forretning i Seattle, U. S. A.»

«Saa Deres majestæt er i det spøkefulde hjørne?» sa fyren smilende.

«Hvorfor tiltaler De mig som konge?» spurte jeg. –

«Fordi Deres majestæt er konge. Det er vel ikke for dristig av mig at antyde, at frokosten kunde bli kold?»

«Tak fordi De mindet mig om det. – Jeg vil ialfald spise saalænge der er anledning til det. Om nogen minutter finder De saa allikevel ut, af De har gjort en feil, og saa sparker De mig vel overbord.»

Dermed la jeg ivei med frokosten.

«Hvad er det forresten for et skib dette her?» spurte jeg om en stund.

«Deres majestæts egen yacht «Kenturionen.»»

«Jasaa, jeg visste ikke jeg hadde nogen yacht. Hvorhen gaar saa reisen?»

[13] «Deres majestæt er paa veien hjem.»

«Nei jasaa! Hvor er saa det henne?»

«Som om Deres majestæt ikke visste det selv!»

«Hvem er saa De?» spurte jeg med ett.

Manden smilte til mig over bordet.

«Jeg er Deres majestæts kammerherre,» svarte han med et buk.

«Nuvel, hr. kammerherre, hvorfor sitter De ikke ned og faar litt i livet?»

«Spise sammen med Deres majestæt! Det vilde være brud paa etiketten.»

Jeg svarte ikke. I fulde ti minutter lot jeg den utsøkte frokost vederfares retfærdighet. Jeg opgav at fundere mere paa dette. Enten var det en drøm, eller maatte jeg være sindsforvirret.

«Vil Deres majestæt motta førsteministeren?» spurte kammerherren efter en stunds forløp, da jeg gav tegn til at jeg var færdig.

«Jeg er rede til at ta imot hvemsomhelst!» svarte jeg. –

Den hvitklædte gut kom ind og tok av bordet; saa bragte han mig cigarer, bedre cigarer end jeg nogensinde hadde smakt i hele mit liv, og jeg tændte en med det samme.

«Hvad er Deres navn?» spurte jeg kammerherren. –

«Førsteministeren sier jeg har kapteins rang, Deres majestæt. Mit navn er William Mallard.»

«Hvem er førsteminister?»

«Det er lord Richard Bellan, Deres majestæt, eller Richard lord Bellan skulde det vel hete.»

«Jeg husker ikke, at jeg nogensinde har gjort ham til førsteminister,» bemærket jeg.

«Deres majestæt er i usedvanlig godt humør i denne morgenstund,» sa kaptein Mallard.

«Hvis jeg er konge,» sa jeg, «kan jeg vel gjøre og late som jeg vil ombord paa denne yachten som De sier tilhører mig?»

[14] «Javist, Deres majestæt.»

«Naavel, saa vil jeg gaa ut paa dæk.»

Idet jeg reiste mig, fór han tversover kahytten, aapnet døren med et dypt buk og traadte tilside, idet jeg gik ut. Han pekte hvor jeg skulde gaa hen. Jeg steg ut paa dækket med kammerherren i ti skridts avstand bak mig.

«Kenturionen» dampet netop ut i aapen sjø. Der stod en officer paa broen og en paa dækket, begge iført grønne uniformer med gulddistinktioner. Jeg saa nogen av mandskapet, de var ogsaa klædt grønt.

«Gi mig en knappenaal,» sa jeg til kammerherren.

Han gav mig en, og jeg stak den i armen. – Nei, det var ingen drøm.

«Jeg sier Dem endnu engang, at De har begaaet en kjedelig feiltagelse,» sa jeg, idet jeg vendte mig mot kaptein William Mallard. «De har faat tak i den gale mand.»

«Det tror jeg ikke, Deres maiestæt. Deres majestæt er ganske sikkert Deres majestæt.»

«Jeg har en masse ting jeg gjerne vilde vilte om denne majestætingen Deres,» sa jeg.

«Tilgi, Deres majestæt, men som De vet kan jeg ikke tale med Dem om statssaker, denslags konferanser maa være forbeholdt hans excellense førsteministeren.»

«Saa faa fat i førsteministeren Deres da,» befalte jeg.

Jeg satte mig ned i en stol for at vente. Kammerherre Mallard ropte paa en underordnet officer og meddelte ham ordren.

«Hvorfor kunde De ikke gaat efter ham selv?» spurte jeg.

«Jeg skal være om Deres majestæt bestandig,» svarte han.

[15] Jeg sa ikke noget; der var ikke noget at si, men jeg begyndte at bli nervøs.

Saa kom førsteministeren, lord Richard Bellan. Han var iført hvit uniform, men den var ikke saa pragtfuld som min. Han hadde et purpurfarvet skjerf, som gik over høire skulder. Han kom like bort til mig og bukket.

«Det glæder mig at se Deres majestæt saa frisk og i saa godt humør,» sa han.

Jeg saa paa ham. Han kunde vel være omtrent 45 aar, var høi, bredskuldret og rak, litt graa i tindingerne, og man kunde straks forstaa, at han enten hørte til hæren eller flaaen.

«Send væk den fyren, som sier han er min kammerherre,» befalte jeg.

William Mallard trak sig øieblikkelig tilbake.

«Og sæt saa De Dem der,» fortsatte jeg.

«I Deres majestæts nærvær!»

«Javist.»

Saa satte han sig. Jeg bøiet mig fremover og satte pekefingeren min like borti næsen paa ham.

«Vil De saa si mig, hvad er meningen med alt dette?»

«Undskyld, Deres majestæt, men jeg forstaar ikke riktig?»

«Hvorfor blev jeg bortført igaarkveld? Hvorfor er jeg her? Hvor fører De mig hen? Hvorfor behandler De mig som en nar?»

Han smilte til mig.

«Vil Deres majestæt tillate mig at tale likeut?» spurte han.

«Det er netop det jeg vil ha Dem til at gjøre.»

«Saa la mig faa si Dem dette: De er virkelig konge. Av hvilket rike kan jeg ikke si netop nu. Vort bestemmelsessted maa ogsaa forbli en hemmelighet for Dem indtil videre. Forklaringen skal komme senere og da fullstændig. Vi reiser nu til Deres kongerike. Denne yacht er Deres og staar ^[16] fullstændig til Deres disposition, kun maa De ikke gjøre forsøk paa at forandre dens kurs. Der er blit sørget for alt som kan gjøre Dem opholdet ombord behagelig. Deres ringeste ønske er lov. Dette er al den forklaring jeg kan gi for øieblikket. Fra nu av er De kong Karl og vil bli behandlet som saadan av hvert eneste menneske ombord. Høilig forbauselse vil bli det eneste svar De faar, hvis De stiller spørsmaal til nogen, for ingen her ombord kan eller vil si noget. De er konge, og intet ondt vil hænde Dem. Vær derfor tilfreds.»

Saa reiste slyngelen sig, bukket igjen dypt, knipset i fingrene, og kammerherre, kaptein Mallard kom springende til.

«Hvad er Deres majestæts ordre for dagen?» spurte han.

«Kaptein Mallard,» svarte jeg, «for øieblikket har jeg intet at befale. Jeg bare ønsker at faa røke i fred.»

Kaptein Mallard bukket og trak sig ti skridt tilbake. Der stod han med armene overkors, opmerksomt speidende, som om han ventet at jeg skulde bli bortført av anarkister.

Richard lord Bellan hadde sagt det, og han maatte vel vite det. For jeg visste det ikke. Jeg var kong Karl, men av hvilket rike hadde jeg ikke den ringeste idé om.

Kap. III. Nogen mænd og to kvinder

To motstridende følelser behersket mig avvekslende.

Paa den ene side var jeg sint, fordi jeg var blit bortført, fordi jeg befandt mig mellem fremmede som førte mig jeg vet ikke hvorhen og som ikke [17] vilde svare paa mine spørsmåal. Jeg havde lyst til at rive av mig sverd og uniformfrakke, brætte op ærmene og gaa løs paa dem for at faa en smuk hevn før det var forbi med mig.

Paa den anden side, – ung og fuld av kjærlighet til livet som jeg var – var jeg tilbøielig til at la fem være like, til at spille min rolle som konge med al den kongelige værdighet som jeg kunde paata mig, indtil jeg fik fuld rede paa sakerne.

Som jeg allerede har sagt, hadde jeg ikke en eneste slegtning ilive. Jeg hadde været en fattig kontorist uten anledning til at ta for mig av livets glæder. Her var alt indenfor min rækkevidde. – Hvorfor skulde jeg saa ikke gripe til?

Og dog visste jeg slet ikke hvad en slik optræden kunde føre til. Jeg var i disse menneskers magt. Mine bedrifter kunde godt føre mig i fængsel for alt det jeg visste.

Efter en times grundig eftertanke besluttet jeg mig derfor til at forholde mig avventende; men jeg var samtidig bestemt paa at trække mig ut av saken, saasnart jeg skjønnte at jeg var med paa noget ulovlig.

Førsteminister Richard Bellan kom bukkende henimot mig.

«Deres majestæt,» sa han. «Tillat mig at foreslaa, at De holder kur iformiddag, saa at alle ombord kan faa anledning til at sverge Dem lydighet.»

«Gjør, hvad De finder rigtig,» svarte Jeg.

«Vil De da tillate mig at føre Dem nedenunder, Deres majestæt?»

Jeg reiste mig straks og fulgte ham bortover dækket. Jeg hørte en gongong slaa fem slag, og efter et litet ophold fem til.

Richard Bellan førte mig fra dækket ned en [18] trap, ind gjennom en bred gang og derfra ind i en stor salon.

Jeg kunde neppe la være at maape af forbauselse, da jeg traadte ind. Kahytsalonen var rikt utstyrt, og i den borteste ende av den stod der en slags trone. Richard Bellan førte mig hen mot denne og bad mig ta plads der.

Jeg steg op de par trin til tronstolen og satte mig. Bellan rakte mig et scepter. Derpaa snudde han sig ut mot værelset og klappet i hænderne.

To mænd i hvite uniformer kom ind og blev staaende paa hver side av de to brede fløidører som var blit slaat op, men hvis aapninger endnu skjultes av tunge forhæng. Jeg la merke til, at kaptein Mallard tok stilling ved en av sidevæggene mellem to av vinduerne. Der blev han staaende med korslagte armer, rank som en soldat paa vakt, og tok ikke et sekund sine øine fra mig.

Med et hørte jeg lyden av musik. Det var et piano, og lyden syntes at komme meget langt borte fra. Richard Bellan stod midt paa gulvet og bukket dypt for mig; derpaa vendte han sig mot de tunge portierer.

Forhængene skiltes, og endnu en mand i uniform traadte ind og gik frem til Bellan, som atter snudde sig mot mig. Den nyankomne gik nogen skridt længer frem og knælte ved tronens fot.

«Kaptein Barrington, kommandanten ombord paa Deres majestæts yacht «Kenturionen» og viceadmiral i Deres majestæts flaate,» meldte Bellan.

Jeg saa paa den mand som laa paa knæ foran mig. Han kunde visst ikke være over 35 aar. – Hans ansigt var strengt, men ikke uskjønt.

Han reiste sig, traadte like hen til tronens trin og bukket atter dypt.

«Maatte Deres majestæt faa et langt og lykkelig liv!» sa han.

Ordene lød smukt nok, men da hans øine naadde ^[19] mine for anden gang, saa jeg et glimt i dem som tydet paa mishag, ja næsten paa hat.

Jeg sa intet. Kaptein Barrington trak sig baklængs tilbake til midten av salonen, bukket for Bellan, snudde sig saa og gik bort og stillet sig op ved væggen ved siden av Mallard.

En efter en blev nu alle de underordnede officerer ombord paa «Kenturionen» forestillet for mig under de samme ceremonier som kapteinen hadde gjennomgaat. Nogen av disse var gamle mænd, og de saa paa mig med aapenhjertig nysgjerrighet; andre var unge, og de saa allesammen ut som om de misundte mig.

Saa begyndte pianomusikken igjen. Richard Bellan vendte sig atter om og gik bort til dørforhænget, rakte haanden ut og trak det tilside. Og ind traadte – en kvinde.

Du milde himmel! Det hadde aldrig faldt mig ind at der kunde være kvinder ombord. Bellan tok hende ved høire haand og førte hende frem til tronens fot. Hun var meget vakker, men hendes ansigt var blekt. Hendes dragt var pragtfuld.

«Deres majestæt,» sa Bellan, «tillat mig at indføre lady Elizabeth Bellan, min elskede søster, ved Deres hof.»

Piken foran mig bøiet sig i dyp hilsen. Jeg gik hurtig ned fra tronen, strakte haanden ut og hjalp hende op.

«Det glæder mig meget at gjøre Deres bekjendtskap, lady Elizabeth,» sa jeg med et smil.

Der var et skræmt uttryk i hendes øine som hun saa paa mig, men hun smilte tilbake og neiet igjen.

«Jeg takker Deres majestæt,» sa hun med en lav stemme som var forunderlig søt, men paa samme tid uendelig sørgelig.

Hun traadte tilside. Jeg visste ikke hvad jeg ^[20]skulde gjøre, men steg saa op paa tronen igjen. Tilfældigvis saa jeg tvers over værelset paa kaptein Barrington. Han var rød i ansigtet, og hans øine skjød lyn, som de møtte mine. Forundret spurte jeg mig selv hvorfor ialverden den mand optraadte som om han hatet mig?

Lady Elizabeth Bellan stod ved værelsets motsatte væg. Hendes bror gik op mot forhænget igjen, holdt atter haanden ut, og – nok en kvinde traadte ind.

Hun var liten, og lady Elizabeth var høi. Hun var livlig, hadde røde læber og vakker mund og ravnsort haar, hun var tiltrækkende uten netop at være pen. Hendes utseende var i ett og alt forskjellig fra lady Elizabeths.

«Deres majestæt,» sa Bellan, «tillat mig at indføre ved Deres hof frøken Grace Bellan, min yngre søster.»

Jeg smilte igjen og vilde reise mig for at ønske hende velkommen. Men til min overraskelse traadte hun straks tilbake efter at ha avlevert sin dype hilsen, og for mig saa det ut som om broren gjorde hvad han kunde for at faa hende hurtig nok væk. Jeg sank tilbake paa tronstolen.

Det saa ikke ut til der var flere at forestille. Jeg sendte et hurtig blik rundt kahytten. Kaptein Barrington saa fremdeles rasende paa mig. De andre officerer var spændt paa hvad jeg nu vilde foreta mig. Lady Elizabeth stod ret op og ned ved væggen, mens hendes store øine stirret ufravendt paa mig fra det hvite ansigt. Frøken Grace Bellan ved hendes side smilte skøieragtig til mig, og hendes øine lyste av skjælmeri.

Saa nærmet Bellan sig, knælte foran mig og gik saa op trinene.

«De venter at De skal si nogen ord,» sa han til mig slik at ingen av de andre kunde høre det, saa traadte han baklængs ned igjen.

^[21]Jeg reiste mig og saa paa dem alle.

«Mine venner,» sa jeg, «jeg er Dem taknemlig for denne ære. Jeg vilde gjerne De skulde føle, at jeg er Deres ven.»

Som jeg sa det, saa jeg like paa kaptein Barrington, skjønt jeg dengang ikke ante hvorfor.

«Jeg vilde gjerne vor reise skulde være hyggelig,» fortsatte jeg. «Jeg skulde ønske alle og enhver ombord paa yachten her vilde være lykkelig. Det er det hele.»

Saa knælte hver mand i værelset ned, hver officer drog sit sverd og hævet det høit iveiret og mot taket lød deres rop:

«Længe leve kongen!»

Saa gik de én efter én baklængs ut av salonen, de som var lavest i rang først, og snart var igjen alle borte. Bare kaptein Mallard stod fremdeles lænet mot den ene væg, Bellan midt i værelset og hans to søstre ved den anden væg.

Jeg steg ned fra tronen og gik raskt hen til dem. Søstrene gjorde mine til at gaa, men jeg stanset dem med en haandbevægelse.

«Jeg hadde ikke den fjerneste idé om at der var damer ombord paa yachten,» sa jeg. «Det var en kostelig overraskelse at finde Dem her.»

«Jeg takker Deres majestæt,» sa lady Elizabeth. Bellan saa hurtig paa sin søster Grace.

«Jeg takker ogsaa Deres majestæt,» sa hun. Men hendes øine lo og moret sig da hun sa det.

Jeg hadde tænkt at be dem bli der og snakke litt med mig, men det vilde Bellan ikke ha noget av. –

Han gjorde en hurtig bevægelse, og lady Elizabeth saa paa sin søster. Frøken Graces's ansigt blev blussende rødt, men hun gik straks baklængs ut. Da hun var forsvundet, gjorde lady Elizabeth paany en dyp bøining og fulgte saa sin søster.

Hvad skulde det blik som Bellan og lady Elizabeth ^[22] sendte Grace Bellan bety? Hvorfor var den smaas ansigt blit blussende rødt, som om hun var sint over noget?

«Hvis Deres majestæt har nogen specielle ordre – –» sa Bellan.

Jeg stanset ham, avbrøt ham paa en alt andet end kongelig vis.

«Hør nu her!» utbrøt jeg. «Jeg kjender ikke det ringeste til disse sakene, det vet De jo. Jeg er ikke mere konge end De er. Men det passer ind i Deres planer at behandle mig som en, og det gaar jeg med paa, siden det ikke paa nogen maate er ubehagelig. Men hvis dette er nogen underfundighet, som vil ende med et fængsel –»

«Deres majestæt,» sa han, «jeg er fuldt paa det rene med at hele denne fremgangsmaate maa forekomme Dem høist besynderlig. Der paahviler mig forpligtelser som gjør det umulig for mig at gi Dem en forklaring nu. Disse forpligtelser er blit nedarvet i min familie. Jeg maa bøie mig for dem. Jeg vilde gjerne forsikre Dem, at De er hersker over det landet vi nu reiser til. Alt er fuldkommen regelret og lovlig. Jeg ber Deres majestæt bære over med mig og finde Dem i den stilling De indtar, for jeg kan ikke gjøre noget nu for at tilfredsstille Deres nysgjerrighet.»

«Saa vil jeg si Dem noget,» svarte jeg. «Jeg skal ta imot rollen og spille den efter bedste evne. Jeg skal være konge for at opfylde Deres ønske saa længe alt gaar som det skal. Men for himlens skyld gi mig en forklaring saa snart som De kan.»

«Jeg takker Deres majestæt av hele mit hjerte,» sa han. «Nu forstaar vi altsaa hverandre? Jeg skal gi Dem en forklaring som ikke kan undgaa at behage Dem saa snart som mulig. Saa vil De da anerkjende

rangfølgen og optræ som hersker?»

«Saa langt jeg evner det, lord Richard,» svarte jeg.

[23] Han smilte av det.

«De vil bli en glimrende konge,» bemerket han. «Har Deres majestæt noget andet ønske?»

«Jeg vilde gjerne faa greie paa nogen faa ting, som De kanskje har lov til at fortælle mig.»

«Og det er, Deres høihet?»

«Hvorfor den ene av Deres søstre tituleres «lady» og den anden ikke?»

«Lady Elizabeth er den ældste og berettiget til titel.»

«Naa saa. Men er ikke den yngste berettiget til likesaa megen ærbødighet forresten?»

«Til al høflighet, men ikke til likesaa stor ærbødighet,» svarte han.

«Jeg liker ikke det der,» betrodde jeg ham. «Frøken Grace synes at være saadan en søt pike.»

«Hun er søt,» indrømmet han, «men ung og livlig, og hun har ikke den respekt for rang som hun skulde ha. Vil Deres majestæt være saa venlig at si mig til, hvis hun gjør sig skyldig i noget brud paa etiketten?»

«Det skal jeg nok,» svarte jeg. «Saa var det en ting til, lord Richard.»

«Nu, Deres majestæt?»

«Jeg la merke til, at den kapteinen Deres, denne Barrington, glodde paa mig under hele præsentationen nu. Han opførte sig sandelig som om han hatet endog det blotte syn av mig.»

«Det vovet han!» utbrøt han. «Han vovet at vise uvilje mot Deres majestæt?»

«Ja, noget som lignet svært meget det ja,» sa jeg; «kan De fortælle mig nogen grund til det?»

«Ingen grund som vilde interessere Deres majestæt eller kunne undskylde, at jeg la beslag paa Deres tid,» svarte han. «Men jeg kan straffe kaptein Barrington.»

«Jeg liker ikke at faa en mand straffet, naar jeg [24] ikke vet hvad han har gjort,» sa jeg. «Er det slaas han vil, saa kan da det ønske bli opfyldt.»

«Husk paa De er konge,» mindet lord Richard Bellan mig. «Det hører med blandt mine pligter som førsteminister at holde alle ubehageligheter borte fra Deres majestæt. Jeg ber Dem indstændig ikke at tænke mere paa den sak. Jeg skal – jeg skal snakke med kaptein Barrington. Og saa?»

«Nu vil jeg gjerne hvile litt.»

Jeg gik ut og skyndte mig til min kahyt. Kaptein Mallard var nøiagtig de ti skridt bak mig, og som jeg

lukket døren, saa jeg ham stille sig op utenfor med korslagte armer.

Kap. IV.

Et slag i ansigtet

Undertiden er Stillehavet ret ut for Juan de Fucastrædet alt andet end fredsommeligt og stille. Og endog en konge kan være sjøsyk.

De to tingene opdaget jeg næsten samtidig, skjønt det kan nok være jeg la merke til at havet skjøt ryg og slog sig vranget, før det gik op for mig at der for sjøsyken ikke findes nogen persons anseelse. –

Ti minutter efter følte jeg mig svært litet som konge. Min jordiske tilværelse nærmet sig sin avslutning, bare det maatte gaa fort, saa der kunde bli en slut paa min elendighet.

Jeg maa ha stønnet høit, for nogen banket paa døren.

«Kom ind,» ropte jeg.

Kaptein Mallard traadte ind.

«Ønsker Deres majestæt noget?» spurte han.

«Hvis – hvis der findes nogen doktor –» sa jeg.

Han var borte øieblikkelig. Jeg hørte ham brøle ^[25] ordrer ut, og kort efter blev døren aapnet igjen – og jeg fik det første glimt av dr. Michael Murphy.

Stor og sterk var han med flammende rødt haar, og skjønt han talte engelsk uten irsk akcent var der dog en bløt klang i stemmen som forraadte hans nationalitet, likesom ogsaa enkelte uttryk han anvendte fra tid til anden.

Han bukket efter alle kunstens regler, sa «med Deres tilladelse», og begyndte straks at ta mig under behandling.

«Stakkars liten fyr – stakkars liten fyr!» hørte jeg ham mumle ved sig selv.

Og jeg følte mig saa svak og daarlig, at jeg ikke mindet ham om at jeg var konge, og at jeg ikke var nogen liten fyr, da jeg var likesaa høi som ham, skjønt øiensynlig ikke saa sterk.

Efter nogen tids forløp faldt jeg i søvn, og da jeg vaaknet var det tusmørke, for solen var dukket under for at hvile i bølgerne der vest. Michael Murphy var fremdeles i kahytten og passet paa mig.

«Føler De Dem bedre?» spurte han.

Jeg satte mig op før jeg svarte. «Jeg føler mig oplagt til at sætte tillivs ti pund oksekjøt,» sa jeg.

«Godt! Udmerket!» utbrøt han og gned sig i hænderne.

«Nu vil jeg op og klæ mig,» fortalte jeg ham.

«Ønsker Deres majestæt jeg skal trække mig tilbake?»

«Nei, bli her,» sa jeg. «Jeg vil gjerne være tryg for at jeg ikke blir syk igjen.»

Jeg gikk ind i badeværelset, tok en dukkert og klædde meg paa. Saa satte jeg meg i en krok av kahytten og tændte en cigar.

«Hvad er Deres navn?» spurte jeg doktoren.

«Michael Murphy, Deres majestæts hoflæge,» sa han.

[26] Jeg saa fort bort paa ham, øinene lo og moret sig.

«De synes at nære den opfatning at det er spøk dette, at jeg er en konge,» bemerket jeg.

«Aldeles ikke, Deres majestæt,» svarte han, og hans ansigt blev alvorlig.

«Naa, ialfald synes da jeg det,» sa jeg ærlig. «Sæt at De snakket fra leveren litt?»

«De mener, hvad jeg vet om den historien?» spurte han.

«Ja,» svarte jeg hurtig.

«Siden De nu bare har været konge en dag, og ikke er blit opdraget i et palads, kunde det saa ikke gaa an at De glemte etiketten litt og gav mig lov til at sætte mig og røke,» foreslog han.

«Saa gjerne,» sa jeg.

«De er en fornuftig gut,» bemerket han, idet han tændte sin cigar. «Jeg er dr. Michael Murphy fra London. – Richard Bellan var kaptein i den britiske flaate. Hans far reddet min far fra ruin, sendte mig til skole, gav mig en chance til at gjøre en liten smule ut av mig selv. Saa da Richard Bellan bad mig være med paa dette foretagende, følte jeg mig forpligtet til det.»

«Jeg forstaar,» sa jeg.

«Han kom til mig en dag for tre maaneder siden i London og fortalte mig en underlig historie. Den eiendommeligste del av den var at der i Seattle i de Forenede stater bodde en unge mand, som med fuld ret var konge og ikke visste det. – Vi skulde snappe op denne unge mand og føre ham til hans rike. De er den unge mand.»

«En mand kan ikke være virkelig konge uten ved arv,» svarte jeg. «En konge maa være av kongeæt. Min far tok mor og mig med til staterne, da jeg endnu var ganske liten. Mor døde snart. Far var jernbaneingeniør og blev dræpt ved et togsammenstøt. Jeg var da netop færdig med skolen og [27] blev aldeles alene i verden, uten en eneste slegtning og med omtrent 200 dollars til at komme frem med. Jeg fikk arbeide og begyndte at forsøke at slaa mig igjennem. Jeg er sikker paa at far ikke var nogen konge og

ikke av kongelig byrd, hvordan kan saa jeg være konge?»

«Deres far visste ikke han var nogen konge,» sa doktoren mig.

«Og min bedstefar var kjøbmand i gamlelandet, før han gik konkurs,» fortsatte jeg. «Han var ikke nogen konge. Og min oldefar var kaptein paa en seilskute for hundrede aar siden og jeg har hørt litt av en sjørøver. De kan være sikker paa, at der ikke flyter kongelig blod i mine aarer, og disse folk har tat ganske feil.»

«Der er ikke nogen feiltagelse,» sa doktoren indtrængende. «Kan godt være, De ikke er av kongelig blod, men De er arving til et kongerike, som Deres forfædre vandt ved opdagelsens og erobringens ret. Det er alt jeg kan fortælle Dem om den sak. Der er dog flere eiendommelige ting jeg gjerne vilde si Dem, men jeg kan ikke. De maa bruke Deres vet.»

«Men –» begyndte jeg.

«Bruk vettet Deres,» avbrøt han. «Og la mig faa si Dem, unge mand, at jeg liker Dem og vil være ved Deres side, hvis der blir vanskeligheter.»

«De venter vanskeligheter da?» spurte jeg saa.

«De kommer ganske sikkert.»

«Og Bellan –?»

«En mand med en underlig karakter, og dog en god mand paa sit vis,» svarte han. «De har ingenting at frygte fra Bellan. Han vil kjæmpe for Dem om nødvendig. Han er ærgjerrig, en ivrig forkjæmper for magt og pragt og hofetikette.»

Michael Murphy reiste sig og gik henimot døren.

«Send bud efter mig, hvis De blir syk igjen,» sa han. «Og husk paa – naar andre er i nærheten, [28] behandler jeg Dem som konge; naar vi er alene, behandler jeg Dem som en ung mand jeg liker og nærer beundring for, som min ven.»

«Det er en overenskomst,» forsikret jeg ham.

Saa skyndte han sig bort.

Jeg sat nogen øieblikke der i halvmørket og tænkte paa hvad han hadde sagt. Mine forældre hadde vundet et kongerike hørtes det ut til, og jeg var arveberettiget til det. Hadde kaptein Richard Bellan til hensigt at forestille mig for et eller andet land som dets konge, bruke mit nærvær som middel til at fremkalde revolution, omstyrte en regjering og anbringe mig paa en trone forat hans egen ærgjerrighet kunde bli tilfredsstillet? Denne idé tiltalte mig aldeles ikke.

Men ihvertfald var jeg nu forfærdelig sulten, saa jeg gik tversover kahytten og trykket paa klokken. Jeg hørte gongonen lyde, kaptein Mallard aapnet døren, og jeg fulgte ham til spisesalen.

Den laa badet i bløtt lys, som syntes at strømme ut fra veggene. «Kenturionen» var virkelig en vidunderlig yacht.

Min ensomme middag begyndte – saa storartet en middag som tænkes kunde. Ret fulgte ret med vekslende vinsorter. Jeg hadde aldrig spist slik en middag før. Midt under den syntes den ene side av salen at gli tilbake, og jeg saa ind i en anden stor sal med et piano ved væggen ret imot mig. En sortklædt pike kom ind, neiet dypt for mig og satte sig ved instrumentet. Hun begyndte at spille – og hun *kunde* spille.

Det var hverken lady Elizabeth eller hendes søster Grace.

Jeg spurte William Mallard, hvad den unge dame het. «Jeg har bare hørt hun bli kaldt Marie,» svarte han, «hun er en slags selskapsdame for lady Elizabeth og hendes søster.»

[29] I samme øieblik traadte lady Elizabeth ind og begyndte at synge for mig. Hun hadde en søt stemme, men der var den sorgfulde klang i den som jeg hadde lagt merke til, da hun blev forestillet for mig.

Hun sluttet sin sang, idet jeg sluttet min middag, og jeg gik ind i den anden kahyt og gav hende haanden.

«Tak for sangen,» sa jeg.

«Det glæder mig, at De synes om den, Deres majestæt,» sa hun lavt.

«La os sætte os,» foreslog jeg og førte hende hen til en sofa. Marie neiet og trak sig tilbake.

«De – De kan da ikke mene, at jeg skal sitte ved siden av Deres majestæt?» utbrøt lady Elizabeth.

«Jo da,» sa jeg, «hvis De da ikke har noget imot det?»

«Det er ikke det,» svarte hun hurtig. «Men en hofdame skal ikke sitte ved kongens side.

Ingen kan gjøre det uten hans dronning.»

«Men jeg har ingen dronning,» svarte jeg. «Sit her ved siden av mig; jeg vilde gjerne spørre Dem om noget.»

Der kom et uttryk av rædsel hendes øine; men hun satte sig ned paa sofaen.

«Det ser næsten ut som om De var ræd for mig,» sa jeg hende. «Jeg visste da ikke at en konge kunde være saa forførdelig. De ser skræmt ut, naar jeg kommer i nærheten av Dem. Der var slikt et eget uttryk i Deres ansigt første gang jeg møtte Dem, og det er der nu ogsaa. Hvorfor det?»

«Jeg – jeg vet ikke – visste ikke jeg var noget andet end elskværdig.»

«Kanske De ikke liker mig?» foreslog jeg.

«Naturligvis liker jeg Dem, Deres høihet!»

«Vi er alene her, saa la os holde op med «høiheten» og være gode venner. – Vil De spille litt for mig?»

[30] «Det vil jeg gjerne,» svarte hun.

Hun gikk hen til pianoet og satte seg. Det saa ut som var det hende en lettelse at komme bort fra mig. Hun begynte å spille – og hun kunne spille likesaa godt som Marie. Jeg lænet mig tilbake mot puterne og iagttok hende.

Husk paa jeg var enogtyve og romantisk, i en haandvending forvandlet fra en kontorist til en konge. Jeg hadde aldrig i mit liv set en skjønnere kvinne end Elizabeth Bellan. Jeg saa paa hende og lyttet, mens hun spilte stykket tilende; da hun saa begynte paa noget nytt, gikk jeg hen til hende og stod og lænet mig mot pianoet med blikket fæstet paa hendes ansigt. –

Da hun var færdig, sa jeg: «Vet De, at jeg synes De er meget vakker?»

Det var en klodset kompliment, og hun rødmet heller ikke, hendes ansigt blev bare endnu hvitere.

«Jeg – takker Dem, Deres majestæt,» svarte hun.

«Hvis De hadde bodd i samme pension som jeg i Seattle,» vaaget jeg mig dristig ivei, «vilde jeg blit vanvittig forelsket i Dem og hadde ruinert mig ved at sende Dem blomster og æsker med sukkertøi. Men formodentlig hadde De vel sendt dem tilbake igjen.»

Endda rødmet hun ikke. Hendes hode bøiet seg fremover til jeg ikke længer kunde se hendes ansigt. Hendes fingre grep krampagtig om pianokanten.

Derpaa saa jeg taarerne begynde at falde.

«Du store himmel!» utbrøt jeg. «Jeg mente da ikke at saare Dem. Jeg bare forsøkte at si Dem noget pent saa godt jeg kan. Jeg har da vel ikke fornærmet Dem?»

Hun svarte ikke, men graaten rystet hele hendes legeme.

«Frk. Bellan, – lady Elizabeth,» stammet jeg, [31] «vær saa snil at si mig, hvad der er iveien, om jeg har sagt eller gjort noget jeg ikke skulde. Aa vær saa snil – se op og si mig det.»

«De har – ikke gjort noget galt, Deres høihet,» hvisket hun. «En konge – kan ikke – gjøre noget galt.»

«Du store al verden!» tænkte jeg.

Jeg saa ned paa hende igjen.

«Vil De ikke være saa snil at si mig hvorfor De graat?» spurte jeg. «Se op og si mig det, er De snil.»

Jeg bøiet mig frem og la haanden under hendes hake for at forsøke at løfte den op saa hun maatte se paa mig. Og saa gjorde hun det pludselig, og der var en verden av sorg i hendes taarevætede ansigt.

«Hvad betyr alt dette?» bad jeg hende sagte, «si det.»

Hun var næsten hysterisk. Hun stod op og gik henimot mig som for at svare paa mine spørsmål. Saa vaklet hun pludselig og jeg tok hende i mine armer.

«De er syk – jeg skal rope paa nogen,» sa jeg.

«Nei,» hvisket hun. «Tak, herre konge; men det gaar over – om et øieblik.»

Jeg kunde føle hvor hun skalv.

«Tilgi mig, Deres majestæt,» bad hun; «jeg tror jeg er – syk.»

«Skal jeg rope paa Deres selskapsdame?»

«Nei tak. Hvis De vil være saa venlig at hjelpe mig hen til døren –»

Med armen om hende forsøkte jeg at føre hende ut. Vi hadde ryggen mot spisesalen. Pludselig hørte jeg støi bak mig og vendte mig hurtig.

Kaptein Barrington stod midt i spisesalen og saa paa os. Han hadde knust en tallerken fra bordet. Hans ansigt var hvitt, øinene skjøt lyn.

Lady Elizabeth gled ut av min arm og løp ^[32]gjennom kahytten og ut av døren. Jeg blev overrasket staaende hvor jeg var.

Hvorfor hadde kaptein Barrington sluppet ned den tallerken? Hvorfor hadde lady Elizabeth opført sig saa underlig?

Jeg gjenvandt min selvbeherskelse paa et øieblik og vendte mig mot spisekahytten.

«Vilde De træffe mig?» spurte jeg. Han kom hurtig ind i den større kahyt og gik hen imot mig.

«Ja, jeg vilde,» ropte han til svar.

Hurtig som lynet fór hans høire haand frem, og flatsiden av den rammet mig paa venstre kind saa kraftig at fingermerkerne sat igjen der.

Kap. V.

Naar en mand er enogtyve, tar han ikke imot et slag og finder sig i det. Jeg tror jeg snerret da hans haand traf mit kind. Jeg vet jeg sprang tilbake – at jeg sprang frem igjen.

Han var som vanvittig. Hans øine var vilde. Han syntes at skulle kvæles av raseri.

Kaptein Barrington var vel omtrent tredive aar gammel. Han var ikke høiere end jeg, men saa sterkere ut.

Jeg sprang løs paa ham, min næve fór frem. Men han opfanget den med sin arm, og hans anden næve rammet mig i brystet og slynget mig bakover.

Saa vældet blindt raseri op i mig. Denne mand hadde ingen grund til at slaa mig. Han hadde overrumplet mig.

Mit raseri syntes at fordoble min styrke. Igjen gjorde jeg et utfald mot ham. Og saa merket jeg at han hadde revet av sit belte, slynget baade belte [33] og skede fra sig og hadde tat et fast grep om sit blottede sverd.

Jeg rygget bakover. Jeg hadde ikke nogen særlig lyst paa at løpe mot det blad.

«Slaas som en gentleman, din hvalp!» hvislet han mot mig.

Den rest av fornuft jeg hadde tilbake, svandt for alle vinde.

«Jeg har aldrig brukt et sverd i mit liv, men Dem skal jeg da klare,» ropte jeg rasende.

Hurtig som lynet fór mit belte og skede bort i en krok av kahytten, og jeg holdt det glimtende blad rede.

Jeg styrtet mot ham. Litet kjendte jeg til sverdkamp, hadde bare set det paa scenen i romantiske stykker. Men i mit sind stod den beslutning fast om mulig at saare denne mand.

Mit pludselige utfald forvirret ham. Han hadde øiensynlig ventet jeg skulde ta stilling likeoverfor ham. Sverdbladet hvirvlet gjennom luften som en øks og slog ned med et smeld. Han parerte med sit, og saa lynte hans sverd forbi mig som jeg sprang tilside.

Han drev mig hurtig tversover kahytten. Jeg dukket mig ned under det blinkende staa og slog løs paa ham igjen.

«Du kjæmper som en tosk!» skrek han til mig. «Konge – du!»

Hans haan gjorde mig gal et øieblik tror jeg. Jeg var over ham før ordene var ute av hans mund. Mit

sverd lynte gjennom luften igjen og rammet hardt. Han hadde blottet sig litt. Bladet hadde truffet hans venstre skulder.

Med et brøl som en rasende tyr var han over mig. Hans sverd fór her og der rundt om mig, en flyvende glimtende trusel om død. Rædsel begyndte at snike sig over mig. Sveden strømmet fra ansigt og hænder. Jeg slog og hugget som jeg [34] gik bakover rundt kahytten. Jeg slynget forbandelser mot ham, mens jeg forsøkte at ramme ham.

Pludselig følte jeg et stik i skulderen. Han hadde flænget mig der, men det var bare en skramme. Jeg sprang løs paa ham igjen, hævet sverdet mot hans hode. Han forsøkte at avparere slaget.

Vore vaaben møttes med et skingrende smeld, som maatte høres helt oppe paa dækket.

Begge vore lette paradesverd blev brukket av like ved haandtaket.

Vi stanset et øieblik. Jeg saa tilfældigvis ned og opdaget en rød vaat flek paa min hvite uniform oppe paa skulderen.

Med et skrik av raseri slængte jeg sverdheftet tversover kahytten. Saa sprang jeg i strupen paa ham.

Vi brøtes. Atter og atter slog jeg løs og forstod nu og da at min næve hadde rammet. Jeg følte en sviende smerte mellem øinene. Alting gik rundt for mig, min bevissthet svandt.

Atter slog jeg efter ham, sparket, forsøkte at bite ham. Han hadde intet hensyn tat til kampregler, naar han slik tvang mig til at bruke sverd, et vaaben jeg ikke kunde benytte. Han var rasende nok til at dræpe mig, saa jeg sparket og bet med absolut ringeagt for alle overenskomster, for jeg slos for mit liv.

Saa gled vi – og faldt. Hans hænder var om min strupe. Jeg skrek av smerte og forsøkte at slaa.

Jeg hørte et skrik til. Jeg visste folk styrtet ind i kahytten.

Min næve slog løs og landet i kaptein Barringtons ansigt. Jeg følte hans grep løsne, puffet til av al kraft og slynget ham fra mig.

I et øieblik var jeg paa benene, rede til at forfølge den fordel jeg hadde opnaadd. Jeg løp hen [35] imot ham. Og jeg løp ind i dr. Michael Murphys armer.

«Rolig, gutten min, rolig,» ropte han. «De har rent svimeslaat ham!»

Saa faldt mit hode fremover, og alting syntes at bli mørkt.

Kap. VI. Splidens aarsak

Da jeg gjenvandt bevisstheten, stod Michael Murphy over mig og holdt en flaske under mine næsebor. Svak og skjælvende som jeg var lykkedes det mig dog at komme paa benene ved doktorens hjelp.

Tepperne i kahytten laa dynget op i en haug midt paa gulvet. Der laa vore avbrukne sverd. – Kaptein Barrington stod ret foran mig bevogtet av et par av mandskapet. Hans ene øie var sterkt opsvulmet. Han hadde en skramme i ansigtet, jakken og skjorten var revet op, og blodet fra det saar jeg hadde tilføiet ham i skulderen trængte gjennom hans uniform.

«Deres majestæt er vel ikke saaret?» spurte lord Bellan og traadte hen til mig.

«En liten rift i venstre skulder,» svarte jeg. «Jeg er træt, litt svimmel.»

«Med Deres majestæts tilladelse vil vi straks foreta en undersøkelse,» sa lord Bellan. «La os gaa ind i tronsalen.»

Jeg gik i spidsen med Michael Murphy ved min side, og de andre fulgte efter, de to sjømænd hadde et fast grep i kaptein Barringtons arm. Det var godt at sette sig ned paa tronen, for mine ben var mere ustø end jeg hadde tænkt.

Lord Bellan traadte frem foran mig og bukket.

«Det ser ut til at et attentat er blit forsøkt mot ^[36] Dem, Deres majestæt. Med Deres tilladelse vil jeg lede forhøret i Deres nærværelse.»

Jeg nikket til ham, at han skulde gaa videre.

«Jeg kalder frem for tronen kaptein William Mallard, hans majestæts livtjener,» fortsatte førsteministeren.

Jeg løftet pludselig hodet. Hvor var William Mallard? Hvor hadde han været under kampen? Selv hadde han jo fortalt mig, at hans pligt var altid at være i min nærhet, alltid at være beredt til at beskytte mig.

I samme øieblik kom William Mallard op gjennom salen støttet paa en av de yngre officerer.

«Kaptein Mallard,» spurte lord Bellan, «hvad vet De om denne sak?»

Min adjutant knælte foran mig og reiste sig saa svak og vakkende.

«Majestæt og Deres eksellence,» sa han; «jeg hadde vagt, mens hans majestæt spiste middag. – Døren blev aapnet og lady Elizabeth Bellans selskapsdame spilte. Lady Elizabeth selv traadte ind og sang. Efter

middag gik hans majestæt ind i den tilstøtende kahyt.»

«De overholdt bestemmelserne?» spurte lord Bellan.

«Ja, Deres ekscellence; jeg blev tilbage i spisesalonen paa en plads hvorfra jeg kunde vaake over hans majestæt, og dog ikke høre hans ord.»

«Hvad hændte saa?»

«Hans majestæt og lady Elizabeth satte sig paa sofaen. Litt efter stod hun op og gik til flygelet for at spille. Snart efter gik ogsaa hans majestæt hen og stillet sig ved siden av hende. Hun holdt op at spille, og de snakket sammen.»

«Hvad saa?»

«Hans majestæt syntes at tale meget alvorlig om noget. Lady Elizabeth reiste sig og gik mot kongen. Han holdt haanden frem mot hende. Jeg stod ^[37] i døraapningen med korslagte armer. Som lady Elizabeth gik henimot kongen, hørte jeg nogen bak mig. Jeg vendte mig hurtig og stod ansigt til ansigt med kaptein Barrington. Før jeg kunde hilse eller spørre om hans erende, om der var noget bud til kongen, grep han mig under haken, slyngtet mig bort i en krok av kahytten og tok strupetak paa mig. Saa vet jeg ikke av noget mere, før nogen av mændene fik liv i mig igjen.»

«Meget godt,» sa lord Ballan.

Kaptein Mallard traadte tilside. Barrington saa spodsk og ringeagtende paa mig. Jeg kunde ikke la være at smile av ham. Var ikke jeg blit seirherre?

«Hent lady Elizabeth,» befalte lord Bellan. En av officererne gik mot døren, men kaptein Barrington traadte rask frem.

«Det er ikke nødvendig,» sa han høit og lydelig. «Jeg indrømmer, at anklagen mot mig er sand. Jeg angrep kongen.»

Lord Bellan vinket til officeren, at han skulde vente, og saa maalte han yachtens kommandant.

«De indrømmer det?» spurte han. «Det gjør jeg ja.»

«Det er en alvorlig anklage, kaptein Barrington.»

«Jeg tok strupetak paa kaptein Mallard som han sa,» svarte Barrington utfordrende. «Saa sprang jeg ind i salonen, da lady Elizabeth hadde trukket sig tilbake. Jeg slog kongen i ansigtet. Vi kjæmpet med sverd. Men han slos som en uvidende –»

«Ti!» skrek lord Bellan.

«Vore sverd blev brukket av,» fortsatte Barrington, «og saa angrep kongen med næverne uten hensyn til reglerne for duel. Vi slos og brøtes.»

«Og De fik grundig juling,» indskjøt jeg.

De syntes forbauset over min bemerkning. Lord Bellans ansigt blev mørkerødt, men jeg saa Michael [38] Murphy glimte og blunke, og han hadde vanskelig nok for at la være at smile.

«Det er det hele,» sluttet kaptein Barrington; «resten vet De – De kom ind i kahytten.»

«Hvorfor angrep De mig fra først av?» spurte jeg.

Barrington saa mig ind i øinene et øieblik, saa vendte han hodet bort.

«Det er ikke nødvendig at komme ind paa det her,» sa han.

«Det er nødvendig; jeg ønsker at vite hvorfor De angrep mig,» insisterte jeg.

«Jeg negter at svare,» sa han.

Lord Bellan traadte hen til mig.

«Med Deres majestæts tilladelse,» la han sig imellem, «det gjør jo intet til saken. Manden er skyldig i et angrep paa Deres person. Dette er Deres majestæts yacht, intet vanlig skib, og staar absolut ikke under de vanlige sjøretslige love. – Denne mand kan bli straffet som om han var i Deres majestæts kongedømme og der hadde begaat denne udaad.»

«Hvad kalder De denslags forbrydelser?» spurte jeg.

«Høiforræderi.»

«Den vanlige straf?»

«Døden,» svarte lord Bellan.

Et øieblik hersket dyp taushet. Saa ropte kaptein Barrington op igjen.

«Jeg har været officer i Storbritanniens marine, og jeg er ikke rædd for at dø for min egen konge,» sa han. «Men jeg negter at ofre mit liv for en slik farce!»

«Stille!» tordnet lord Bellan. «Deres konge sitter foran Dem!»

«Min konge er –»

«Er kong Karl! De har svoret ham lydighet! Er De en forræder mot Deres egen ed?»

«Jeg negter at dø for en farce!» ropte Barrington [39] igjen. «Jeg er øverstbefalende paa denne yacht, efter international lov er det min sak at opretholde orden her. Jeg kjender mine rettigheter. Hvis De har nogen klager at fremføre over min optræden som kaptein, saa fremfør dem for rette vedkommende i den første havn vi kommer til.»

«Dette er ikke noget vanlig skib,» svarte Bellan. «Vi skal ikke legge til i nogen almen kjendt havn. De

kommanderer «Kenturionen», det er sandt nok, men jeg kommanderer *Dem*.»

«De staar i samme forhold til mig som eieren av en privat yacht til sin kaptein,» erklærte Barrington. «Ute tilsjøs kan yacht-kapteinen legge eieren i lænker, hvis nødvendigheten byder det, hvad De meget vel vet.»

«Den sjøretslov finder ingen anvendelse her,» tordnet lord Bellan. «Jeg er hans majestæt, kong Karls første minister; dette er hans majestæts yacht; den er ikke underkastet vanlig international lov, for vi har vore egne love; De har at motta ordre fra mig, som om vi befandt os i vort kongerike.»

Han vendte sig mot mig.

«Hvad ønsker Deres majestæt der skal foretages med denne mand?» spurte han.

«Jeg vil slet ikke han skal henrettes,» svarte jeg.

«Vi har ingen sikkerhet for at han ikke vil forsøke et nyt angrep paa Dem, herre konge.»

«I betragtning av den medfart han fik i det han gjorde, antar jeg neppe han vil,» svarte jeg. «De kan dog ta Deres forholdsregler.»

«Deres majestæt overlater saken i mine hænder?»

«Under forutsætning av, at han ikke vil bli henrettet,» ændret jeg det. «Jeg skal senere fastsætte hans straf.»

«Som De befaler, herre konge,» sa lord Bellan. Han snudde sig mot Barrington og henvendte sig til de sjømænd som holdt ham.

«Riv av ham uniformen, naar dere fører ham [40] ned,» befalte han. «Han er ikke længer officer i kong Karls tjeneste. Læg ham i lænker og sper ham omhyggelig ind. før ham bort.»

Barrington blev ledet ut, og de andre spredte sig hurtig. Kort efter var der ingen tilbake uten lord Bellan, jeg og Michael Murphy, desuten stod kaptein Mallard lænet mot væggen, svak og medtat.

Jeg var kommet til det resultat, at nogen timer i lænker ikke vilde ha nogen skadelig indflydelse paa Barrington; men jeg vilde snart sætte ham paa frifot igjen og faa vite hvorfor han hadde angrepet mig.

«Med Deres tilladelse vilde jeg foreslaa Deres majestæt at følge Dem til Deres kahyt og forbinde Deres saar,» sa Michael Murphy.

Jeg reiste mig og forlot tronen.

«Men nu kaptein Mallard?» spurte lord Bellan. «Han ser ikke ut til at kunne fylde sin post, herre konge.»

«Ingen daddel træffer ham,» svarte jeg. «Kaptein Mallard kan fortsætte i sin tjeneste.»

Lord Bellan bukket; Mallard sendte mig et taknemlig blik.

Jeg gik ut av kahytten, støttet til doktorens arm. Lord Bellan fulgte os i hælene og Mallard dannet baktroppen.

«Jeg vilde gjerne tilraade Deres majestæt ikke at være for overbærende mot Barrington,» sa lord Bellan. «Han har vist han hater Dem, og han er en farlig mand.»

«Jeg vet ikke, hvorfor han skulde hate mig, likesaalitt som hvorfor han angrep mig,» svarte jeg. «Han optraadte rent som en sindssvak.»

«Han er det – næsten,» svarte lord Bellan. «Det er fordi han lider av en ulykkelig kjærlighet. Lady Elizabeth –»

Han stanset, og jeg saa hurtig op paa ham. «Hun gjengjælder ikke hans følelser?» spurte jeg.

[41] «Det er ikke det akkurat. Jeg har forbudt hende at ha noget at gjøre med Barrington.»

«Han er ikke som han skal være?» spurte jeg.

«Han er en gentleman. Det er ikke det.»

«Men hvorfor pokker skulde han angripe mig, fordi han ikke kan faa den kvinde han elsker?» spurte jeg. «Han var rent vanvittig av raseri sier jeg Dem.»

«Jeg kan ikke rigtig forklare det,» sa lord Bellan. «Men det er ingenting. Jeg skal passe paa at han ikke plager Dem mere. Bry Dem ikke med det herre konge. Han er ikke saa meget værd.»

Vi hadde naadd min kahyt, og lord Bellan hilste og gik op paa dækket. Jeg gik ind med Murphy mens kaptein Mallard lukket døren og blev staaende i gangen.

«Av med klærne,» befalte doktoren, som om jeg var en almindelig arbeider istedetfor en nyslaat konge. «Av med dem! Den er styg den skrammen paa skulderen og trænger tilsyn. Det var rigtig en fin kamp, gutten min, det jeg saa av den. Og større er han jo ogsaa. Men hvorfor i himlens navn gik De paa'n med sverd?»

«Jeg hadde intet valg, han tvang mig til det,» sa jeg.

«Det er et rent lykketræf han ikke gjennemboret Dem,» erklærte doktoren, som han skar væk min skjorte. «Han kan bruke et sverd. Men han var gal – altfor gal til at svinge en klinge.»

«Han var rasende og sindsforvirret,» medgav jeg, idet jeg la mig ned paa køien, mens Michael Murphy begyndte at undersøke saaret.

«Saadan rammer jalousien nogen av dem,» bemerket han.

«Hvorfor skulde han være jaloux paa mig?» ønsket jeg opplysning om. «Jeg gjør ikke noget forsøk paa at vinde lady Elizabeth Bellans haand.»

Michael Murphy saa paa mig.

[42] «Og der er bare nogen timer siden jeg bad Dem bruge vettet Deres, Karl Henderson!» sa han. «De er jo blind, mand. Men det vil vel ikke vare længe før De faar øinene Deres aapnet efter min ringe formening.»

Kap. VII. En ny kamp

Den skramme kaptein Barrington hadde git mig, hadde intet at si; kun gjorde den min skulder stiv.

Michael Murphy forbandt saaret og trak sig tilbake, og en tidlang laa jeg i køien og spekulerte paa hvad der var hendt.

En kvinde hadde vist skræk for mig, yachtens kaptein et flammende hat – og jeg ante ikke hvorfor. Var jeg da ogsaa frygtindgydende bare fordi nogen mænd gav mig kongenavn, jeg, som saa kort tid iforveien hadde været en fattig kontorist som blev blek og kald og skjælvende hvergang gamle Craddox glodde paa mig?

Jeg opgav det – som jeg hadde opgit alle mine andre forsøk paa at finde rede i alle disse flokete og besynderlige begivenheter.

Engang kom William Mallard ind i kahytten og la en ny uniform paa bænken under vinduet, mens han tok bort den som var oprevet og blodplettet.

«Sover De aldrig?» spurte jeg ham.

«Jeg skal avløses nu, Deres majestæt,» svarte han. «En anden tar min plads, mens De sover.»

Saa gik han, og nogen øieblikke efter var jeg i drømmenes land.

Ved midnatstid blev jeg vækket. Jeg satte mig op i køien. Fra dækket lød der rop, urolig, forvirret støi som fra et slagsmaal, mænds stemmer som skingret op i vrede og forbandelser. Jeg kunde ^[43] høre lord Bellan rope ordrer, og en stemme, der mindet om kaptein Barringtons.

Jeg studerte paa, hvad der var paafærde. Forsøkte lord Bellan stik imot min befaling at henrette yachtens tidligere fører? Jeg fór op og klædte mig i en fart. Jeg utstøtte et høit skrik av smerte første gang jeg kastet venstre arm tilbake, for jeg hadde glemt mit saar; men ingen hørte det, støien deroppe overdøvet det.

Jeg slog ikke paa det elektriske lys, for maaneskinnet strømmet ind gjennom vinduet. Saasnart jeg var færdig, traadte jeg mot døren. Larmen var sterkere end før. Det forekom mig, at jeg hørte hugg og slag ned til mig. Maskinerne var stanset, og yachten drev med bølgerne.

Jeg dreiet dørvrideren om og saa ut i gangen. Manden som skulde ha staat vagt utenfor var der ikke, formodentlig hadde uroen lokket ham paa dækket.

Jeg skyndte mig gjennom gangen og op kahytstrappen. Jeg visste nu at der var kamp deroppe. Jeg visste, at kaptein Barrington var med paa det ogsaa, for jeg kunde tydelig skjelne hans stemme. Hvorfor

laa ikke han i lænker? Var han undsluppet, eller var han ført paa dæk i en eller anden skummel hensigt?

Jeg stod paa dækket. De var alle forut, med undtagelse av en mand som stod paa broen og en anden ved rattet. Jeg styrtet ind i skyggen av en vindpipe, for jeg vilde gjerne orientere mig litt, før jeg blandet mig i kampen.

Der var et dusin matroser forut, og de syntes at være delt i to omtrent like store partier, som var i vild kamp, de slog løs paa hverandre med næverne eller hvad de fikk tak i.

Og ret under lyset var kaptein Barrington og lord Bellan med jakkerne kastet, de styrtet mot hverandre, forbi, omkring, og slos med sverd.

[44] Dette var ikke nogen barnelek som den Barrington og jeg hadde drevet paa med. Her var to mænd som kunde bruke sine vaaben. Barrington var rolig nu og kjæmpet med al sin dygtighet. Der var ikke lenger vanvittig raseri i hans væsen, men det bestemte forsæt at fælde sin motstander.

Lord Bellan gav slag for slag, avparering for avparering. Atter og atter gikk de paa i vanvittig kamp, lyset gnistret i klingerne som de lekte med døden der i halvmørket, mens vinden pep over dækket, og yachten langsomt steg og sank paa dønningerne.

Et halvt dusin andre officerer og matroser stod i nærheten og saa paa. Jeg undredes paa, hvorfor de ikke forsøkte at gjøre en ende paa kampen, som ellers utvilsomt vilde bringe den ene av dem døden eller et alvorlig saa, hvis ingen grep ind.

Men de yngre officerer syntes rædde for at gjøre en bevægelse. Og jeg fikk snart vite hvorfor.

«Grip ham!» hørte jeg lord Bellan rope.

«Grip denne mand – han angriper deres øverstbefalende,» skrek Barrington til svar.

«De lyver – jeg befaler her!» ropte lord Bellan.

Og det var grunden til at officererne bare saa paa. Det var et magtspørsmål, hvor de intet kunde gjøre, før de visste, paa hvis side retten var.

Matroserne syntes snart at maatte faa en avslutning paa sin kamp, for et av partierne var slaat av marken. Fem mand laa omkring paa dækket, beseiret og færdige. En kjæmpet som en vanvittig mot det halve mandskap som forsøkte at faa bugt med ham.

«Grip denne mand!» ropte Barrington igjen, mens hans kaarde ustanselig svingedes.

Den sidste matros faldt om, og seirherrerne vendte sig om for at se sine officerer slaas. Ved Barringtons rop styrtet de frem, og paa deres optræden [45] forstod jeg, at det var lord Bellans mænd som var blit slaat i den kamp paa dækket.

Barrington trængte voldsomt ind paa Bellan; den sidstes fot gled i en blodpøl paa dækket, og han faldt sammen. Fire mand var øieblikkelig over ham, men han kastet sverdet tilside og slog igjen, mens Barrington var trængt væk og ute av stand til at gripe ind.

Da fór nogen op, kommandobroen forbi mig som et lyn og saa over de kjæmpende mænd.

Det var Michael Murphy. «Stans dem – stans dem!» skrek han.

Han seilet ned paa dem, og hans svære næver svinget tilhøire og tilvenstre, mens slagene faldt som spark fra et mulæsel!

De fór op for at slænge ham væk, men han rev en revolver op fra lommen og skjøt en gang over deres hoder, og de vek tilbake. Men to av dem holdt lord Bellan ned mot dæk som fange.

«Hvad betyr saa alt dette leven?» spurte Murphy.

Kaptein Barrington traadte frem.

«Det betyr,» sa han, «at lord Bellan grep mig, denne yachts kommandant, og lot mig indespærre tvert imot al sjøretslig lov. Jeg blev befriet av nogen lovlydige mænd av besætningen, andre kom mig til hjælp, og det er lykkedes mig at fravriste oprørerne kommandoen ombord.»

«Oprørerne – sludder!» ropte Murphy. –

«Loven betrakter dem som oprørere,» forklarte Barrington.

Han vendte sig mot de mænd som holdt lord Bellan.

«La ham reise sig,» befalte han. «Ta ham ned, spær ham ind, læg ham i jern og pas paa, at han ikke undslipper!»

«Og det vover De!» skrek lord Bellan, idet han kom sig op.

[46] «Naar De gjør opstand, maa De være forberedt paa at ta følgerne,» sa Barrington. – Han tilkaldte de yngre officerer, og nu da han var herre adlød de ham hurtig nok.

«Fængsle ogsaa de seks mænd som kjæmpet paa hans side,» befalte Barrington. «Umiddelbart efter vil vi saa ha en konferance i min kahyt.»

«De farer litt vel voldsomt frem nu,» sa Michael Murphy advarende til ham.

«Pas De Deres egne saker, min herre,» var Barringtons korte svar.

«De har rent mistet selvbeherskelsen, kaptein,» sa Doktoren. «La os alle snakke sammen om dette i kongens nærvær.»

«De synes at glemme,» sa doktoren, «at dette ikke er noget almindelig skib paa nogen almindelig reise. Vent nu litt og tænk Dem om. Hvad vil De saa gjøre?»

«Sandsynligvis vende tilbake til Seattle og avgi rapport til rette vedkommende.»

«Og hvad vil De saa rapportere?» spurte Murphy. «Hvis De sier dem sandheten, vil ingen tro den vilde

historie. – Autoriteterne vil forlange en forklaring, vil granske tingen tilbunds.»

«Nok av dette! Jeg har kommandoen her, min herre!»

«Kan De end ikke gaa med paa, at lord Bellan har noget at si over Dem,» insisterte Murphy, «saa vil De kanskje høre paa kongen.»

«Kongen er yachtens eier, men jeg er befallhavende her.»

«Det medgir jeg ogsaa. Kongen vilde ingen ret ha til at blande sig ind i Deres befalinger til mandskapet,» sa doktoren. «Men kongen har ret til at gi Dem ordre angaaende den havn De skal styre imot.»

«La gaa,» ropte Barrington. «Jeg hævder fremdeles min ret til at holde oprørere i lænker. Men ^[47]jeg medgir ogsaa berettigelsen av Deres uttalelser. Jeg svor kong Karl hyldningseden, og jeg er i den ene sak rede til at adlyde hans befaling. Saa langt vil jeg ogsaa spille med i farcen. Hvis kongen sier fortsatt til vort bestemmelsessted, saa vil jeg gjøre det. Men lord Bellan skal ligge i lænker saa længe han er ombord i denne yacht.»

Jeg var noksaa forbauset over denne tale, det var jo kun faa timer si den han hadde forsøkt at ta mit liv, og jeg gjettet straks at han snakket som han gjorde bare for at komme forbi øieblikkets vanskelighet. Jeg tvilte ikke paa, at han vilde gaa sine egne veier, naar bare lord Bellan og hans mænd var vel indespærret nedenunder. Og jeg var ingenlunde sikker paa at det vilde være trygt at være i hans hænder.

Michael Murphy syntes kun delvis tilfredsstillet. «Hvorfor saa ikke vække kongen, og la os alle ha en konference i kahytten?» spurte han. «La han bestemme hvad der skal gjøres med lord Bellan og disse andre. Vi burde ikke ha uenighet ombord. Jeg tror hans majestæt vil støtte Deres stilling som yachtens kommandant. Han syntes velvillig stemt overfor Dem, da De blev anklaget for attentat mot ham.»

«Jeg vil ta imot ordre om kursen fra kongen,» svarte Barrington stivsindet, «men det er ogsaa det hele. Disse mænd skal med som fanger. Hvis kongen sier reis videre til vort bestemmelsessted, saa vil jeg gjøre det, min herre!»

«Saa, det vil De?» ropte lord Bellan, idet han traadte frem saa langt de to matroser vilde la ham faa lov. «Og hvorledes da, om jeg tør spørre? Kongen, De, ingen ombord paa denne yacht kjender vort bestemmelsessted – ingen uten jeg! Jeg alene vet hvor vi skal hen! *Jeg alene vet hvor kong Karls rike ligger!*»

Kap. VIII.

Nogen forbløffende begivenheter

[48] Et øieblik stod de der i halvmørket og stirret paa hverandre – lord Bellan og kapteinen. Saa trak kapteinen paa skuldrene og lo.

«I det tilfælde lægger vi ind til San Francisco,» sa han, «og saa faar autoriteterne gjøre hvad de vil.»

Michael Murphy gik tversover dækket hen mot ham.

«Dette er sludder,» buste han ut. «Alt var i den skjønneste orden da vi reiste ut. Hvad er i grunden til alt dette opstyr? – Alt gik glat, kaptein Barrington, indtil De blev gal i hodet og angrep kongen.»

«Hvem vilde ikke bli gal?» ropte han lidenskabelig.

Men han gjenvandt hurtig sin selvbeherskelse.

«De tar feil, Barrington,» fortsatte Michael Murphy. «Stol paa at jeg eier litt sund sans, og la mig saa fortælle Dem, at De gjør alle ombord uret. Jeg vet hvad De tror, hvorfor De mistet herredømmet over Dem selv og kom i et slikt vanvittig raseri, og jeg sier Dem at De tar feil. – Den stakkars gutten – kongen – drømmer ikke engang om at gjøre hvad De tror.»

«Tøv!» ropte Barrington.

«Jeg sier sandt,» fortsatte Murphy. «Jeg snakket med ham, mens jeg forbandt hans saar. Hvorfor kan De saa ikke være fornuftig? La os se at faa bilagt denne uenighet og fortsætte vor reise paa skikkelig vis. Vi har en bestemt mission at fullføre, hvorfor saa ikke gjøre det? Som lord Bellan sier er han den eneste ombord som kjender vort bestemmelsessted. Dere to kan da sikkerlig glemme og tilgi og arbeide sammen. Vi har svoret kong Karl troskap; la os gjøre ære paa det troskapsløfte.»

[49] «Meget vakkert isandhet for dem som har alt at vinde, intet at tape,» snerret Barrington.

«La os vække kongen og holde et raadsmøte,» fortsatte doktoren. «La os være ærlige mot hverandre og saa faa en ende paa striden.»

Dette forekom mig at være et meget fornuftig forslag. Jeg kunde ikke indse nogen grund til at de slik skulde ta strupetak paa hverandre.

«Husk paa at kongen er konge,» sa doktoren.

«Konge? Han er en dum gutunge!» skrek Barrington op.

«De indrørnmer da at De er jaloux paa en dum gutunge, at en dum gutunge julte Dem op?»

«De skal snart ligge bastet og bundet, min hr. doktor!» tordnet Barrington løs.

Og endog lord Bellan var paa nakken av doktoren.

«Fortsæt ikke mere i den retning der,» sa han. «Ingen har snakket om jalousi! Og der er matroser rundt om os!»

«Jeg ber om undskyldning,» svarte doktoren. – «De husker jeg foreslog at vi skulde trække os tilbage til kahytten og forhandle om denne sak som gentlemen. Kaptein Barrington vær fornuftig. Lord Bellan, tillat mig at anmode Dem om det samme. La kaptein Barrington igjen ta kommandoen og gi sine ordre, og la os saa begi os til kahyten, tilkalde hans majestæt og faa en ende paa dette tøv.»

«De skal ikke kunne si, at jeg er uretfærdig nok til at negte Dem en konference,» svarte Barrington. «Men jeg sier Dem paa forhaand, at jeg sætter visse betingelser. Jeg ønsker likesaa inderlig som nogen av dere at denne reise skal forløpe fredelig, men jeg vil ogsaa ha min ret.»

«La os faa den konferansen,» foreslog lord Bellan.

«De mænd som har vist sig som Deres venner ^[50] maa forbli fængslet til konferansen er endt,» erklærte Barrington. «Jeg forbeholder mig ogsaa ret til at anbringe to av mine mænd utenfor kahytsdøren. Jeg har ingen lyst til at spasere ind i en fælde.»

«Gjør som De vil – dette er ikke nogen fælde,» sa Michael Murphy.

Mens Barrington fik sat maskinerne igang og yachten paa ret kurs, og de mænd som hadde støttet lord Bellan blev sendt under dæk, stod jeg der i skyggen av avtrækspipen, hvor ingen kunde se mig, og spekulerede dybt og længe.

Hvorfor hadde Barrington angrepet mig? Hvorfor var han saa opirret at han vilde fare løs paa Bellan og alle andre ombord? Store Gud, var da manden vanvittig?

Og han hadde kaldt mig en dum gutunge! Jeg hadde været paa nippet til at styrte frem fra mit skjulested og kræve ham til regnskap for det, og det hadde jeg nok ogsaa gjort, hvis ikke doktoren hadde svart ham saa glimrende.

Men saa da Barrington forlot broen og kom ned paa dækket igjen, kom lady Elizabeth Bellan op kahytstrappen og ilte hen til sin bror.

«Hvad er det? Hvad er der iveien?» spurte hun med frygt i røsten. «Jeg hørte kampen og kom op for at se.»

«Gaa tilbake til din kahyt,» befalte Bellan hende.

«Vær saa snil at si mig hvad der er iveien, bror. Jeg vet at kaptein Barrington blev arrestert for et angrep paa kongen, at han er blit frigit siden han er her, at der har været uroligheter, og at mandskapet har været indblandet.»

«Der er ingen fare paafærde nu,» svarte hendes bror. «Nogen av kaptein Barringtons venner satte ham

paa frifot, og han fandt leiligheten gunstig til at gaa løs paa mig. Mandskapet tok parti. Dr. Murphy bragte os til at indse, at vi optraadte ^[51]ufornuftig, og nu skal vi ha et forhandlingsmøte. Det er det hele.»

«Aa, vær ikke uenige mere,» sad hun. «Kaptein Barrington, lov mig at dere ikke skal trætte mere.»

«Lady Elizabeth,» svarte han. «Deres ønske er lov for mig, men der er visse ting som maa bli bragt iorden.»

«Og min bror og min bedste ven maa kjæmpe?» spurte hun. «Hvorfor ikke la alt staa hen – til vi naar frem?»

«Lady Elizabeth sier os det forløsende ord,» ropte Michael Murphy. «Der er løsningen, mine herrer. La saken falde, til vi naar havn og vor mission er endt.»

«Paa visse betingelser kan det ogsaa ordnes,» sa lord Bellan, «hvis kaptein Barrington gaar ind paa disse betingelser.»

«Og hvis lord Bellan paa kongens vegne samtykker i andre vilkaar,» kom det hurtig fra kapteinen.

«Skal vi da aldrig komme til forstaaelse?» ropte doktoren ærgerlig. «La os gaa ned og faa denne forhandlingen.»

Og han gik først ned.

«Vil du saa gaa tilbake til din kahyt, Elizabeth?» spurte lord Bellan.

«Det skal jeg; men la os ikke ha nogen uenighet mere. Det er ikke hofmænds færd og viser liten ærbødighet for kongen.»

Og saa gik de forbi mig og ned kahytstrappen, og jeg stod der i skyggen bare med en yngre officer paa kommandobroen, et par mænd forut og en mand ved rattet.

Paa det sted og under de omstændigheter betrodde jeg mig selv, at en konge kan ha alle slags merkeligheter i sit rike uten at ane hvad det hele gaar ut paa.

Pludselig husket jeg at jeg jo *var* konge. – ^[52]Hvorfor skulde jeg saa ikke rollen? Hvorfor ikke selv sætte en stopper for disse optøier, forlange lydighet? Hvis jeg var hersker, hvorfor saa ikke herske?

Tanken tiltalte mig. Jeg bestemte mig til at bli paa dæk og la dem lete efter mig, og naar de fandt mig, vilde jeg ekspedere saken med nogen ord. Jeg vilde ha fred paa yachten eller vite grunden.

Saa traadte jeg ut fra skyggen og gik langsomt hen mot rælingen. En av matroserne saa mig, hilste og traadte til. En anden mand, som jeg ikke kjendte, skyndte sig over dækket hen til mig.

«Ønsker Deres majestæt noget?» spurte han.

«Er det Dem, som har vagt ved min kahytsdør om natten?» spurte jeg.

«Ja, for øieblikket er det mig, herre konge.»

«Hvorfor befinder De Dem saa ikke der? Da jeg gik ut, var der ingen i gangen.»

«Jeg hørte lord Bellan rope paa hjælp, herre konge,» svarte manden.

«Forlat ikke Deres post en anden gang. Og bring mig saa en cigar.»

«Ja, Deres majestæt.»

Om et øieblik hadde jeg cigaren, tændte den og stod ved rælingen og nød maaneskinnet. Manden stod ti skridt borte, med armene overkors.

Jeg visste de ledte efter mig nedenunder, at naar de fandt jeg var forsvunden, vilde de undres paa, hvor jeg var. La dem bare lete, sa jeg mig selv. Det vilde gjøre dem godt.

Jeg maatte ikke vente længe. Snart kom lord Bellan og en av matroserne op paa dæk, og førsteministeren ilte hen til mig.

«Deres majestæt – her?» gispet han frem.

«Jeg vilde gjerne en tur paa dæk,» svarte jeg. «Det har jeg da formodentlig ret til.»

[53] «Sandt nok, herre konge. Jeg ber om lov til at meddele Dem, at der har været nogen optøier –»

«Optøier?» spurte jeg.

«Kaptein Barrington blev løslatt av nogen matroser. Han kom paa dæk og kjæmpet med mig for igjen at overta kommandoen ombord. Vi ønsker en konferance med Dem for at gjøre op vort mellemværende engang for alle.»

«Naa, ved himlen,» ropte jeg. «Dette er for meget av det gode. Hvis jeg er konge, er jeg konge! Der maa bli en slut paa striden ombord paa yachten her.»

«Jeg er ganske enig med Dem, herre konge.»

«Hvis dette fortsætter, avsætter jeg baade Dem og kaptein Barrington,» forsikret jeg.

Lord Bellans øine lynte, men han bøiet hodet.

«Det er Deres majestæts ret,» sa han. «Men vær saa venlig at huske paa, at jeg forsøker at undgaa vanskeligheter. Denne mand er min underordnede, og disiplinen byr ham at utføre mine ordre. Deres majestæt og jeg er alene, tillat mig derfor at si Dem – hvad jeg aldrig vilde gjøre i andres nærvær – at De intet rike har, medmindre jeg gir yachtens kaptein anvisning paa hvor vi skal hen.»

«Aa, det er jeg fuldt paa det rene med,» svarte jeg. «Men De har neppe nogen lyst paa at vende tilbake til nogen havn i staterne, og la mig faa Dem arrestert for bortførelse, en beskyldning som med lethet kan bevises. Forstaa mig vel, lord Bellan – enten er jeg kong Karl og gir mine befalinger, eller ogsaa er jeg likefrem Karl Henderson, gir hele kongeherligheten paa baaten og staar med en anklage paa kapring og bortførelse.»

«Jeg tror fuldt og fast vi kan fortsætte uten rivninger,» sa⁵¹ han. «Vil De komme til forhandlingerne, herre konge?»

«Det vil jeg,» svarte jeg, «og jeg vil straks faa ^[54] dette iorden. Og naar det saa er op- og avgjort, saa Gud hjelpe den mand som faar det igang igjen. Jeg var paa dækket, mens dere slos, og jeg hørte samtalen efterpaa.»

«De saa, majestæt? De hørte?»

«Det gjorde jeg,» forsikret jeg ham. «Og nu vil vi gaa til konferancen.»

Han fulgte efter mig ned kahyttrappen og til tronsaken. Jeg gikk op de par trin og satte meg paa tronen.

«Nu, mine herrer,» begyndte jeg, «vil vi ha en forklaring. Jeg hørte Deres snak paa dækket efter optøierne. Begge talte De om betingelser. Jeg er kongen, saa det er mig som paalægger betingelserne.»

Jeg saa ned paa dem og fortsatte saa:

«Kaptein Barrington,» sa jeg, «igaar anfaldt De mig. Jeg banket Dem op, og jeg har tilgit Dem det angrep, skjønt jeg ikke kjender bevæggrunden til det. Jeg synes De optraadte smakløst, mildest talt. Den sak er opgjort, og jeg forlanger ikke engang nogen forklaring av Dem paa dette tidspunkt. De gjenindtar Deres tidligere rang, overtar kommandoen paa yachten, og fører den til bestemmelsesstedet saa hurtig som mulig.

Da lord Bellan er den eneste ombord som kjender dette bestemmelsessted, vil han gi Dem instruksjoner hver dag kl. 12. – Bortset derfra har De enebefaling som om dette var et vanlig skib, underkastet alle sjøretslovens bestemmelser. De forstaar?»

«Ja, Deres majestæt,» svarte kapteinen.

«Lord Bellan er førsteminister og skal anerkjendes som saadan,» fortsatte jeg. «Han har høieste kommando under mig, uten i saker som hører ind under yachtsens ledelse og behandlingen av mandskapet. Han er ceremonimester og har alle de rettigheter som hans rang kræver. Er det forstaat?»

«Det er det, konge,» sa de i kor.

^[55] «Saa er der ingen autoritetskonflikt,» erklærte jeg. «Og derfor er der ingen grund til uenighet. Mine herrer vil for fremtiden godhetsfuldt optræde fornuftig. Det er det hele.»

«Med Deres majestæts tilladelse,» sa lord Bellan, «er der en ting til – aarsaken til alt opstyr. Jeg ønsker at kaptein Barrington skal holde op med at gjøre kur til lady Elizabeth Bellan.»

Barringtons ansigt blev askegraat. Jeg hørte Michael Murphy mumle noget hen for sig.

«Kaptein Barrington er et høist anset medlem av mit hof,» svarte jeg. «Lady Elizabeth Bellan nyter ogsaa kongens bevaagenhet. Har De nogen klage at rette mot kapteinens karakter?»

«Det har jeg ikke,» sa lord Bellan.

«Da er det mig uforstaaelig at De skulde ha noget imot at han viser Deres søster opmerksomhet. Men De er hendes ældre bror og familiens overhode. De har visselig nogen ret til at tale med i denne sak. Jeg foreslaar som en utvei, at kaptein Barrington holder op med at vise lady Elizabeth anden opmerksomhet end den høflighet kræver, indtil vi naar vort bestemmelsessted. Det vil sætte en stopper for alle misforstaaelser ombord, og saken kan endelig avgjøres senere.»

«Planen tiltaler mig,» sa lord Bellan.

«Men det er bare halve planen,» brøt kaptein Barrington løs. «Møter Deres majestæt mig paa like vilkaar? Vil De ogsaa ophøre med Deres opmerksomheter likeoverfor lady Elizabeth til vi har naadd frem?»

Lord Bellan utstøtte et forbitret rop.

«Hvad sier De?» spurte jeg.

«Jeg gjorde Dem et liketil spørsmaal,» sa kaptein Barrington.

«Naar De henvender Dem til mig,» svarte jeg, «saa gjør det paa passende vis.»

«Jeg ber Dem om tilgivelse, herre konge.»

[56] «Det er tilgit – for denne gang. La mig nu forstaa Dem ret. Anfaldt De mig paa grund av jalousi, fordi De trodde jeg gjorde kur til den kvinde De elsket, og at jeg vilde vinde hende fra Dem fordi jeg er kongen? Svar mig!»

«Jeg trodde De gjorde kur til hende, herre konge. Jeg indrømmer jeg var jaloux, og at det var grunden til mit angrep paa Dem. Men jeg frygtet ikke for at De skulde vinde hendes kjærlighet, selv om De kaldes konge. For lady Elizabeth Bellan holder inderlig av mig.»

«Hvis De nu er saa sikker paa det, hvorfor var De saa jaloux, hvorfor skulde De tro jeg vilde vinde hende?» spurte jeg.

«Deres handlinger viste mig, at De beundret hende.»

«Og De trodde hendes følelser vilde ændres?»

«Nei, Deres majestæt; men jeg tænkte hendes bror, lord Bellan, vilde tvinge hende til at egte Dem, hvis De ønsket at gjøre hende til Deres hustru.»

«Kaptein Barrington!» ropte lord Bellan.

«Det er sikkert, at» – begyndte kapteinen.

«Ti!» tordnet lord Bellan imot ham.

«Stille! La ham tale ut,» avbrøt jeg.

«Tak, herre konge,» sa kaptein Barrington. – «Lady Elizabeth har meddelt mig den kjendsgjærning, at

hendes bror ønsker hun skal vinde kongens hjerte og haand. Lord Bellan er i høieste grad ærgjerrig – jeg mener ikke det som nogen daddel. Av en eller anden grund ser det ut til at han ønsker De skal egte hans søster.»

«Vil De holde op?» ropte lord Bellan.

«La ham snakke,» bad jeg.

«Det er alt, Deres høihet,» sa Barrington. «Det er lord Bellans ønske. Det er grunden til at han negter mig ret til at vise lady Elizabeth min kjærlighet. ^[57] Jeg visste det, og jeg saa De beundret lady Elizabeth –»

«Og saa sluttet De jeg var med paa planen, hvis der da eksisterer en?» avbrøt jeg.

«Netop det, majestæt,» medgav han.

«La mig si Dem,» forklarte jeg, «at jeg nok beundrer lady Elizabeth Bellan, men ikke har nogen tanke paa at stræbe efter hendes gunst. Jeg har neppe kjendt hende 48 timer. Naar jeg vil ha en dronning, vil jeg vinde den kvinde mit hjerte vælger. Saa se til at beherske Deres jalousi.»

«Jeg takker Dem, høihet,» sa kapteinen. «Jeg ber Dem om tilgivelse fordi jeg vovet at anfalde Dem.»

«Jeg har ikke længer nogen erindring om det,» svarte jeg. «Hvad sier De til dette, lord Bellan? Denne mand sier De endog har gaat saa vidt at De har utsøkt en brud til mig.»

«Den hund lyver!» skrek lord Bellan.

Hurtig som lynet slog kaptein Barrington ham ned med et eneste slag paa munden. Michael Murphy styrtet hen imot dem; jeg sprang op fra stolen.

«Han er ikke nogen hund, og han lyver ikke!» sa nogen henne ved døren.

Jeg saa op; lady Elizabeth Bellan stod der, hendes ansigt var drivende hvitt, hele skikkelsen skalv.

Et øieblik stod hun der, saa kom hun hurtig hen til os. Hun knælte ned ved siden av sin bror og løftet op hans hode.

«Kaptein Barrington sa sandheten, herre konge,» sa hun, idet hun vendte sig mot mig. «Min bror ønsket jeg skulde indgaa en forbindelse med Deres majestæt, skjønt jeg ikke er rigtig sikker paa hvorfor. Han forbød mig at være sammen med kaptein Barrington mere end absolut nødvendig. Jeg trodde De var indviet i planen, da De talte til mig som De gjorde igaaraftes efter middagen.»

«Jeg bare sa Dem de stakkars pene ting jeg kom paa,» fortalte jeg hende. «Jeg mente ikke noget alvorlig med det; skjønt jeg nu kan se, hvorledes De kan ha misopfattet mine ord.»

Saa gik hun fra sin bror og traadte hen til kaptein Barrington.

«For en liten stund siden, oppe paa dækket, gjorde jeg Dem den ære at be Dem avholde Dem fra nogenslags trætte med min bror,» sa hun. «Og dog har De nu slaat ham til jorden som De vilde ha gjort

med en simpel matros.»

«Han kaldte mig en hund,» svarte Barrington mørk.

«Og De kunde ikke overheøre de ord, som blev sagt i opblussende harme – ikke engang for min skyld?» spurte hun. «Det hadde været bedre om De hadde gjort det. For nu har De paadradd Dem mit høieste mishag.»

«Elizabeth!» ropte han.

«Lady Elizabeth Bellan for Dem – bestandig,» rettet hun ham. «Jeg staar ikke paa venskabelig fot med nogen mand som kan slaa min bror til jorden.»

«Elizabeth! Du – holder du da ikke længer av mig?» ropte han og gik mot hende.

Hun traadte bakover.

«Og hvis jeg gjør det, saa kan jeg kvæle den kjærlighet, siden det ser ut til den ikke er blit skjænket til en gentleman,» sa hun.

Hun gjorde en bøining for mig og gik baklængs ut; men nogen skridt fra døren vendte hun sig hurtig og styrtet ut av kahytten med hænderne for sine taarefyldte øine.

Lord Bellan var øieblikkelig oppe fra stolen.

«Majestæt,» ropte han, «jeg indrømmer at jeg var ærgjerrig paa min søsters vegne. De kan visselig ikke se noget galt i det, om jeg ønsker hendes forbindelse med Dem.»

[59] «En forbindelse med lady Elizabeth Bellan vilde være en ære for hvilkensomhelst mand,» sa jeg med et forsøk paa at glatte over saken.

«Har jeg faat Deres tilgivelse, herre konge?» spurte han.

«Der er ikke engang noget at tilgi, lord Bellan. Vi vil ikke diskutere saken videre.»

«Men denne mand som slog mig ned – –»

«Han angrep mig, og jeg glemte det. Kan De ikke gjøre saa meget som Deres konge?»

«Som De ønsker, Deres majestæt,» svarte han og traadte tilbake fra tronstolen.

«Ta tilbake hvad De kaldte ham, og kaptein Barrington skal ta tilbake slaget. Det ene smerter vel likesaa meget som det andet, tænker jeg.»

«Jeg tar det tilbake,» sa lord Bellan. «Anse da ogsaa mit slag som ugjort,» erklærte kaptein Barrington paa sin side.

«Og betrakt nu begge to denne sak som op- og avgjort,» sa jeg. «Kaptein Barrington behøver ikke at anfalde mig herefter paa grund av jalousi, da han nu vet jeg ikke legger skumle anslag op mot hans dames

haand og hjerte. Og dere to kan derfor være hjertens venner. Siden jeg ikke optræder som beiler, formoder jeg der ikke er nogen indvending mot kaptein Barrington, lord Bellan?»

«Min søster har netop sagt hun er færdig med ham.»

«Det vil nok gli over,» gav jeg til svar. «Jeg tror min første plan var den bedste. Kaptein Barrington, De vil ikke gjøre kur til denne dame, før vi naar frem, og De kan være tryg for at heller ingen anden vil gjøre det.»

«Jeg skal adlyde Deres befaling, Deres høihet!»

«Saa skal De og lord Bellan veksle haandslag.» De nærmet sig hverandre nølende, men endelig laa deres hænder i hverandre.

[60] «Sæt saa fangerne paa frifot,» befalte jeg. «La os saa ha fred herefterdags. Der vil ikke dukke op flere vanskeligheter paa denne reise.»

Det visste jeg svært meget om!

Kap. IX. Vanskelighetene begynner igjen

Jeg gikk til min kahyt, og gjennom vinduene så jeg at dagen holdt på å bryte frem. Jeg var for trøtt, for utkjørt endog til å tenke, så jeg skyndte meg bare tilkøis, og snart lå jeg i dyp søvn.

Klokken var ti da jeg våknet. Det var en herlig morgen, for solen flommet inn i kabytten. Jeg tok mit bad og begynte å kle meg på. Nogen banket, og da jeg svarte kom Michael Murphy inn.

«Jeg må ha et øie med saaret Deres, gutten min,» sa han og begynte sit arbeid.

«Det var jo formelig spændende her ombord inat,» bemerket jeg.

«Det var det sandelig,» medgav han. «Dette er da en høist besynderlig historie, naar en tænker nøiere på den. Kjendte jeg ikke Richard Bellan så godt som jeg gjør, hvis jeg ikke visste han var en fuldblods gentleman med normal hjerne med skruerne i orden, så ville jeg stemme for å kapre skibet her og vende tilbake.»

«Vet De slet ingenting om denne affæren?» spurte jeg.

«Svært lite mer end hvad jeg allerede har fortalt Dem. Jeg er overbevist om at De er konge med rette og har et rike. Men, gutten min, jeg har ikke mere anelse om hvor det er henne end De. Det kan være i Sydamerika eller Afrika eller ^[61]på en av Sydhavsøerne eller ved Nordpolen – jeg har ikke fjerneste begrep derom. Men ett kan De være tryg for – Richard Bellan vet hvad han gjør.»

«De sier han er helt igjennom en gentleman,» sa jeg, «men denne historien med lady Elizabeth Bellan synes da litt pudsig?»

«Richard Bellan tilhører en familie, hvis medlemmer alltid har stått det engelske kongehus nær,» fortalte han meg. «Ætlinger av den har hatt ansettelse ved hoffet. Richard Bellan er en snob naar det gjelder hofetikette, og han tror blindt på kongers guddommelige rett. Han er ærgjerrig og magtsyk. Hvis han har lagt planer om et giftermål mellom Dem og sin søster, var det for å få innflydelse på det vis. Det er jo en fremgangsmaate som praktiseres hver dag ved hvert eneste hof i Europa. Egteskap er en maate å åpne en position på. Hvis hans søster var dronning, kunne han åpne omtrent hvad han vilde hos kongen. Richard Bellan er en hædersmand, skjønt nok litt besynderlig. Han har en eller annen stor idé i hodet, det kan De vædde på. Men De behøver ikke være redd for ham.»

«Nå vel, jeg er rede til å la det stå til,» sa jeg. «Til tross for all hemmelighetsfuldhet syntes jeg den første dagen at denne kongehistorien var storslagen, idetmindste bedre end å slite på et kontor med en usselig løn. Men nå begynner jeg å få mine tvil. Kanskje er alle vanskeligheter vel overstått nå, allikevel.»

«Det haaber jeg virkelig, gutten min, for Deres skyld,» sa han.

«Det var da svært for et frisprog De fører likeoverfor Deres konge,» bemerket jeg leende.

«Det er i embeds medfør, en forret for den kongelige læge,» svarte han.

«I andres nærvær skal selv ikke Richard Bellan kunne overgaa mig i hofmandslader. ^[62] Hvis De ønsker jeg skal té mig paa det sæt naar vi er alene –»

«Nei, det gjør jeg ikke – Mike,» svarte jeg med en ny latter.

«Bravo, gut, bravo!» ropte han, idet han grep min haand.

«Jeg er Mike for Dem, og De er Karl for mig – naar vi er alene. Og jeg skal passe paa Dem, Karl. Gaa paa og bli en god konge, og Mike Murphy vil staa ved Deres side som jeg alt har sagt Dem.»

Han gav mig et nyt hjertelig haandtryk og blev saa atter den forbeholdne fagmand.

«Vær forsiktig med den skulderen, gutten min,» sa han, «og la den faa tid til at bli bra. Vrid ikke paa den mere end høist nødvendig.»

Og saa skyndte han sig bort, for en av matroserne var blit syk.

Jeg gik ind i spiselugaren for at faa frokost, og der glædet det mig at finde kaptein William Mallard paa post igjen. Han nævnte ikke nattens begivenheter, men han saa ut til at ha samvittighetsnag fordi han hadde sovet tiden bort, istedetfor at være ved haanden for at yde hjelp, hvis det trængtes.

Og saa gik jeg op paa dækket for at nyte den herlige morgen.

— — —

Fem dage gik, skjønne dage, uten at noget hændte som voldte uro. «Kenturionen» skjøt god fart, fortalte lord Bellan meg. Han og kaptein Barrington var meget høflige mot hverandre, taalte hverandre, men det var ogsaa alt. Der var da ialfald intet sammenstøt.

Nøiagtig hvor vi var paa stillehavets umaadelige flate visste jeg ikke, likesaa litt i hvilken retning vi drog. Og ikke brød jeg mig stort om det heller, saa længe alt var saa morsomt og godt.

Jeg traf paa lady Elizabeth fra tid til anden, og ^[63] ogsaa paa hendes søster Grace, en liten underfundig skøier som jeg ikke kunde bli klok paa. Hun syntes ikke at ta min kongelige værdighet helt alvorlig. Et par ganger snakket jeg alene med hende, og jeg følte altid at hun lo av mig. Hun sang undertiden for mig under min middag, hvad ogsaa lady Elizabeth gjorde. Og jeg opdaget at jeg likte Grace Bellan umaadelig godt, skjønt hun slet ikke var saa ærbødig som min rang krævet det.

Kaptein Barrington saa jeg alltid i samtale med en eller anden yngre officer eller med en matros, men jeg antok det gjaldt seiladsen og manøvreringen. Jeg trodde han hadde bestemt sig til ikke at ha noget mere opstyr ombord.

En kveld efter middagen stod jeg paa dækket like ved rællingen og prøkte med Grace.

«Elizabeth er saa grænseløst ulykkelig,» betrodde hun mig. «Hvorfor det?»

«Fordi hun blev uvenner med kaptein Barrington vel. Hver eneste mand burde da forstaa det.»

«Hver eneste kvinde vilde,» gav jeg hende igjen; «de vil nok snart faa det op- og avgjort.»

«Naar der er en kongelig forordning om at de ikke maa være noget specielt elskværdige mot hverandre før vi har naadd vort bestemmelsessted?» spurte hun.

«Jeg antar,» svarte jeg, «at De ønsker jeg skal ophæve den bestemmelsen?»

«Det kunde kanskje hjelpe,» svarte hun.

«Jeg skal tænke paa det,» sa jeg. «Men jeg maa være fredsstifter her. Hvis Deres bror vil –»

Hun stampet energisk med foten.

«De er en elendig konge, Deres majestæt, hvis De lar førsteministeren diktere Dem Deres optræden,» sa hun.

«Jeg har hørt og læst at mange konger lar sine førsteminstre gjøre det,» var mit svar paa tiltale; ^[64] og hun stampet igjen med foten, vendte mig foragtelig ryggen og gik sin vei, mens jeg blev staaende og se efter hende. Kaptein William Mallard stod som vanlig nogen skridt fra mig, og jeg er ikke ganske sikker paa om han ikke smilte litt.

Jeg gik agterut langs rællingen, til jeg naadde en plads hvor maanestraalerne ikke naadde hen; dit bragte kaptein Mallard mig en stol, og jeg satte mig for at se utover havet i skinnende maanelys og tænke paa det forunderlige eventyr jeg spilte med i. Jeg hadde opgit at forsøke at forstaa noget av det. Jeg var spændt paa avslutningen av vor reise. Naar vi kom frem, maatte der da komme en forklaring.

Jeg ropte paa William Mallard og gav ham ordre til at gaa til min lugar og aapne vinduerne, saa frisk luft kunde strømme ind.

«Bli der til jeg kommer,» sa jeg, «det blir om nogen faa minutter.» Han ilte bort, og jeg blev sittende der i mørket. Litt efter hørte jeg nogen nærme sig. Jeg sa intet. Manden gik ut i maaneskinnet frem til rællingen, og jeg saa at det var kaptein Barrington. Han surmulde vel i løn over sin elskedes haardhet, formodet jeg.

Jeg snakket ikke til ham, for han var en femten skridt borte, og jeg likte ikke at vække ham fra hans drømmerier. Han vilde vel gaa igjen om nogen minutter.

Saa hørte jeg raslen av skjorter og saa en anden skikkelse nærme sig borte fra kahytstrappen. Det slog mig øieblikkelig, at det maatte være lady Elizabeth Bellan.

Og det var det!

Hun gik hurtig hen til kaptein Barrington.

«Marie gav mig Deres brev,» sa hun. «Hvad er det De vil mig?»

«Kan du spørre om hvad jeg vil?» spurte han [65] hende. «Maa vi fortsætte at være fremmede for hverandre, fordi jeg slog din bror? Jeg gjorde det i oplussende harme, det medgir jeg, men han kaldte mig en hund. Du elsker mig, Elizabeth!»

Jeg holdt paa at gaa frem, at underrette dem om at deres samtale blev hørt av andre, men før jeg kunde gjøre en bevægelse, gled hun ind i hans armer med et graatkvalt utbrudd, og jeg visste at deres trætte var forbi. Det vilde være aldeles overflødig at ophæve det kongelige edikt, den sak hadde de selv grundig besørget.

«Ingen maa se os,» sa hun ham, «kongen har befalet –»

«Kongens befalinger har svært lite at si, naar en mand og en kvinde elsker hverandre,» sa kapteinen hende.

«Men min bror –» begyndte hun.

«Du vet han er uretfærdig, skjønt han er din bror. Bare tænk dig om, Elizabeth! Hvor skal vi hen, hvad er det vi gjør? Vi vet jo ingenting om det, saa at si – svært lite mere end denne gutten de kalder konge vet. Skal vi la din bror ruinere vort liv?»

«Nei,» hvisket hun.

Jeg syntes jeg hadde hørt nok; det angik jo ikke mig om de elsket hverandre. Og jeg grep om stolarmen for at reise mig og gaa henimot dem og saa ned til min kahyt. Men for anden gang blev jeg avbrutt.

For lord Richard Bellan traadte pludselig frem fra mørket og sprang hen til dem. Med et tak i kaptein Barringtons skulder svinget han ham rundt og skridtet saa ind mellem kapteinen og lady Elizabeth.

«Min ordre og kongens ordre blir altsaa ikke adlydt!» ropte han. «Elizabeth, gaa øieblikkelig til din lugar. Kaptein Barrington, jeg forlanger en forklaring.»

[66] «Paa hvad?» spurte Barrington, og endog i maanelyset kunde jeg se at hans ansigt var blit drivende hvitt, at han anstrengte sig av al magt for at beherske sig.

«Paa at De møter min søster her paa denne tid og alene,» sa lord Bellan. «De fik ordre til at behandle hende høflig og intet andet, at undgaa møter og alt kjærlighetssnak. Og saa overrasker jeg Dem ved et natlig stevne møte –»

«Det er nok, lord Bellan!» fór kapteinen op. «Hvis De ikke har nogen respekt for Deres søster, saa har da ialfald jeg det. Jeg har bedt hende møte mig her, for at vi kan træffe en avgjørelse angaaende vor fremtid.»

«Og hvad avgjørelse har dere saa truffet?» snerret lord Bellan. «Hvem er egentlig De, som tar saken i Deres egen haand og trodser mig og kongen?»

«Avgjørelsen vi har truffet beror paa lady Elizabeth,» svarte kapteinen. «Enten blir vi fremmede som før, som De og kongen ønsker – eller er vi mere end det for hverandre og har krav paa at faa være sammen. Naar De spør hvem jeg er som omstyrter Deres og kongens befalinger, saa vet De litet hvilken indflydelse jeg besidder, hvilken magt staar til min raadighet. Hvis der opstaar ubehageligheter av dette, saa husk paa at De selv har fremkaldt dem.»

«Hvad avgjørelse har dere truffet?» spurte lord Bellan igjen. «Hvad, Elizabeth? Adlyder du kongens og mine befalinger – eller vil du –»

Han fullførte ikke sætningen, men bare svinget haanden henimot Barrington. Lady Elizabeth nølte et øieblik, saa fra den ene til den anden, utstøtte et dypt suk – og kastet sig i kaptein Barringtons armer.

«Saa!» tordnet lord Bellan løs. «Der trænges nok kraftige forholdsregler her. – Jeg vil tale til [67] kongen om dette. Jeg kan med tryghet uttale, kaptein Barrington, at han ikke vil overse en slik overtrædelse av en befaling. Denegang vil De bli degradert og holdt som fange i Deres lugar. Og hvad dig angaar, min pike, vil nok ogsaa du maatte bli i din.»

«De vil ikke forsøke paa noget slikt!» utbrøt Barrington. «De vil la sakerne gaa sin gang. Jeg er en gentleman, Deres søster holder av mig, og der findes ikke nogen rimelig grund til at De skulde negte os at træffes.»

Lord Bellan traadte nærmere med en truende mine:

«Stans!» sa Barrington høitidelig. «Husk – hvis det kommer til uroligheter, har De al skylden, for jeg søker at undgaa det.»

«Slip min søster!» befalte lord Bellan. «Elizabeth, gaa til din lugar! Barrington, De er arrestert, forlat dækket!»

Ingen av dem gjorde en bevægelse.

«Gaar De saa, Barrington?» skrek lord Bellan.

«Jeg gjør ikke.»

«Saa skal jeg ved himlen nok faa Dem til det!»

Lord Bellan styrtet mot ham, grep ham ved armen og rev Elizabeth væk.

«La være – la være,» graat Elizabeth.

Kaptein Barrington tok lord Bellan ved armen ogsaa, og de stod der og slukte hverandre med øinene.

«Væk med de henderne,» sa Barrington. «Jeg sier Dem, at De ikke aner min magt. Folkene staar paa min side!»

«Vil De gaa til Deres lugar?»

«Nei!»

Lord Bellan puffet ham væk fra rællingen og henimot kahytstruppen. Jeg kunde se at Barrington var paa nippet til at slaa ham, men i Elizabeths øine var der en stum bøn, og han gjorde det ikke.

[68] Men lord Bellan var sansesløs av raseri, og blikket i hans søsters øine stanset ikke ham. Hans arm svinget bakover, sænket sig, hans haand grep heftet paa Barringtons sverd, og han gjorde et forsøk paa at trække det ut av skeden.

Hurtig som lynet slynget Barrington ham bakover og stak sverdet ned igjen. Men lord Bellan trev op sit eget verge og fór mot ham.

«Træk blank!» skrek han i. «Træk blank og forsvar Dem! Denne ting kan gjøres op her!»

«Jeg vil ikke duellere med Dem,» sa Barrington og bet sig i læben. «De er Elizabeths bror!»

«Da – din kujon –»

Jeg saa lord Bellans klinge lyne gjennom luften og var paa benene i ett nu. Jeg sværmet ikke for at se kapteinen bli myrdet ret for øinene paa mig. Elizabeth skrek i. Barrington traadte hurtig tilside og tok fat i lord Bellans arm, netop som sverdspidsen flænget hans ærme.

«Barrington! Til undsætning! Til undsætning!» skrek han skingrende.

Hvorledes det gik til vet jeg ikke. Men fra alle kanter av «Kenturionen» kom svar:

«Barrington! Til undsætning!» Og ned over os strømmet officerer og mandskap, og kaptein William Mallard og Michael Murphy styrtet op kahytstrappen.

Kap. X. Naar kongen befaler

Et halvt minut efter holdt lord Bellan, med ryggen mot rælingen, en kreds av mænd fra sig med sin glimtende sverdspids.

«Hjælp! Lord Bellan angripes! Hjælp førsteministeren!» skrek han.

Lady Elizabeth var faldt om paa dækket. Jeg ^[69]løp hen til hende, løftet hende op og støttet hende, mens jeg ledet hende henimot trappen. Hun saa op, gjenkjendte mig saa og forsøkte at rive sig løs.

«Jeg har set – jeg hørte alt,» hvisket jeg til hende, «og jeg bebreider Dem intet. De maa gaa ned til Deres lugar og bli der med Grace og Marie. Jeg vil gjøre mit yderste for at faa en slut paa dette.»

Hun svarte ikke, men forsvandt skyndsomt ned kahytstrappen, og jeg sprang tilbake over dækket. Det saa ut til at hver mand av mandskapet var der, at hver mand hadde tat parti enten for kaptein Barrington eller for lord Bellan, med undtagelse av jeg og Michael Murphy og kaptein Mallard – og de to sidste visste jeg vilde hjelpe den jeg hjalp.

Men paa hvis side stod saa jeg? Jeg visste det ikke. Jeg sympatiserte med kaptein Barrington og hans kjærlighetshistorie og indsaa hvor berettiget hans krav var. Jeg var paa det rene med hvordan han hadde forsøkt at forebygge nogen uro.

Og paa den anden side var lord Bellan min førsteminister, og jeg vilde støtte autoriteten.

Men hvad jeg først og fremst vilde var at faa en ende paa spektaklerne og ha en fredelig reise.

Saa sprang jeg hen til slaaskjæmperne. «Hold inde med disse skjermysdler!» skrek jeg. «Hvad betyr dette?»

Likesaa gjerne kunde jeg ha ropt til havet at det skulde stanse sin rullen. Hvis de hørte mig, brød de sig ikke det ringeste om det. Nogen av lord Bellans mænd hadde banet sig vei til hans side for at beskytte ham mot de andre. Barrington hadde ikke trukket sit sverd, men opfordret indtrængende sine mænd til at ta lord Bellan tilfange. Og førsteministeren banet sig langsomt, men sikkert vei fremover, mens hans kaarde blinket hit og dit, naar fienden nærmet sig.

Kaptein Barrington forstod øiensynlig manøveren, ^[70]for han ropte til en officer og befalte ham at besætte kommandobroen og ta to mænd med sig til hjelp. Officeren og hans mænd styrtet avsted.

Saa gjorde lord Bellan helt om og kjæmpet sig saa frem tversover dækket med sine mænd, til han naadde en trekantet plads ved siden av kahytstrappen, mellem den, en av ventilerne og ruffen. Og der stillet han en slik front at der ikke var ringeste utsigt til at avvæbne ham.

Kaptein Barrington og hans mænd stod nogen skridt borte, og sperret de andre fuldstændig ind i kroken; allesammen stanset saa som for at hvile litt. –

Kampen var blit næsten uten blodsutgydelse; bare lord Bellan hadde brukt sverd, ellers var næverne de eneste vaaben, og der var bare forslaatte ansigter og et par rifter hvor sverdet hadde rammet.

«Stans kampen!» skrek jeg igjen av al kraft.

Michael Murphy var ved min side.

«De kan ingenting utrette, gutten min, la dem bare slaas paa,» hvisket han til mig.

Men jeg ænset ikke hans raad. Jeg sprang ind mellem Barrington og de mænd som omgav lord Bellan.

«Kan dere saa ikke holde op! Hvad betyr dette?» spurte jeg. «Lord Bellan, stik sverdet ind. Kaptein Barrington, faa væk disse folk og gaa til Deres arbeide.»

«Vi maa gjøre op denne saken nu,» ropte lord Bellan. «Det er bedst Deres majestæt gaar til Deres lugar, til vi er færdige.»

«Og lar dere hakke øinene ut paa hverandre?» spurte jeg. «Skal vi nogensinde naa frem til vor reises maal?»

«Hvad er vor reises maal?» ropte en av officererne bakenfor Barrington.

«Ja – hvad er det? Hvad er det, Deres høihet?» spurte Barrington med et spottende smil. ^[71] «Det er netop det vi vil vite. Jeg var villig til at følge de regler jeg forpligtet mig til ved tiltrædelsen av denne reise, indtil Richard Bellan begyndte at sætte op betingelser som ingen ærekyr mand kan finde sig i. Nu har sakerne forandret sig. – Størsteparten av mandskapet er med mig. De forlanger at faa vite om de skal bli sjørøvere eller hæderlige mænd, om de er paa en vanlig reise eller uten sit vidende er indblandet i en forbrydersk plan, som tilslut vil føre dem direkte til tugthuset.»

«Saa det er det De har fortalt dem, det er den maate De har faat dem over paa Deres side paa!» ropte jeg, «Mig forekommer det at De og Deres slæng er sjørøvere, oprørere.»

«Vi kommer tilbake til vort gamle spørsmaal – om dette skib regnes for at høre ind under de vanlige regler av international lov,» svarte han.

«Vi avgjorde jo det spørsmaal,» svarte jeg. «Vil De adlyde mig – sende væk disse folk og overta Deres eget arbeide?»

«Jeg vil ta Richard Bellan og hans oprørere tilfange,» sa kaptein Barrington. – «Og saa vil jeg føre yachten til San Francisco og la autoriteterne ta affære. Jeg har intet at frygte av dem.»

«Dette er Deres sidste ord?» spurte jeg.

«Mit sidste.»

«Hvorfor kan vi ikke holde fred?»

«Jeg har sagt Dem hvorfor – lord Bellan har selv bragt denne elendighet over sit hode.»

«Jeg vendte mig til lord Bellan.

«Er De tilsinds at slutte fred?» spurte jeg. «Er De villig til at gaa med paa de indrømmelser kaptein Barrington kræver?»

«Jeg vil ingen indrømmelser gjøre,» svarte lord Bellan. «Det er bedst De gaar ned, herre konge, indtil denne sak er avgjort. Enten maa kaptein Barrington vike pladsen eller jeg. Og jeg ber meget [72] om undskyldning, men det kan ikke De træffe nogen bestemmelse om.»

Hans ord var ikke alene en krænkelse av min værdighet som konge, men ogsaa som mand.

«Jeg befaler eder begge at holde op med dette sludder,» sa jeg. «Lord Bellan, De vil gaa med paa kaptein Barringtons krav, og De, kaptein, vil gjøre som jeg sa Dem?»

«Med glæde,» svarte han, «hvis lord Bellan vil.»

«Og jeg vil ikke,» svarte lord Bellan med tordenrøst.

Der var endnu en sidste utvei; jeg vendte mig til folkene. «Jeg kaldes eders konge,» sa jeg. «Jeg byder eder at gripe begge disse mænd og sperre dem ind i sine lugarer, indtil de blir villige til at lytte til fornuft.»

Saa traadte jeg tilbake for at gi dem frit raaderum. Men ikke en av dem gjorde en bevægelse. Øieblikkets spænding var frygtelig. Michael Murphy og William Mallard stod stadig ved min side, og doktoren hvisket til mig igjen.

«La dem slaas, gut; det er den eneste utvei,» sa han.

Barrington mumlet noget til de nærmeststaaende mænd. I næste øieblik styrtet de løs paa os tre. Før vi kunde gjøre en bevægelse, blev Michael Murphy, kaptein Mallard og jeg drevet mot trappen og skubbet ned, og luken slængt i med et brak over hodet paa os. Og mens vi samlet os op ved foten av trappen, hørte vi fra dækket at kampen raste deroppe paa nyt.

Elizabeth Bellan kom styrtende mot os fra sin lugar.

«De maa faa dem til at slutte; de vil dræpe hverandre!» hulket hun.

Kap. XI. Et slag og dets avslutning

[73] Ingen av os svarte hende. Vi løp forover gjennom korridoren til luken forut, styrtet op trappen; men før vi naadde op, slog luken i med et smeld, og vi var godt og vel forvarte under dæk.

Jeg tror nok Michael Murphy bandte en del da. Maskinerne arbeidet fremdeles, yachten pløiet sig vei fremover. Øiensynlig visste ikke folkene i maskinrummet noget om striden, eller de opfyldte allikevel sin pligt som fornuftige væsener, siden de ingen ordre fik fra kommandobroen.

Vi kunde ikke naa maskinrummet, kunde ikke komme paa dæk, kunde bare bli der nedenunder og høre paa slagtummelen og studere paa hvorledes det vilde ende. – Trampingen deroppe sa os naar de stridende parter rykket frem og trak sig tilbake, nu slos de forut, snart kjæmpet de agter.

Tilslut gik vi tre ind i tronsalen. Og dit ind styrtet ogsaa lady Elizabeth og Grace Bellan med Marie med vilde, forstyrrede øine i hælene paa sig.

«De maa stoppe dem – De maa!» graat Elizabeth, mens hun grep fat i min arm og saa tok fat paa Michael Murphy. Marie kastet sig ned foran William Mallard og bad ham gjøre noget, hvadsomhelst.

Midt i kahytten blev frk. Grace Bellan staaende uten at si noget, skjønt hun var hvit i ansigtet og læberne skalv.

«Hvad skal vi gjøre, Deres majestæt?» bønfuldt Elizabeth.

«Hvad skal vi gjøre, selv om denne kampen tar en slut?» spurte jeg dem alle.

«La os løpe ind i en havn og faa en ende paa det,» foreslog lady Elizabeth.

Men saa fik den fornuftige Grace tungens bruk [74] igjen; midt paa gulvet stod hun og sa os sin hjertens mening.

«Hør paa mig,» ropte hun. «Hele dette opstyr skriver sig fra kaptein Barrington og Elizabeth – tror De. Men jeg tænker der stikker noget bak det – noget mellem min bror og kaptein Barrington. Med hensyn til hvad vi skal gjøre, sier jeg slik – la os faa en slut paa dette skjænderiet paa en eller anden vis og fortsætte til vort ukjendte bestemmelsessted.

Min bror brukte en masse penger til at utruste denne yacht. Hvor han fik dem fra vet jeg ikke. Og det forekommer mig at han virkelig maa nære en stor plan, ellers vilde han aldrig ha faat pengene, vilde ikke ha opgitt sin stilling i den britiske flaate, og vilde aldrig ha git sig ut paa denne færd. Der er en eller anden stor idé i alt dette. Min bror er ikke nogen forbryder, og hvad det saa end er, er det lovlig.

Hvorfor skal vi saa ikke fortsætte reisen? De maa faa dem til at holde op og lytte til fornuft – det maa

De, Karl.»

Hun kaldte mig ikke konge – og der fór en skjælven gjennom mig, da hun sa mit navn.

«Det synes jo, det fornuftigste vi kan gjøre,» sa jeg. «Er De villig til at reise videre, lady Elizabeth, hvis Deres bror og kaptein Barrington kan komme til forstaaelse?»

«Hvis kaptein Barrington er villig,» svarte hun.

«Og vil De anvende Deres indflydelse over ham til at bevæge ham til det?»

Hun nølte et øieblik, men svarte saa:

«Ja.»

Grace løp hen til sin søster og kysset hende.

«I det tilfælde,» sa jeg, «maa kaptein Barrington og lord Bellan tvinges til at enes – og yachten fartsætter mot vort ukjendte maal.»

Men endog mens jeg talte, lurte jeg paa hvordan ^[75] i alverden jeg skulde faa fred istand, endog med Michael Murphy og kaptein Mallards hjelp.

«Det er denne nysgjerrigheten min,» sa Grace, som smilte nu. «Jeg vet min bror stuet al verdens besynderlige ting i rummet paa yachten; og nu vil jeg være med paa det og se hvor det bærer hen.»

Jeg kunde ikke la være at smile til hende, skjønt slagtummelen lød ned til os fra dækket.

Saa overtok Michael Murphy helt naturlig kommandoen.

«Mine damer,» sa han, «hans majestæt vilde sikkert ønske at De trækker Dem tilbake til Deres kahytter og blir der til vi bringer Dem besked.»

Lady Elizabeth bøiet sig for mig og gik baklængs ut, mens Marie straks forsvandt, da doktoren talte. Grace rakte mig haanden.

«Jeg vet De vil gjøre hvad De kan, Karl,» sa hun.

Jeg svarte at jeg vilde. Efterat hun var gaat, gik vi tre mænd til spisesalen og holdt krigsraad der.

Litt efter litt hørte vi ikke mere støi deroppefra, og vi la ogsaa merke til at maskinerne var stanset. Vi spekulerte paa om hver mand laa død og døende, eller om de tok sig en liten rast.

Vi forsøkte paa alle optænkelige maater at komme op paa dækket, men det lykkedes os ikke. Vi var i sandhet fanger.

Jeg blev stivsinnet nu. Jeg hadde smakt magtglæde litt, og jeg vilde være konge i gavn saavel som i navn. Jeg foreslog utveier i snesevis, og Michael Murphy forkastet dem som ugjennemførlige likesaa fort som jeg fremsatte dem.

Natten svandt hurtig. Stilheten over vore hoder gav os ingen følelse av lettelse, for den var uheldvarslende. Og saa med ett begyndte slaget igjen.

Efterpaa fik vi vite, at lord Bellan og hans mænd var blit drevet til vægs ind i en krok, og at Barrington hadde nøiet sig med at holde dem der en ^[76] stund, mens hans egne mænd samlet kræfter. Saa gjorde lord Bellans mænd et utfald, og kampen var paany i fuld gang.

Og saa ser det ut til at mændene vendte sig mot sine ledere, trætte av at slaas med hverandre uten at vite nogen virkelig grund for det. Bellans folk hadde kjæmpet for ham, fordi de for størstedelen var gamle mænd fra den britiske flaate og hadde som trossætning at støtte sine officerer. Barringtons hadde slaas for ham fordi han hadde benyttet sig av deres overtro, og de tænkte at hvis han vandt, vilde de faa lov til at ta yachten til San Francisco istedetfor til en ukjendt havn med et hemmelighetsfuldt erende.

Opirret fordi Bellan hadde tilslængt ham nogen haansord om at han intet visste om yachtens bestemmelsessted, hadde kaptein Barrington i stridens hete paastaat at han vilde tvinge Bellan til at fortælle det og saa vilde føre den dit med Bellan som fange ombord.

Han blev mere og mere opsat paa at gjøre det. Og for folkene tok sakerne en ny vending. Hvem der end vandt, maatte de fortsætte reisen.

«Til kongen!» ropte en av dem. «Faa ham til at kommandere dem begge to at ta ind til San Francisco.»

«Konge! Han er jo bare en tosket gut,» skrek en anden. «Det er hans skyld altsammen. Faa tak i kongen!»

Barrington forsøkte at holde dem tilbake.

«Kongen vet ikke hvor hans rike er,» haante han. «La ham i fred.»

Men det er jo en kjendt sak hvor hurtig denslags mænd slaar om; naar deres blod er i kok, vender de sig snart mot en, snart mot en anden, rede til slagsmaal med hvemsomhelst.

«Det er kongens skyld dette! Tving ham til at løpe ind til San Francisco. Faa fat i kongen!»

^[77] Vi tre nedenunder hørte de sidste rop. Saa hørte vi dem løpe over dækket, hørte luken bli hævet, visste de styrtet ned mot os i flok og følge.

Med kaptein Mallard i spidsen listet vi gjennom kahytterne, lot dem fare forbi os og styrtet op paa dæk. Der stod kaptein Barrington og lord Bellan alene nogen faa fot fra hverandre, med øine som lyste av hat stirret de paa hverandre.

«Din hund!» hørte jeg lord Bellan si.

Da glemte kaptein Barrington øiensynlig at manden foran ham var Elizabeths bror.

«Du vilde jo slaas,» ropte han. «Her har du anledningen.»

Han trev skede og belte fra sig, og med blottede sverd styrtet de mot hverandre.

Som vi løp henimot dem la jeg merke til at der ikke var nogen paa broen, at ingen passet sit arbeide uten manden ved rattet, som pligttro holdt yachten støt, mens kampen raste.

Netop som vi ropte til de to kampgale officerer at de fik holde op, strømmet matroserne op og fór mot os.

«Kongen! Faa fat i kongen! Dræp kongen!» hylte de.

Der fandtes ikke sund sans i det. Hvorfor skulde de dræpe mig? Men en kan jo ikke regne med folk som er gale av kamplyst. De eier ikke fornuft længer. De var rasende som vilde dyr, søkte at gjøre nogen ondt bare for fornøielsens skyld. Paa sin vei mot os slog de ned sine yngre officerer og efterlot dem liggende her og der bortover dækket.

«Til broen!» ropte Michael Murphy, og alle tre vendte vi os og sprang.

Vi kunde holde dem i schak der. Bare én eller to mand ad gangen kunde komme op. Der var bare en vei op paa broen.

Michael Murphy hjalp mig op, og kaptein Mallard ^[78] fulgte efter. Saa snudde doktoren rundt og gjorde front mot dem.

«Tilbake, feige hunder!» ropte han.

Jeg har aldrig i mit liv været mere koldblodig end i dette farens øieblik. Jeg la merke til at natten var forbi, at dagen begyndte at gry over sjøen i øst.

De angrep. Michael Murphy møtte den første mand med et slag mellem øinene, og han faldt bakover mot sine kamerater. – Doktoren hadde revet av sin frakke og vest da vi styrtet over dækket – han var rede til kamp.

Igjen bølget skaren mot os.

«Kongen! La os ta kongen!» hylte de.

Nogen kastet en kofilnagle. Jeg hørte kaptein Mallard sette i en ed som den prellet av mot hans skulder, og i neste øieblik hadde han slynget mig overende paa broen og stod over mig.

«Det er tryggere der, majestæt,» sa han, og da jeg strævet for at komme op igjen, vilde han ikke la mig faa lov.

De kom op imot os igjen, kastet Michael Murphy bakover mot os, og en av dem gav ham et slag i ansigtet.

Det var en rød klut for en rasende okse. Michael Murphy opløftet et brøl, der klang svært likt et gammelt krigshyl. Saa slog han ned paa dem.

«Feige hunder!» skrek han i. «Bare kom – de to som har lyst! Ta i den stakkars gutten, var det de vilde? Gjør først et forsøk med mig!»

Igjen styrtet de frem, skrikende og hylende, bandende og skraalende. Igjen rammet han en mand i munden, fotfæstet glap, og doktoren sendte ham paa luftreise som endte i hoderne paa kameraterne nedenfor.

Kaptein Mallard bøiet sig og trak mit sverd fra skeden.

«Litt staal har de godt av,» hørte jeg han sa. ^[79] «Næverne er Deres bedste vaaben, doktor, men jeg sværmer mere for koldt staal.»

Og som de stormet broen igjen saa jeg klingen fare frem under Michael Murphys arm, glimte mot en mands bryst og saa den mand falde bakover med en blodsprøit fra brystet.

Hadde de været ophidset før var de nu vanvittige av raseri. Deres vilde skrik var skrækkelig at høre paa. Det forekom mig at min hjerne var aldeles sløv, og at jeg var tilskuer ved et skuespil. For da de gjorde et nyt angrep, saa jeg ikke paa dem for at faa vite utfaldet, men stirret ned paa dækket, hvor lord Bellan og kaptein Barrington endnu kredset om hverandre med kaardene blinkende hit og dit.

Det var en kamp som var værd at se, hadde den bare ikke været saa dødsens alvorlig og farlig. De var i sandhet jevnbyrdige motstandere. Jeg syntes næsten jeg kunde høre deres anstrengte aandedræt over støien rundt mig. Utrættelig fortsatte deres kamp med mig som eneste tilskuer. For alle matroserne skulde ha tak i os paa kommandobroen, og nogen av officererne, som var blit stengt tilside og i dækket, gjenvandt netop nu bevisstheten og kravlet væk, ødensynlig i den tro, at kampen fra før av endnu fortsatte og at de var med paa den.

Og lord Bellan og kaptein Barrington turde ikke et øieblik se væk for at komme paa det rene med hvad der foregik rundt om.

Men jeg kom tilbake til vor egen stilling igjen, for kaptein William Mallard faldt over mig, og jeg saa, at en kofilnagle til hadde rammet ham, og denne gang i panden. Blodet sprøitet frem fra saaret.

Han hævet sig iveiret med hænderne, saa hans legeme ikke laa over mig.

«Jeg – jeg ber om undskyldning – majestæt,» gispet han frem.

^[80] «Flyt Dem litt. La mig komme op. De er færdig en stund nu,» sa jeg.

«De maa være forsiktig. Om et øieblik er det over.»

Om et øieblik famlet han sig op tro mot sit ord, og netop i rette tid før mændene hadde opnaadd at drive Michael Murphy bakover mot os. En av dem stod endog paa kanten av broen.

Kaptein Mallard styrtet frem igjen, den glimtende kaarde skjød frem og manden paa broen skrek i og faldt bakover. Kaptein Mallard lænte sig mot rækken med sverdet i beredskap, men han var svimmel endda av det slag han hadde faat.

Men da Michael Murphy igjen hadde overtaket, grep han kofilnaglen som hadde slaat Mallard til jorden og styrtet løs paa den forreste mand. – Manden faldt ned som en tømmerstok nedover en foss. Men

det stoppet dem ikke, for der var en ny færdig til at ta hans plads. Saa kom det voldsomste anfald.

Jeg var kommet op og stod som den tredie i rækken bak Mallard. Op mot os stormet de, drevet fremover av rækkerne bakenfor. Michael slog den første ned, men den anden for forbi og tok strupetak paa ham. Kofilnaglen faldt klirrende i dækket.

Frem og tilbake svinget de i vildt favntak, mens fingrene klamret efter struperne. Mallard hadde nok med en anden fyr, som holdt hans arm som i en skruestikke og gjorde hans kaarde unyttig, og jeg var ute av stand til at komme forbi dem hen til Michael Murphy.

Jeg saa doktoren falde om efter et voldsomt slag, jeg hørte seirherrens triumferende rop. Men idet han faldt klynget Michael Murphy sig til hans ben og rev ham ogsaa med sig. Og der paa den trange bro fortsatte de sin kamp med spark og spænd og kvælningsforsøk.

[81] Mallard rystet av sig sin motstander og slængte ham bakover, og han for over doktoren og faldt ned paa de andre. Saa gjorde min adjutant utfald paa nyt, igjen hvinte og glimtet hans kaarde gjennom luften og matroserne vek tilbake.

Paany svirret en kofilnagle ret forbi Millards hode, strøk mit ærme, dukket under i sjøen. Anfaldet begyndte igjen. Jeg sprang frem for at faa væk manden, som holdt paa at kvæle doktoren, men i samme nu brøt de gjennom rækken og fast omslynget styrtet de ned paa dækket.

Situationen var alvorlig nok nu, for paa broen stod bare kaptein Mallard og jeg, og kaptenen var endda medtat etter det slag han hadde faat. Jeg kastet et blik paa dækket, hvor kaptein Barrington og lord Bellan endnu fortsatte sin duel. Jeg saa med det samme at lady Elisabeth og Grace var kommet op og stod med stive stirrende øine paa øverste trin av kahytstrappen.

Jeg vilde til at skrike til dem at de skulde gaa ned, men jeg fik ikke tid. For folkene stormet broen igjen.

«Vi maa redde doktoren,» hørte jeg kaptein Mallard si.

Mændene spredtes og flygtet som han styrtet over dem med sværdet. Jeg fulgte like i nærheten paa ham med en kofilnagle i næven. Vi for nedover trappen, ved foten av den brøtes nemlig doktoren og hans mand.

Utfaldet kom saa pludselig og uventet, at folkene rykket bakover i overraskelse, og efterat Mallard hadde støtt ned en av dem, spredtes de og vek undav.

Og slik naadde vi frem til doktoren.

Det var et øiebliks sak at faa ham fri fra sin motstander. Mens Mallard holdt de andre væk, fik jeg Murphy paa benene.

Men vor bevægelse blev skjæbnesvanger. Matroserne [82] fattet mot igjen, stormet frem og kom mellem os og trappen op til kommandobroen. Vi var overlistet.

«Tilbake til kahytstrappen!» ropte doktoren hæst.

Vi begyndte at trække os bakover saa fort vi kunde uten at bli skilt igjen, mens vi holdt dem væk og forsøkte at hindre dem i at komme bak paa os.

Men de skjønnte snart vor hensigt og opnaadde at spærre os veien for os. Side om side stod vi saa trangt op mot rælingen, beredt paa slutningsakten i vor kamp.

Jeg saa Elisabeth Bellan løpe over dækket, saa hende kaste sig mellem sin bror og sin elskede, saa dem sænke sine kaarder av frygt for at ramme hende og staa der med voldsomt arbeidende bryst. Jeg saa at Bellan forsøkte at faa hende væk. Grace stod paa kahytstrappen og stirret paa os.

Mændene begyndte at drive os langs rælingen. Agter gik vi skridt for skridt, forsvarte hver fot av vor vei. Vi naadde helt agterut tilslut, og der klumpet vi os sammen ved siden av signalstangen, nu var det hele over.

Og saa kom der paa en eller anden vis – jeg vet ikke saa nøie hvordan det gik til – men nogen kom mellem de blodtørstige mænd og os tre, der var et glimt, et skudd smeldte. Vore motstandere for tilbake, skrek op i rædsel, skuddet hadde foreløbig git dem forstandens bruk igjen.

Saa opfattet jeg, at den som var traadt imellem os, som hadde avfyret det skud, det var Grace Bellan.

«Dere feige uslinger!» ropte hun. «Vet dere, hvordan dere slaas? Er det hæderlig det, at et dusin mænd kjemper mot tre? Kujoner, kujoner! For en skam!»

De rykket fremover igjen.

«Tilbake!» ropte hun. «Jeg skyter ned den første [83] som gaar et skridt frem. Har dere ikke sund fornuft? Hvorfor slaas dere?»

De svarte hende ikke, bare mumlet sig imellem.

«Gaa forut!» befalte hun. «Hver eneste én!» Med hævet revolver gik hun imot dem. En av dem styrtet frem mot hende. Hun skjøt, og han reiste overende med en kule i laaret. Endnu et øieblik nølte de andre, saa svigtet modet dem og de sprang midtskibs.

Grace Bellan vendte sig og smilte mot os. – «Hvad er saa Deres videre ordre, herre konge?» spurte hun med en dyp og ironisk bøining.

Jeg følte at blodet steg mig til hodet, hett og voldsomt. Nu kom reaktionen. Jeg var vaaknet av den drøm som hadde blændet mig. Hvorfor skulde jeg være utsat for slike angrep?

Jeg la merke til at kaptein Barrington og lord Bellan hadde indstillet sin duel, og med lady Elizabeth mellem sig stod de og stirret paa Grace, paa os, tause og overvældet.

«Jeg skal nok gi mine ordre,» ropte jeg til dem allesammen. «Hør her alle som én. Dette maa der bli slut paa. Jeg har faat fuldstændig nok av det. Og nu faar det komme til en forklaring.»

Der var et dampskib som nærmet sig – jeg hadde først set det ved daggry, da vi løp paa dæk. Og jeg visste at det maatte holde utkik med os, siden vore maskiner stod og vi ingen fart skjøt. Og signalerne var

like ved min haand.

«Hør nu allesammen!» ropte jeg: «Jeg vil vite, hvor denne yacht skal hen og nøiagtig hvad erende den har. Jeg vil vite det nu, nu straks. Lord Bellan skal si mig det. Dere er jo alle rede til at slutte fred, at fortsatte til vort bestemmelsessted, hvis dere vet hvor det er, hvis dere blir forvisset om at der ikke stikker noget ulovlig under, ikke sandt?»

«Ja – ja!» skrek mændene.

«Saa skal lord Bellan si mig det straks – og [84] jeg skal si dere det. Og saa vil vi ikke ha flere slagsmaal. De betingelser lord Bellan setter likeoverfor kaptein Barrington taper sin gyldighet, og vi fortsætter vor reise – hvis lord Bellan sier mig at alt er som det skal. Er dere fornøiet med det?»

«Ja – ja,» ropte de igjen.

Jeg saa paa lord Bellan.

Han smilte haansk, for sinnet behersket ham endnu.

«Jeg vil ikke fortælle Dem noget,» sa han, «og de betingelser jeg har paalagt kaptein Barrington staar ved magt.»

«De ophæver de betingelser, og De fortæller mig alt,» gav jeg til svar. «De gir mig Deres æresord som gentleman og tidligere officer paa at si mig sandheten og den hele sandhet.»

«Og hvis jeg nu ikke vil?» spurte han.

Jeg tok fat i faldet.

«Hvis De ikke vil,» svarte jeg, «firer jeg ned signalflaget, mens frk. Grace Bellan holder dere alle paa avstand med den revolver. Jeg vender dette flag rundt og heiser det op igjen – op og ned. Det er nødsignal.»

«Hvad saa?» snerret han.

«Der er et skib derborte som kommer hitover,» fortsatte jeg og pekte paa det. «Det har holdt utkik med os i tre timer. Det vet vi ligger stille her og setter kursen denne vei i den tro at der er noget iveien. Med nødsignalet heist kan intet i verden hindre det i at komme til os. Gir De efter kan det faa den besked at vore maskiner var i uorden, men at skaden er utbedret nu og at vi ingen hjelp trenger. Gir De ikke efter, vil det finde en kamp i fuld gang paa dækket her og sandsynligvis sende nogen fuldt bemandede baater for at undersøke saken. De vet hvad resultatet da vil bli. For tilfældigvis er skibet en krydser av staternes marine!»

Lord Bellan utstøtte et skrik.

«Gjør det ikke, konge; gjør det ikke!» ropte [85] han. «Hvis De bare visste – i maanedsvi strævet jeg for at finde Dem – utruste denne yacht. Hvis De bare visste hvor meget der beror paa det –»

Der var en ren sjælekval i hans stemme.

«Et av to,» sa jeg. «Gir De mig saa Deres æresord?»

«Jeg – jeg –» han nølte.

Jeg begyndte at fire signalflaget ned.

«Vent,» ropte han. «Jeg skal si Dem – jeg skal si Dem alt!»

Nu var omslaget fullstændig. Matroserne skrek hurra. Kaptein Barrington var over dem i samme nu. –

«Rydd dækkene,» befalte han. «Bær de saarede ned. Dr. Murphy forbind dem. Ta kommandobroen» – dette til en yngre officer – «og faa maskinerne igang. La det gaa frit.»

De løp til sit arbeide.

«Kaptein Barrington, vil De straks træffe lord Bellan og mig i tronsalen,» befalte jeg. «Vær saa venlig at gaa til Deres kahyt, lady Elizabeth. Kaptein Mallard, sørg for at det saar i Deres pande blir forbundet.»

Da nu lord Bellan og hans søster gik mot kahytstrappen og kaptein Barrington gik forut et øieblik for at paase at folkene gjorde sin pligt, som kaptein Mallard hadde skyndet sig ned og dr. Murphy gik for at se til de saarede, gik jeg fort hen til Grace Bellan og klemte hendes hænder mellem mine.

«Tak – tak,» hvisket jeg.

Besunderlig nok var der taarer i hendes øine.

«Det var bare saavidt jeg klarte det,» svarte hun. «Jeg var rædd – forfærdelig rædd.»

Der var en besunderlig klump i halsen min. Nu var jeg igjen gutten paa enogtyve. Og med en pludselig indskydelse bøiet jeg mig og kysset hende paa munden. Jeg visste ikke saa nøie hvorfor jeg gjorde det.

[86] Det vilde ha været mest likt hende at slaa mig ret i mit kongelige aasyn, men hun gjorde det ikke. Hun saa mig ret i øinene et øieblik, og i hendes var der et undrende og spørgende blik. Saa sænket hun hodet, vred sine hænder ut av mine, blev blussende rød og flygtet hen mot kahytstrappen.

Kap. XII. Hvorfor jeg var konge

Jeg skyndte mig til min kahyt og fjernet sporene efter kampen. Bortset fra nogen skrammer i ansigtet og nogen hud flænget av knokerne var jeg kommet saa temmelig uskadt fra det. Saa gik jeg til tronkahytten.

Ved døren der stod allerede kaptein William Mallard paa post. Michael Murphy hadde allerførst tat sig av ham, og han hadde en vældig plasterlap tvers over panden, hvor kofilnaglen hadde revet huden bort.

«Det glæder mig, at De ingen overlast har lidt, herre konge,» sa han.

«Jeg hadde jo ogsaa to fremragende bra karer til at slaas for mig,» forsikret jeg ham.

Saa gik jeg ind i tronsalen.

Lord Bellan var allerede der. Han hadde anbragt et litet bord midt i værelset og paa det laa en pakke indtullet i et silkeklæde. Jeg steg straks op paa tronen.

«Er ikke kaptein Barrington kommet?» spurte jeg.

«Han vil være her om nogen minutter, majestæt,» svarte lord Bellan. «Han hadde nogen skrammer som trængte tilsyn – det trængte jeg ogsaa.»

«Det var en stilig kamp,» bemerket jeg. «Men jeg likte den ikke netop, for jeg var rædd for at miste en av mine gode tillidsmænd.»

«Den blev avsluttet netop i rette øieblik,» svarte førsteministeren, men enten han mente at Barrington [87] holdt paa at faa overtaket over ham, eller han over Barrington, fik jeg aldrig vite.

I samme øieblik traadte Barrington ind, knælte ved tronens fot og trak sig saa nogen skridt tilbage. Yachten dampet avsted paanyt.

«Alle spor av kampen er fjernet fra dækket?» spurte jeg.

«Det er de, konge.»

«Hvorledes gaar det de saarede?»

«Ingen er alvorlig skadet, majestæt. To mænd blev flænget op av kaptein Mallard, men de vil komme over det paa nogen dage. De fleste har kun faat en bulet pande.»

«Gudskelov blir der ingen begravelser paa havet da,» sa jeg. «Og saa har vi forhaabentlig faat nok av dette tøis. Hver mand ombord er sikkert lei av at slaas nu de første dagene. Jeg gaar ut fra, at De forstaar

at lord Bellan har git mig sit æresord paa at fortælle sandheten og hele sandheten. Ett av to vil hænde – hvis foretagendet er lovlig fortsætter vi det, hvis ikke lægger vi til i nærmeste havn.»

«Jeg forstaar det fuldt ut, Deres høihet,» og kapteinen bøiet sit hode.

Jeg saa ned paa lord Bellan.

«Nu, min herre,» sa jeg.

«Jeg haaber Deres majestæt vil høre taalmodig paa min forklaring og besvare de spørsmaal jeg kommer til at stille Dem?»

«Naturligvis.»

«Saa er jeg rede. Forat der ikke skal foreligge nogen misforstaaelse – hvad jeg vel vet der ikke gjør – maa De si mig: De heter jo Karl Henderson?»

«Det er mit navn,» sa jeg.

«Deres far var William Henderson?»

«Ja.»

«Før sit giftermaal het Deres mor frøken Mary Carlson?»

[88] «Det er saa.»

«Deres fars far var Carl Henderson?»

«Det er rigtig, jeg blev opkaldt efter ham.»

«Og Deres oldefar var William Henderson, som Deres far bar navn efter?»

«Ja.»

«Det er William Henderson, Deres oldefar, som vi har at gjøre med her,» sa han. «Vet De noget om hans liv?»

«Jeg har hørt han var en sjørøver for 100 aar siden,» svarte jeg.

«Han var en eventyrer,» rettet lord Bellan mig. «Nutidens mennesker kunde vel kalde ham sjørøver, men han gjorde meget godt – saavel som meget ondt. Min oldefar, Henry Bellan, var Deres oldefars kamerat og kompagnon. Vi vil nu gaa 100 aar tilbake og beskjæftige os med litt historie.

Vore oldefædre førte et skib og var paa et vis sjørøvere som De sa. De gjennemsøkte hvert kjendt hav, og nogen som ikke var saa svært velkjendte paa den tid. De hadde en fast operationsbasis som alle slike mænd dengang hadde. Det var paa sydhavsørerne eller heller bortenfor dem. Jeg vil opgi Dem den nøiagtige beliggenhet senere.

Denne basis var en stor skogklædt ø med muligheter for at ernære en stor befolkning. Den laa fjernt fra dampskibenes vanlige ruter. Den hadde en slik beliggenhet at der ikke er fjerneste sandsynlighet for at et skib søker ind der – selv ikke et stormslaat. Jeg har aldrig set denne ø; jeg har bare beretningerne om dens beliggenhet at holde mig til; men jeg har rik erfaring som sjømand og har tilhørt den britiske marine, og jeg har endnu aldrig hørt at skibe har støtt paa land i den del av havet.

For omtrent 110 aar siden angrep vore oldefædre et engelsk skib paa vei til Australien. Ombord var der forbrydere forvist til kolonierne – fattiglemmer, Londons utskud. Skuten førte ogsaa [89] store rigdomme. Der raste en fortvilet kamp. Slaveskibet blev tilsidst tat, efterat størsteparten av de ulykkelige ombord var dræpt.

Da skibet var bordet, fandt vore oldefædre sig i besiddelse av store rigdomme. De fandt ogsaa omtrent 50 barn – gutter og piker – som var blit sendt ned i kahytterne, da kampen begyndte. Kvinderne og barna blev reddet og ført til hovedkvarteret, til øen.

Vore forfædre syntes vel de hadde gjort tilstrækkelig ondt og burde gjøre noget godt, ialfald bragte de istand en skole med to av kvinderne som lærere, skrev love og fik dem haandhævet og opprettet et litet kongedømme. De indfødte blev civilisert, undervist i engelsk, forvandlet til gode borgere, og kolonien blev selvhjulpen og blomstrende.

Deres oldefar, Carl Henderson, var konge. Min oldefar var hans førsteminister. Derfor er De nu kong Carl, og Deres kongerike heter Henderland, en sammensveisning av begge vore navne.

Da vore forfædre saa at øen klarte sig, utrustet de et skib til et nyt togt. De førte enorme rigdommer ombord og tok et saa litet mannskap som mulig. Før sin avreise utpekte de til at regjere i deres fravær tre vise mænd som de kaldtes; de skulde regjere til sin død, naar en faldt bort skulde folket vælge en ny til at træde i hans sted. De overgav de vise mænd et dokument, som skulde aapnes ti dage efterat skibet var stukket i sjøen.

Skibet seilte næsten om jordkloden. Skatten blev begravet paa en ø, ut for Floridas kyst. Der var fest ombord den kveld efterat arbeidet var gjort, og mannskapet trodde de skulde ut paa nyt sjørøvertogt. Vinen fløt i strømme, men vore forfædre drak ikke.

Før daggry var hver én ombord døddrukken. Saa boret vore forfædre hul i skibet, tok levnettsmidler ind i en liten baat, rodde bort og saa paa sjørøverskuten synke i havet med alle ombord.

[90] «Forfærdelig!» stønnet jeg.

«Kanske; men hver mand av dem fortjente døden. Vore oldefædre hadde, som De ser, skaffet avveien de eneste mænd foruten dem som kjendte hovedkvarteret eller Henderlands beliggenhet. De bygget en liten skute og holdt sig langs kysten opover til de kom til en havn i staterne. Der kjøpte de en liten skonnert, og efter nogen tids forløp drog de til øen ut for Floridas kyst og gravet op sin skat. Saa var det bare en kort reise til England, hvor skonnerten blev solgt og den store skat delt. Deres sjørøverdage var endt.»

«Hvor blev der av skattene?» spurte jeg.

«Denne yacht blev kjøpt for en liten del av den,» svarte han. «Vent, Deres majestæt, til jeg blir færdig med min forklaring.

En halvpart av den hele skat blev forsegleet og anbragt i et europæisk kloster i munkernes varetægt. Resten blev brukt av vore gamle. Min oldefar efterlot nogen landbesiddelser, Deres mistet desværre alt. Men han gjemte paa noget bedre til Dem.

Sammen med den forseglede skat betrodde han munkene to sølvæsker og bestemte forordninger. Skatten og æskerne skulde opbevares der i 100 aar. 6 maaneder før de hundrede aar var forløpne skulde de overleveres til min oldefars mandlige ætling i ret nedstigende linje.

Han skulde ta imot skatten, aapne den for ham bestemte sølvæske og adlyde de befalinger den indeholdt. For omtrent fem maaneder siden, konge, fik jeg skatten og de to sølvæsker. Med endel besvær aapnet jeg min og læste forordningerne, De fortalte om Henderland og om større skatter nedgravet der. Men fremfor alt bød de mig, koste hvad det koste vilde, at finde Deres oldefars mandlige ætling i direkte nedstigende linje.

Ordren til mig var at istandsætte en passende baat, ta ombord alleslags nye ting, at bortføre William Hendersons mandlige ætling, og at hilse ham ^[91] som konge av Henderland, naar han gjenvandt bevisstheten, dog maatte jeg ikke fortælle Dem navnet paa Deres kongerike og heller ikke dets beliggenhet før vi naadde frem. Hvorfor denne betingelse blev opstillet vet jeg ikke, men jeg avla munkene en ed paa at gjøre som befalingerne lød.

De kan tænke Dem min overraskelse, da munkene bragte mig skatten og de to sølvæsker. De kan tænke Dem hvor jeg blev endda mere forvildet efter at ha læst de ordrer min indeholdt. Men jeg følte det som en æressak at opfylde min oldefars ønsker, at bruke den store formue paa den av ham bestemte maate.

Der var visse ting at utføre, og grunden forklarte hvorfor de skulde utføres, og den grund viste at vore forfædre var noget mere end sjørøvere; de saa langt frem og la store fremtidsplaner.

Jeg tok straks avsked fra Storbritanniens marine. Jeg leiet de første detektiver til at opspore William Hendersons ætlinger. Heldigvis var det ikke svært vanskelig. Da De var fundet blev De bevogtet mens jeg kjøpte og lastet denne yacht. Saa fik jeg den til Seattle og forankret den i Puget Sound.

Med mig var dr. Michael Murphy, som staar i taknemlighetsgjæld til min familie. Jeg tok med kaptein Barrington, som var en officer under mig i marinen, og det en fremragende. Til en viss grad satte jeg disse herrer ind i saken. Mandskapet blev omhyggelig utvalgt, fik besked om at en konge reiste incognito i staterne og at vi skulde ta ham ombord i Seattle.

Detektiverne gav mig besked om Deres størrelse, og uniformer blev laget til Dem. Da alt var rede lot jeg «Kenturionen» gaa ind i Elliotbugten og gik tilankers der, og saa ventet jeg kun paa en anledning til at bortføre Dem og faa bragt Dem ombord. Mine folk hadde fulgt Dem som skygger i tre dage uten at finde leilighet til det, men om kvelden den fjerde dag gik De av Dem selv helt ned til stranden. Her var kaptein William Mallard og ^[92] hans folk let istand til at overmande Dem og ta Dem ombord.»

Jeg smilte ved erindringen om det; jeg kunde ikke la være at smile.

«Jeg gik ned til Seattlestranden den kvelden, fordi chefen min netop hadde slaat min gage ned til 65 for maaneden,» forklarte jeg. «Ikke visste jeg at jeg var arving til et kongerike og en formue.»

«De er arving til et kongerike, og De har en formue paa hundrede tusen dollars i en bank i London,» fortsatte lord Bellan. «Jeg kan nøie bevise Dem at jeg har været ærlig –»

«Det tviler jeg ikke paa, lord Bellan,» avbrøt jeg. «Men forklaringen? Hvorfor gjør vi dette? Hvorfor drar vi tilbake til Henderland?»

«Aa! Jeg kan forklare det med nogen ord. Ti dage efterat vore forfædre seilte bort for aldrig at vende tilbake mere, skulde de vise mænd aapne det dokument de hadde efterlatt sig. Det budskap de bragte folket i Henderland at de aldrig skulde faa se sin konge og førsteminister igjen. Men det berettet dem ogsaa, at om nøiagtig hundrede aar efter denne dag vilde et skib komme seilende over til dem med deres nye konge og nye førsteminister. De skulde adlyde alle love indtil den tid; de skulde styres av de tre vise mænd.

Skoler skulde holdes igang. Et slot skulde bygges – et slot som det vilde ta ni og nitti aar at fuldende. Den nye konge, sa budskapet, vilde bringe dem et aarhundredes fremskridt – ting de ikke engang kunde drømme om.

«Forstaar De ikke nu, herre konge? Disse stakkars folk i Henderland har ventet hundrede aar paa sin konge. Generationer har vekslet. Der er ikke en eneste ilive nu som levet da vore forfædre seilte bort. De kan forstaa at det næsten er blit som en legende blandt dem, men jeg tror De vil finde paladset færdigbygget og folket rede til at hilse Dem som fyrste. De er kong Carl, paa hvis komme folket i Henderland har ventet i hundrede aar.»

[93] Han holdt op at tale. Jeg kan ikke forklare mine følelser. Pludselig syntes dette foretagende at bli mig en hellig pligt.

«Og vi bringer med til dem et aarhundredes fremskridt,» fortsatte lord Bellan. «Under vore luker har jeg massevis av ting, telefon og telegraf og alleslags opfindelser som elektriciteten har bragt os, dampmaskiner og gasapparater, moderne vaaben, nutidens fabrikkmaskiner, endog materiale til en kort elektrisk sporvei. Tænk paa det, Deres majestæt! Vi kan paa en gang gi disse folk hvad verden har trængt et hundrede aar til at faa istand – elektrisk lys, automatiske revolvere, sporvogner, moderne maskineri, ting som forklarer videnskapernes fremskridt. Det vil bli som en ny verden for dem. Og blandt mandskapet er der mekanikere som kan sætte alting sammen.»

«De har gjort ret,» ropte jeg. Det var alt jeg kunde faa frem, for tanken overvældet mig ganske.

Lord Bellan traadte hen til bordet, tok pakken op og fjernet silkestykket. Da saa jeg at han holdt en lang sølvvæske i sin haand. Han knælte ned foran mig og rakte mig den.

«Denne kommer til Dem fra et aarhundrede tilbake.»

Jeg holdt æsken i min haand og saa ned paa den. Der var en inskription indridset i metallet med et

skarpt instrument. Jeg læste:

Henderland. 1ste august 1810.
Denne æske skal overrækkes til William Hendersons
ætling i ret nedstigende linje av Henry Bellans
ætling i ret nedstigende linje for at bli
aapnet niognitti aar og elve maaneder
fra denne dag. Den indeholder
rigdom og et middel til at
gjøre godt til gjengjæld
for ondt jeg har gjort
i mit liv – –.
William Henderson.

[94] «Jeg vilde gjerne aapne den,» sa jeg.

«Og det kan De, konge,» svarte lord Bellan, «for tiden er omme. Jeg prøvet at ordne det slik at De skulde aapne den ved vor ankomst til Henderland. Jeg skulde ikke ha fortalt Dem denne historie før da, men omstændighetene har tvunget mig til det. Tillat mig at hjelpe Dem med at aapne den.»

Han gik frem, tok æsken fra min haand og dryppet en etsende væske fra en liten flaske han holdt i haanden ned paa seglene. Saa skrudde han lokket av og rakte æsken tilbake til mig.

Der laa en liten pakke i et hjørne, og jeg tok den op. Et dusin diamanter lynte mig imøte, hver enkelt av dem mere værdifuld end nogen jeg hadde set før. Det var en formue i sig selv. Jeg aapnet andre pakker og fandt andre juveler. Og paa bunden laa et budskap skrevet paa papir der var gulnet av ælde efter sit aarhundrelange opphold i den lukkede æske. Jeg foldet det ut og læste:

Til min ætling.

Nu vil du ha hørt historien om Henderland. Ta op dit kongerike og regjer klokt og godt. Forsøk at gjøre godt til utsoning av det onde jeg har gjort. Gjør Henderland mægtig, for det er et frugtbart land med store mineralrigdomme. Bruk dine rigdomme til gode formaal. Lær folket ret. Men husk fremfor alt at du er konge og at ingen anden kan kræve din trone. De befalinger som Henry Bellans ætling har faat skal vises dig. Han skal være din første raadgiver. Vi som har fuldendt vort liv paa denne jord rækker eder vore hænder tversover et aarhundredes svælg og stoler fuldt og fast paa eder, at I vil ta op denne byrde.
William Henderson.

[95] Idet jeg stanset min læsning saa jeg ned paa de to mænd foran mig.

«Kaptein Barrington,» spurte jeg. «Er De rede og villig til nu at fortsætte denne reise?»

«Det er jeg, herre konge,» svarte han.

«Lord Bellan, er De villig til at la kaptein Barrington faa søke at vinde Deres søster?»

«Hvis De befaler det, Deres majestæt.»

«Jeg befaler det,» svarte jeg. «Og hvad Deres ærgjerrighet haabet at opnaa ved mit egteskap med hende kan kanske allikevel falde i Deres lod.»

«Deres majestæt!» ropte begge samtidig.

«Jeg mener,» sa jeg, «at jeg nærer den allerstørste sympati for frøken Grace Bellan.»

Og da kaptein Barringtons øine lyste av lykke og lord Bellans av overraskelse og glæde, smilte jeg igjen til dem.

«La straks hele mandskapet møte her,» befalte jeg, «det vil si alle som kan forlate sit arbeide.»

Barrington skyndte sig ut, straks efter lød et signal og nogen minutter efter stod mandskapet i tronsalen.

«Mine venner,» sa jeg, «fra lord Bellan har jeg faat en forklaring som tilfredsstiller mig. Den tilfredsstiller ogsaa kaptein Barrington, en av mine tro officerer som nogen av eder beundrer i høi grad, det har I lagt klart for dagen i vort lille slag nu netop. Hør nu!»

Saa fortalte jeg dem hele historien fra begyndelse til ende.

«Nu,» spurte jeg, «hvem er saa loyal mot kong Karl og hvem ikke? Hvor vil I hen – til Henderland eller San Francisko?»

«Hvor er Henderland?» spurte en av de yngre officerer.

Barrington hadde bragt med et kart fra sin kahyt. Han gav det til lord Bellan, og paa det tegnet min førsteminister en litet kors.

[96] Kartet blev sendt fra mand til mand og blev saa lagt paa bordet foran tronen.

«Hvor vil dere saa hen?» spurte jeg igjen.

«Hvor De sier, konge,» kom svaret i kor.

Jeg steg hurtig ned fra tronen og hen til bordet. Jeg kjørte en naal gjennom kartet, hvor Bellan hadde laget korset.

«Kaptein Barrington,» sa jeg, «før yachten «Kenturionen» *dit!*

«Saa skingret et hurrarop mot taket, og alle syntes at ha glemt at vi hadde været i vildeste basketak nogen timer i forveien.

«Stille!» ropte jeg fra tronen. «Der er ogsaa noget mere. Nu da jeg forstaar jeg er kong Karl overtar jeg fra dette øieblik av ansvaret. Hofetikette vil bli opretholdt, og lord Bellan vil træffe alle nødvendige bestemmelser.»

Bellans øine lyste av glæde igjen ved disse ord. Det var kanskje en dum tale, men husk paa for en gut jeg var og at dette var blit mig paatvunget.

«Kaptein Barrington,» bad jeg, «kom her.»

Han knælte foran mig, og jeg steg ned til ham og berørte ham med mit sverd.

«Reis Dem, lord Barrington, admiral i Henderlands flaate og marineminister.»

Et nyt hurra klang mot taket, som han takket og reiste sig.

«Kaptein William Mallard,» fortsatte jeg.

Mallard knælte foran mig.

«De er oberst fra nu av,» sa jeg ham, «og vi takker Dem for Deres gode hjelp. Dr. Michael Murphy.»

Michael Murphy knælte nok ogsaa, men jeg opfanget et lystig glimt i hans øine med det samme.

«Vi takker ogsaa Dem for Deres gode tjeneste,» sa jeg. «Staa op, lord Michael,» og jeg berørte ham med mit sverd.

Saa stanset jeg litt og saa paa dem alle.

«Frøken Grace Bellan,» ropte jeg.

[97] Vakre skøieragtige Grace knælte foran mig – mere for moro skyld tror jeg end av nogen anden grund.

«Tak for hvad De har gjort idag,» sa jeg til hende. «Ved Deres mod og raadsnarhet gjorde De ende paa kampen. Kanske reddet De kongens liv. Fra nu av er De prinsesse Grace.»

Denne gang lød der et tordnende øredøvende hurra, for alle som én beundret de hvad hun hadde gjort. Hun stod op og stod foran mig.

«Tak, Deres majestæt,» sa hun.

Saa tilkaldte jeg lady Elizabeth, og da hun reiste sig var hun ogsaa prinsesse. – Og saa var da de to søstre like høit paa rangstigen.

«Audiensen er tilende,» erklærte jeg.

«Længe leve kongen! Længe leve kong Karl!» ropte de; og saa gik de baklængs ut i riktig rangfølge, efter lord Bellans og oberst Mallards anvisninger. Og snart var ingen tilbake uten lord Bellan og hans to søstre. Jeg steg ned fra tronen.

«Er De fornøid, lord Bellan?» spurte jeg ham.

«Mere end jeg kan si, Deres majestæt,» svarte han.

«Er prinsesse Elizabeth tilfreds?» spurte jeg.

«Jeg er saa glad, herre konge.»

Hun gikk baklengs ut med lord Bellan ved sin side.

«Og prinsesse Grace?» spurte jeg, mens jeg stod foran hende og tok hendes haand i min.

Prinsesse Grace satte op en surmulende søt liten mund.

«Mange tak for titlen, Karl, men den har ikke noget at si,» sa hun. «Der er ting som er langt bedre end at være prinsesse i Deres rike.»

«Hvad da for eksempel?» spurte jeg.

Hun blev rød og hang med hodet. Hun vilde ha løpet sin vei, men jeg hadde fast tak i hendes haand.

[98] «Hvad da?» sa jeg bedende.

«Hvad er bedre end at være prinsesse?»

«At være den piken som du kysset for to timer siden,» sa hun.

Og saa fór hun ut.

Kap. XIII. Dronerne

I en og tyve dage til fortsatte «Kenturionen» gjennom Stillehavet. Vi seilte ind i troperne og hadde det herligste veir, skjønt det paa den tid av aaret ikke hadde været noget rart om vi hadde oplevet forfærdelige storme.

Ro og fred hersket ombord paa yachten. Alt gik jevnt og glat med den nøiagtigste overvaaken av alt ceremonielt under lord Bellans opsig. Og jeg begyndte at bli vant til at være konge.

Admiral Barrington og prinsesse Elizabeth var saa lykkelige som to turtelduer. Prinsesse Grace og jeg hadde mangan en koselig stund, vi snakket og vi lo, mens vi sat eller stod ved rælingen og saa utover det bølgende hav. Hun var blit undselig nu med ett, og det var haabløst at forsøke at snakke til hende om kjærlighet, hun var saa behændig til at slaa det væk.

Og saa en tidlig morgen, mens jeg endnu sov, banket det paa min kahytsdør. Et øieblik var jeg ræd for nye uroligheter.

«Naa?» ropte jeg.

«Det er oberst Mallard, Deres majestæt. Lord Bellan ber mig anmode Dem om at komme paa dæk saasnart det passer Dem.»

«Hvad er der iveien?» spurte jeg og tørnet straks ut av køien.

«Jeg tror vi nærmer os Henderland, konge,» sa oberst Mallard.

[99] I en fart var badet tat og i min fineste uniform skyndte jeg mig paa dæk uten at tænke paa frokost. Lord Bellan stod paa broen ved siden av admiral Barrington. Jeg stod ogsaa hurtig der.

Fjernt i øst var der et purpurrødt skjær mot det glitrende vand.

«Der skulde Henderland ligge,» sa lord Bellan. «Havnen er paa østkysten efter det kart min oldefar har efterlatt mig. Vi maa løpe rundt øen og nærme os den. Om et par timer, Deres majestæt, vil vi vite alt – om folket har holdt sin ed til vore forfædre, om Deres store palads er rede, om de venter paa Dem, og om noget skib har landet her i det svundne aarhundrede.»

«Jeg har aldrig hørt melding om land i disse egne,» bemerket admiral Barrington.

Jeg tok en kikkert fra admiralen og saa længe og alvorlig paa det fjerne land. Saa trak jeg paa skuldrene og lo.

«Det varer nok nogen timer endda,» sa jeg.

«Vi naar frem tidlig paa eftermiddagen, herre konge,» svarte lord Bellan.

«Isaafald kan jeg beherske min ophidselse nok til at spise en kraftig frokost.»

«Jeg foreslaar, at De tillater mig at ordne alle enkeltheter ved ceremonier ved landstigningen og proklamationen,» sa lord Bellan.

«Selvfølgelig,» svarte jeg.

Saa gik jeg til frokostværelset med oberst William Mallard som adjutant. Men endog oberst Mallard, som sjelden viste sine følelser, forraadte sin interesse for det land vi nærmet os.

Midt paa formiddagen holdt lord Bellan hof i tronsalen, men jeg var ikke tilstede. Han indøvet nogen ceremonier, fortalte han mig, og mit nærvær var ikke nødvendig. Jeg skulde bli i min kahyt for at hvile og forberede mig paa mit verk.

Jeg gik frem og tilbake paa gulvet, mens jeg ^[100] nu og da saa ut mot det land vi nærmet os sterk fart.

Efter nogen tids forløp kunde jeg skjelne gjenstande paa bredden, træklynger og raat opførte bygninger. Jeg saa at admiral Barrington førte «Kenturionen» rundt øen for at nærme sig havnen paa østkysten, og øen var slet ikke liten.

Som jeg stod der aapnet der sig pludselig en bugt foran yachten. Jeg saa en vakker by og midt i den en vældig hvit bygning som skinte og glitret i solen. Det var sikkert slottet. Min oldefars befaling var adlydt.

Yachten fór ind i fjorden og gik like ind under kysten, ankrene raslet ned, og den la bi. Samtidig lød der et skarpt knald fra den lille kanon den førte forut.

Idet skibet svinget rundt fik jeg et godt overblik over byen. Stranden var sort av mennesker, og de saa ut til at juble og rope hurra. Store sorte flag med hvite kors viftet for vinden. Jeg saa folk sprede ut noget der saa ut som et langt sort teppe, og det strakte sig fra bredden til paladspørtene, fem hundrede meter borte.

Saa satte en slags slup ut fra land, et snes rorsfolk sendte den skummende gjennom bugtens bølger. Den nærmet sig hurtig yachten, men paa den motsatte side, saa jeg snart tapte den av syne.

Folkene paa stranden fortsatte sine forberedelser. Jeg kunde se en flok barn staa opstillet, og en mængde smaapiker tok plads langs det sorte teppe med henderne fulde av blomster. Bakenfor menneskemængden reiste det store hvite slot sig, og bakenfor det igjen hævet sig en grøn bakkekam. Henderland var isandhet et skjønt sted.

Jeg begyndte at bli ængstelig, det undret mig saa at lord Bellan ikke hentet mig. Straks efter kom han.

«Vær saa god,» ropte jeg, da han banket paa døren. Han kom ind alene.

^[101] «De tre vise mænd er her, majestæt,» meldte han, «og de er rede til at føre Dem iland. Det glæder mig at kunne meddele Dem at Deres oldefars befalinger er utførte. Slottet er færdig til at motta Dem. Intet skib har landet her i disse hundrede aar. Folket har ventet paa Deres komme og var begyndt at frygte for

at der ingen konge vilde komme til dem over havet. De har aldrig set et skib, disse folk, og det seilskib vore forfædre besat, er kun en fjern legende for dem. Tænk Dem hvor forfærdet de blev da vor yacht kom flyvende mot deres strand. Aa, Deres majestæt, forestil Dem at disse folk endog aldrig har set en dampmaskin!»

«Jeg forsøker at fatte det,» svarte jeg.

«Er De rede til at møte de vise mænd?»

«Ja,» svarte jeg.

Han aapnet døren og gav en befaling til nogen derute. Jeg hørte den store gongong slaa. Saa vinket lord Bellan til mig.

Vi gik gjennom gangen til tronsalen, og der kastet lord Bellan en lang kappe over mine skuldre, og jeg steg op paa tronen.

Igjen lød signalet. Hver eneste en ombord defilerter ind i kahytten og tok sin vanlige plads. De to prinsesser i pragtfulde dragter stod tilvenstre for tronen, lord Bellan tilhøire.

Saa knælte førsteministeren foran mig, gik saa hurtig mot den av draperier skjulte dør. Igjen lød gongongen. Og gjennom døren traadte de tre vise mænd ind efter lord Bellan.

De var meget gamle, med langt hvitt skjeg, fra hode til fot hyllet i sorte kapper med hvite kors paa bryst og ryg. De skred langsomt frem gjennom salen til tronens fot. Alle stirret de mig skarpt ind i ansigtet. Saa knælte de foran mig.

«Længe leve kong Karl!» sa de som med en røst. Jeg saa ned paa dem. Lord Bellan hadde ikke sagt mig hvad jeg skulde gjøre, saa jeg maatte ta initiativet selv. Jeg skjønte at her var jeg virkelig ^[102] hersker, her var det mit virkelige herredømme begyndte.

«Reis eder,» sa jeg, og de stod op.

«Hvem av eder er den ældste i tjenesten?»

En av dem traadte nogen skridt frem. «Det er jeg, herre konge,» svarte han. «Og De heter – –»

«Førstetribunen,» sa han. «Vi benævnes ikke ved vore navne, Deres majestæt, men kaldes førstetribun, andentribun, tredjetribun.»

«Meget godt,» sa jeg. «Jeg ønsker at takke eder fordi I har hjulpet til at utføre de befalinger som blev git for hundrede aar siden. Eders forgiængere i embedet begyndte det gode verk, men I har ført det tilende. Jeg vil at I skal beholde eders nuværende titler, for jeg skal trænge eders visdom i raadsforhandlingen.»

De bøiet sig samtidig.

«Si mit folk,» fortsatte jeg, «at jeg bringer Dem fred og lykke. Be dem glæde sig. Si det jeg skal forsøke

at regjere klokt og godt.»

«Folket venter Dem, konge,» sa førstetribunen.

«Klokken 12, to dage fra denne dag vil jeg stige iland,» forkyndte jeg. «Imidlertid vil mænd fra dette skib gaa til paladset og bringe det i orden. I forstaar?»

«Vi forstaar, Deres majestæt,» sa deres ordfører.

Derpaa gik jeg ned fra tronen, traadte hen til dem og grep den første tribuns haand. Han knælte igjen foran mig. Jeg tok ogsaa de andre i haanden og steg saa atter op paa tronen.

«Lord Bellan,» anordnet jeg, «la alle tilstedeværende gaa paa dæk, og naar tribunerne har beset yachten, la dem ved deres avreise bli tildelt de æresbevisninger som tilkommer deres rang.»

Lord Bellan bukket og gav tegn til at audiensen var endt. Et par minutter efter var jeg alene i tronsalen med oberst Mallard, som stod lænet op ^[103] mot væggen. Naar alt kom til alt, var det ikke stort ved at være konge, tænkte jeg.

Samme eftermiddag blev alle teknikere ombord sendt iland for at begynde sit arbeide. Lukerne blev aapnet, og ting som Henderlands befolkning aldrig hadde set blev lastet over i sluppene. Hele natten og hele næste dag arbeidet mekanikerne, de installerte elektrisk lys, elektrisk ringeledning, telefoner og et snes andre av aarhundredets opfindelser i paladset.

Om kvelden blev paladset aapnet, ifølge kongelig forordning, og folket fik se det. Admiral Barrington meldte mig, at de stirret med vidtopsperrede øine og aapen mund paa de vidunderlige ting som var kommet der.

Byen straalte i et lyshav, og menneskeskaren sang og gjorde alt istand til min landing følgende dag.

Den kongelige lystbaat med sine tyve rorskarer laa ved yachten en time før tolv. Den var drapert med sort klæde, og overalt saaes der hvite kors. Det saa trist ut, men meget stilig.

Lord Bellan og admiral Barrington tok plads i chaluppen. Prinsesse Elizabeth og Grace fulgte efter dem. Sir Michael Murphy sat tilvenstre for det ophøiede stude agter og oberst Mallard stod tilhøire for det.

Klædt i min stateligste uniform og med en sort kappe over mine skuldre gik jeg ned og tok plads paa tronstolen under tronhimlen.

Roerne stak aarerne ut, baaten skjøt gjennom vandet. Kanonen i yachtens stavnbørte ut sit budskap og fra kysten lød hyldningsrop.

Hvert øieblik lød kanonskud. Jeg saa mot kysten. Jeg saa at det lange sorte teppe igjen laa utbredt fra vandkanten og til paladsets port. En rad smaapiker stod langs det istedetfor tropperækker. Saa husket jeg at disse folk ikke kjendte noget til krig, kanske ikke vaaben heller.

^[104] Som baaten naadde land og bord var blit lagt saa vi kunde lande, trak folket sig bakover for at la os faa aapen plads. Ingen av dem bar hatter eller nogen slags hodebedækning, Deres hud var brunbrændt av

solen. De saa ut til at være en frisk og sund flok. Størsteparten var hvite, men der var ogsaa en hel del indfødte indimellem.

Tribunerne ventet ved landgangen, og da jeg satte foten paa land knælte de foran mig. Saa dannet tyve mænd, som syntes at indta en særstilling, to rækker med ansigtet vendt mot slottet. Ti skridt bak dem skred jeg med tribunerne til at bære slæpet paa min lange kappe. Lord Bellan gik ti skridt bak mig, oberst Mallard fulgte efter ham sammen med sir Michael, saa kom de to prinsesser med admiral Barrington mellem sig, og derefter de andre.

Folk begyndte at synge og rope hurra. En regn av blomster faldt foran min fot, om mig, paa mig. Skarer av smaa piker kastet dem, hundreder ropte:

«Længe leve kong Karl! Længe leve kong Karl!»

Jeg følte en klump i halsen, og mine øine blev taakete. Det eneste jeg saa var at folket smilte og var lykkelig, og at det sorte teppe var vævet av nogenslags plantetrevl. Jeg var ganske overvældet av det altsammen.

Vi naadde tilslut slottet og sted opover trappen til hovedindgangen, hvor fire mænd stod paa vagt, med armene korslagt over brystet. Paa trappen vendte jeg mig mot hundrederne nedenunder, med mine venner fra reisen bakenfor mig. Jeg strakte ut hænderne til dem som til en velsignelse.

«Maatte du bli lykkelig, mit folk,» ropte jeg.

Saa vendte jeg mig om og gik ind i paladset, hvor de fire vaktposter førte an.

De ledet mig til en vældig tronsal, hundrede meter i firkant overhvælvnet av en mægtig kuppel. Jeg steg op paa en trone, tyve fot høi, reist paa ^[105]en piedestal av granit, som en trappe paa tyve trin førte op til.

Da jeg sat paa tronen, traadte folket ind én for én, gik gjennom det store rum, knælte ned foran mig og saa ut gjennom en anden dør. Ceremonien varte næsten to hele timer.

Da den var endt, utstedte jeg mine ordre. «Admiral Barrington vil overta befalingen over paladsvagten; oberst Mallard er hans adjutant. Han vil bestemme værelser for tribunerne og for vort følge.»

Saa steg jeg ned fra tronen og gik med lord Bellan og sir Michael gjernnem slottet – det der hadde tat næsten et aarhundrede at bygge.

Bygningen hadde et tusen værelser av alle størrelser og former. Der var rækker av pragtgemakker, værelser til alle mulige anledninger.

«Ingen monark i Europa har noget som kan sammenlignes med dette,» sa lord Bellan.

Admiral Barrington og oberst Mallard gjorde hurtig sit arbeide. Før middagen blev servert, hadde alle faat sine værelser anvist, og paladsvagten var ordnet. Alle «Kenturionen»s folk hadde ordre til at forbli i slottet, undtagen en yngre officer og et halvt dusin mænd, som var igjen ombord.

Kvelden kom og jeg stod oppe paa en balkon med de to prinsesser, lord Bellan, Barrington, Mallard og

sir Michael. «Kenturionen»s lyskastere spilte over byen og høiderne bakenfor. Folkeskarer fylgte den aapne plads foran slottet, mens de sang og stirret undrende paa det elektriske lys og paa yachten.

Prinsesse Grace var pludselig ved min side.

«Det er saa vakkert altsammen,» hvisket hun.

«Det er et fredens land,» sa jeg.

Som for at haane mine ord lød der idetsamme skingrende rop og skrik fra bakkerne bakenfor paladset, og nogen mænd kom styrtende nedover den trange vei mot pladsen.

«Dronerne! Dronerne!» brølte de.

[106] Paa pladsen var alt i forvirring og opløsning. Rædselsskrik og graat steg op mot os. Jeg kunde se kvinder og barn styrte avsted hjemover, mens mændene skyndte paa dem av al kraft.

Mændene oppe fra bakken styrtet ind paa pladsen. –

«Dronerne!» skrek de. «De kommer fra stenbruddene. De har myrdet vakten! Dronerne vil angripe byen!»

Mænd begyndte at løpe i alle retninger. Jeg kunde høre paladsvagten lukke de vældige dører. «Kenturionen»s streiflys ophørte pludselig. Jeg antar officeren ombord gjorde det fordi han hadde opdaget folks vilde løp og trodde lyset skræmte dem.

Pladsen laa i dypt mørke. Vi kunde bare se et litet stykke fra slottet. Men vi kunde endnu høre ropene:

«Dronerne! De vil angripe byen! De forlanger at se kongen!»

«Hvad i alverden gaar her for sig?» spurte jeg de omkringstaaende.

«Vi faar se at finde det ut,» svarte admiral Barrington.

Han ilte fra balkonen ind i slottet, og Michael Murphy gik med ham. Jeg vendte mig om og saa efter dem og fandt førstetribunen staaende bak mig.

«Hvem er dronerne?» spurte jeg ham.

«Mænd som ikke vil arbeide, mænd som har brutt lovene,» svarte han. «De blir dømt til stenbruddene og tvunget til at arbeide, de dovne i et stenbrud, lovovertrederne i et andet. Alle kaldes de droner. For størstedelen har dronerne tilhugget de sten Deres palads er bygget av, herre konge.»

«Og hvad betyr saa dette?» spurte jeg.

«Jeg vet ikke hvorledes det er begyndt. Dronerne har været urolige og ustyrlige i flere maaneder. [107] Nu da paladset er færdigbygget vil de bli sat paa frifot. Men vi har ingen anden maate at avsondre dem paa. Bruddene er hundreder av fot dype nu, majestæt, og dronerne lever i deres dyp i hytter de har bygget op dernede. Der er bare en vei ut av bruddene, for væggene er lodrette uten paa et eneste sted. Hvis de er

undkommet er det fordi de har overmandet vakten.»

«Vil de faa ulovligheter istand?» spurte jeg.

«Jeg frygter det, konge. Har de virkelig sluppet løs, maa de bli beseiret eller dræpt.»

«Hvormange droner er der?» spurte jeg.

«Omkring et tusen.»

«Saa mange?»

«Saa mange,» svarte førstetribunen.

«Kanske kan vi forhindre blodsutgydelse,» sa jeg. «De bedste av dem kan bli benaadet, og kanskje vil de bli gode borgere naar de faar sin frihet igjen. Og de andre kan bli frigit saasnart deres tid er utløpet.»

«Da kan bare døden frigi dem,» fortalte førstetribunen mig. «For enhver lovovertræder, enhver doven mand blir efter at være kjendt skyldig dømt til stenbruddene *paa livstid.*»

Kap. XIV. Tredjetribunen

De to prinsesser blev sendt til sine værelser og anmodet om at bli der. Admiral Barrington posterte yachtens mandskap og slotsvakten ved hovedindgangen, mens et dusin stykker blev valgt til at bli i kongens umiddelbare nærhet.

Admiralen, lord Bellan, Murphy, Mallard og jeg blev staaende paa balkonen og vente.

Næsten en time gik uten at noget hændte. Der hersket fremdeles vild forvirring nede paa pladsen, ^[108] hvor folk syntes at hyle forslag og advarsler til hverandre. Sikkert halvdelen av menneskemængden var forsvundet.

Vi kunde ingenting foreta os. De gode borgere hadde ikke nogen militærordning, ingen vaaben uten nogen gamle huggerter og kniver og tunge klubber. Fredsommelige som de var stod de haandfaldne og skrækslagne ved tanken paa at tusen forbryderske mænd rykket frem mot dem.

«Dronerne kommer kanskje til slottet først,» sa førstetribunen. «Hvis de folkene dernede blir paa pladsen vil der sikkert bli kamp. De burde gaa sin vei.»

«Hvorfor kan de ikke allesammen komme ind i slottet?» spurte oberst Mallard.

«En udmerket idé,» mente Barrington.

«Se at faa det besørget,» bad jeg.

«Vi har tid nok ser det ut til – dronerne er ikke her endnu. Faa ind saa mange som mulig av dem.»

«Vi kan uten vanskelighet skaffe plads til tusen mand,» svarte Barrington.

Han gav førstetribunen et vink om at følge sig og skyndte sig bort. Nogen minutter senere hørte vi vagten aapne de tunge porte, og Barrington og tribunen traadte ut paa trappen under os. Tribunen utstøtte et besynderlig rop.

Øieblikkelig blev der ro paa pladsen, og mændene skyndte sig henimot slotsindgangen.

«Mine venner,» ropte Barrington utover pladsen, «førstetribunen har bedt mig tale til eder, da hans stemme ikke vil naa saa langt, gammel som han er. Kongen sier I skal komme ind i paladset forat I ikke skal behøve at frygte. I kan forbli her, mens han avgjør hvad der skal gjøres med dronerne. Ta med de vaaben I har og marsjer ind i orden.»

«Men kvinderne? Barna?» ropte de.

«Vi kan bare holde dørene aapne noen minutter,» forklarte Barrington dem. «La kvinderne og

[109] barna komme til sideindgangen, de vil bli sluppet ind og faa plads i nogen av de store værelser. Tusen mænd vil faa tilladelse til at komme ind denne vei. De andre maa gaa ned til stranden, hvor kongebaaten landet og holde sig samlet der.»

De gav ham et hurra, og snart løp kvinder og barn henimot det vældige slot fra alle kanter og slap ind gjennom sideindgangen. Snart hadde tusen mænd rykket ind i tronsalen, og saa blev dørene igjen lukket i.

Nu kunde vi høre et kor av vilde skrik som syntes at komme fra veien der førte op til fjeldene. Snart kunde vi se dronerne nærme sig, jublende, hylende og bandende.

Mange av dem bar fakler, og det røde flakkende skjær gav dem et mystisk uhyggelig utseende. De væltet ind paa pladsen foran slottet under vilde rop efter tribunerne, efter kongen. Ogsaa oppe i stenbruddene hadde de faat vite om min ankomst.

«Jeg tror det var heldig at De talte til dem, herre konge,» sa lord Bellan.

«Og med det galehusleven dernede vil de jo høre storartet, ikke sandt?» svarte jeg ironisk.

«Hvis det elektriske lys paa balkonen blev tændt –»

«Er der lys herute?» spurte jeg. «Er der, saa tænd dem.»

Lord Bellan traadte hen til døren og slog lyset paa. Straks laa balkonen badet i lys. Dronerne skrek op i overraskelse, saa blev de stille. Lord Bellan gikk hen til rækverket og holdt op haanden.

«Kongen vil tale til eder,» sa han.

«Kongen! La os faa se kongen!»

Jeg traadte hen til rækken, tok hjelmen av og saa ned paa dem. Jeg nølte et øieblik før jeg talte. «Idag holdt jeg mit indtog i mit slot,» ropte jeg saa ned til dem. «Idag blev jeg virkelig eders hersker. I hundrede aar har I ingen konge hat. I hundrede aar har eders hersker været ute i den [110]vide verden samlet kundskap til eder. Min far, min fars far og hans far igjen gjorde det, og jeg kom til eder idag førende med mig megen viden.

Nu truer mit folk mig og sit lands fred. Jeg er høilig misfornøiet med eder. Hvorfor foranstalter I denne uro? Hvorfor har I begaat den forbrydelse at myrde eders vogtere? Hvad er det I ønsker?»

«Vor frihet,» ropte nogen.

«Paladset har været færdig i tre maaneder!» tilføiet andre.

«La os vende tilbake til vore hjem!»

«Skal vi da tilbringe hele vort liv i stenbruddene?» fra andre igjen.

En styrtsjø av skrik lød op til mig. Jeg holdt haanden op for at faa taushet.

«Om en time vil jeg gi eder svar,» ropte jeg til dem. «Jeg vil straks holde et raadsmøte med tribunerne

i nærvær av lord Bellan, vor førsteminister. Bli paa pladsen her og hold fred og ro saalænge. Jeg skal avgjøre om I skal opnaa eders frihet uten kamp. Om en time skal I faa mit svar.»

Et vanvittig kor av hurrarop svarte mig, og jeg forlot rækverket og traadte ind i slottet. De andre fulgte mig.

«Det var jo næsten et løfte,» hørte jeg tredjetribunen si. «De vil vente at faa sin frihet nu, og saa er vore love uten værd.»

Med et ryk vendte jeg mig mot ham. Jeg hadde ikke netop nogen forkjærlighet for denne tribun, den yngste av de tre, han hadde ikke gjort noget godt indtryk paa mig.

«Tilfældigvis er jeg konge av Henderland, ærede herre,» forklarte jeg ham, «og jeg oppstiller love eller opphæver dem efter omstændighetene. Det er heldigst for Dem at vise litt mere ærbødighet.»

Han bøiet sig og traadte nogen skridt tilbake, men hans øine skjøt lyn.

Vi holdt raadslagning i et litet værelse. Efter [111] fem minutters forløp var det klart, at vore meninger var haabløst uforenelige.

«Hvorfor kan man ikke benaade dem alle paa grund av kongens ankomst?» foreslog lord Bellan. «Er nogen skyldig i forbrydelser, som straffes med livets fortapelse?»

«Ingen av dem er skyldig i mord, hvis det er det De mener,» sa førstetribunen. «Nogen faa har gjort sig skyldig i tyveri. Størsteparten av dem er dømt for dovenskap, for at undlate at sende sine barn paa skole –»

«Har I dømt mænd til livsvarig fængsel for slike overtrædelser?» utbrøt jeg.

«Saadan var loven,» sa førstetribunen. «Den blev vedtat av tribunerne for mangfoldige aar siden. En tribun kan erklære en mand skyldig og dømme ham uten forhør, men hvis en anden fremsætter en klage blir undersøkelsen foretat av en av tribunerne.»

I et øieblik var lord Bellan paa benene.

«Da har tribunerne hat større magt end nogen konge paa jorden endnu har besiddet. Tribunerne kunde dømme hvem de ønsket til livsvarig fængsel,» tordnet han løs. «Hvis, for eksempel, en mand var en tribuns politiske motstander, hvis en mand negtet at gjøre hvad en tribun ønsket –»

«Det er da den mest utsøkte politiske svindel jeg nogensinde har hørt om,» erklærte sir Michael.

«Min mening er at De burde benaade dem alle, Deres majestæt,» sa lord Bellan. «Saa vil vi opsætte love og straffe for overtrædelser av dem, og gjøre dronerne begripelig, at hvis disse love ikke overholdes, vil straffen bli haard.»

«Et klokt forslag,» sa Barrington og sir Michael samtidig.

«Hvad mener De, oberst Mallard?» spurte jeg.

«Jeg synes det er en udmerket plan, konge,» svarte han.

Jeg saa paa den anden tribun, en gammel mand, som endnu ikke hadde sagt et ord.

[112] «Hvad er Deres mening?» spurte jeg.

Han reiste sig og saa paa os.

«Deres majestæt,» sa han, «i lange svundne aar har mit hjerte været bedrøvet paa grund av de ting vi nu forhandler. Jeg har forholdt mig uvirksom, har hat litet at gjøre med Henderlands styre. Jeg var tryg, min person hellig – fordi jeg var tribun – ellers vilde kanskje ogsaa jeg være dømt til stenbruddene. Men jeg kan ikke tale ondt om mine brødre for kongens aasyn.»

«Jeg forlanger sandheten, tribun,» sa jeg.

«Da skal De ogsaa faa høre den, konge. Jeg er en gammel mand, staar ved livets grænseskjel, og jeg vil si sandheten førend døden kommer. Ingen fortræd kan mere ramme mig.»

«Tal,» bad jeg ham.

«Da den sidste førstetribun døde, og vi to ældre steg i rang, fandt der som vanlig et valg sted for at utpeke tredjetribunen. En mand hadde en tidlang gjort alt for at bli valgt til denne stilling. Han brukte uhæderlige midler, men vi forstod det ikke. Han blev valgt.

Det er fem aar siden nu, konge. I de fem aar har jeg set idetmindste fire hundrede mænd bli fordømt til en levende død i stenbruddene, fordi denne mand ønsket det. Det var mænd som hadde negtet at stemme paa ham, mænd som efter hans valg vægret sig ved at gi hvad han forlangte av deres eiendom. Alt han hadde at gjøre var at gi vagten befaling til at ta en bestemt mand til stenbruddene, og denne mand blev grepet og ført dit. Hvis vagten nølte, blev han selv sendt dit paa livstid. – Mænd som hadde fiender kom til ham, gav ham store mængder av levnetsmidler eller betalte ham i eiendomme, og han sendte deres fiender til stenbruddene. Ingen mand i hele Henderland var sikker for ham, og heller ingen kvinde.»

«Kvinder!» ropte jeg. «Sender I kvinder dit?»

«Denne mand sendte ti dit,» svarte den anden [113] tribun. «De blev revet bort fra sin familie. Den ene var en mor som var tvunget til at gaa fra tre smaa barn. Hun blev sendt dit fordi hendes mand hadde vakt tredjetribunens vrede. En anden var en ung pike som ikke vilde gifte sig med ham, fordi hun hadde git sit hjerte til en anden mand. Han sendte ogsaa hende til stenbruddene. Hun døde av sorg to maaneder efter. Den unge pike, Deres majestæt, var min datter.»

«Hvad?» ropte jeg og fór op fra stolen.

«Og den mand som gjorde det er han der!»

Han pekte like paa den tredje tribun.

Tredjetribunen smilte haanlig, reiste sig og bukket i retning av mig.

«Skjønt den anden tribun har overdrevet en smule, taler han i det væsentligste sandhet,» sa tredjetribunen.

«De tilstaar altsaa Deres forbrydelser?» utbrøt jeg. –

«Det var ikke forbrydelser, majestæt. Alt blev gjort i overensstemmelse med lovene. Er der noget uret i det, var uretten lovens, ikke min. Og loven er alt!» ropte han. «Ikke engang en konge kan bryte eller forandre en lov!»

Hans tone var fuld av haan. Lord Bellan var øieblikkelig over ham.

«Hvad mener De med at henvende Dem til hans majestæt paa en slik maate?» spurte han bydende.

«Og hvem er saa De som vover at komme med et slikt spørsmåal?» snerret tribunen. «Henderland hadde sit styre førend I kom i eders underlige baat og med eders djævelske indretninger. Hvorfor skal i al fornufts navn denne mand som aldrig har sat sin fot i Henderland før idag være konge? Hvorfor skal ikke jeg være det som kjender mit folk?»

«Høiforræderi!» ropte Barrington.

Jeg holdt haanden op for at paaby taushet.

«For nærværende vil vi intet hensyn ta til Deres ^[114]uttalelser,» bemerket jeg. «Men vit at en konge kan forandre hvilken som helst lov i sit rike, især da i Henderland. Og jeg er konge. Den gyldne regel skal herske i Henderland som andetsteds. Jeg ændrer herved én lov – den der erklærer en tribuns person for hellig. Herefter kan en tribun straffes for forbrydelser som enhver anden mand, hvis kongen eller en anden tribun finder ham skyldig. Fordi De ikke likte folk og fandt de hadde gjort uret mot Dem, dømte De dem til stenbruddene. Og nu –»

Jeg stanset og saa paa den anden tribun, som hørte paa mig med anspændt opmerksomhet. Han forstod straks. Han traadte frem og rørte ved tredjetribunens skulder.

«Jeg dømmer denne mand til indesperring i stenbruddene, fordi han dræpte min datter ved sin ondskap!»

Kap. XV. Alle mot kongen

Den tredje tribuns ansigt blev likblekt, men bare et øieblik, saa blev han flammende rød og sa haanlig:

«Bravo, den var ikke daarlig, men den gaar nok ikke. Jeg har gode venner i Henderland. Og for øieblikket tror jeg knapt nogen av dere er i den stilling at dere kan sende nogen til stenbruddene, med alt pakket utenfor som hamrer løs paa slotsporten. Hører dere dem?»

Det gjorde vi nok uten vanskelighet. Timen var forbi, og de ropte paa kongen og sit svar.

Alle de som var kommet med «Kenturionen» stod bak mig. Førstetribunen sat litt til siden og saa bare paa uten at si noget. Den anden tribun var sunket sammen paa sin stol og hadde begravet hodet i hænderne.

[115] «Oberst Mallard, bevogt den mand indtil vi er færdig med vort andet arbeide,» sa jeg og pekte paa tredjetribunen. «Og nu, mine herrer, formoder jeg det er bedst at underrette dronerne om at vi gir dem deres frihet.»

«Vil De virkelig gjøre det?» stønnet den tredje tribun.

«Det vil jeg, hr. tribun,» svarte jeg. «De behøver ikke at være ræd for de stakkars menneskene derute, som De har dømt til stenbruddene, selv om deres fingre klør efter at faa tak i Dem. De skal nemlig bli forvart hvor de ikke kan røre Dem. Hvis det gaar som jeg ønsker, kommer De nok til at bli indesperret i mange aar. Det vilde bare være retfærdig at utlevere Dem til dronerne og la dem slite Dem istykker.»

Jeg forlot saa værelset for at gaa tilbake til balkonen og tale til de tusen droner nedenfor paa pladsen. Alle fulgte mig uten oberst Mallard og tredjetribunen, og de begav sig gjennom den store korridor til tribunens værelse, hvor obersten foreløbig skulde bevogte ham.

Jeg gik ut paa balkonen og holdt haanden op for at paaby taushet. Lord Bellan traadte frem ved siden av mig for at tale til folket dernede.

«Borgere av Henderland,» begynte han, «hør nøie efter hvad jeg har at si og avbryt mig ikke. Kong Karl har i sin godhet besluttet at tilgi eder alle. Herefter skal der herske retfærdighet i Henderland. Nye love skal utstedes som snart skal meddeles eder. Vend tilbake til eders hjem og vær gode lovlydige borgere. Forsøk at sone for eders tidligere liv.»

Da han traadte tilbake fra rækverket paa balkonen slog der et stormveir av hyl op mot os.

«Kongen! Længe leve kong Karl!» skrek de.

Paany begyndte de at tænde fakler og at marsjere rundt pladsen. Jeg traadte igjen ind i slottet, for jeg

vilde Barrington skulde slippe ut folkene ^[116] nedenunder, saa paladset kunde lukkes for natten og vi faa litt hvile tilsidst.

Da vi naadde korridoren, utstøtte jeg et skrik og løp frem.

Oberst William Mallard laa overende paa marmorgulvet, og blodet strømmet fra et saar i hans bryst.

«Skynd Dem, doktor!» ropte jeg. «Dette er tredjetribunens verk! Etter ham, Barrington! Tilkald yachtens folk!»

Men med det samme jeg sluttet at snakke trængte der skrik og hyl op til os nedenfra. Og jeg hørte tredjetribunens stemme.

«Kongen har tilgit dronerne!» ropte han. «Han vil la dronerne myrde dere og deres koner og barn! Kongen er ikke retfærdig. Han lot mig dømme fordi jeg vilde dronerne skulde sendes tilbake til stenbruddene! Styrt ut, Henderlands mænd! Ut og kjæmp for eders hjem! Dronerne maa beseires, ellers vil de beseire os! Kjæmp for eders koner og eders barn! Kjæmp for eders hjem! – Ut – ut!»

Hans ord gjorde nok et voldsomt indtryk. Med Barrington i spidsen var vi ikke mer end halvveis ned trappen, da de store dører blev slaat op, og ut paa pladsen strømmet tusen skræmte, men resolute mænd.

«Dronerne! Ned med dronerne!» skrek de. Og med de vaaben de hadde faldt de over mændene paa pladsen.

Dronerne blev ganske overrumplet. Størsteparten av dem hadde sluppet sine køller og sang fordi de nu var fri mænd igjen. Ned paa dem styrtet saa strømmen fra paladset og skyllet over dem.

Deres glæde blev vildt raseri.

«Det er en fælde! Kongen har bedraget os! Kongen har løiet for os!» skrek de.

De væltet avsted et øieblik med fortvilede forsøk paa at faa fat i sine vaaben, men saa gav rædselen ^[117] dem mod. De hadde smakt frihetens sødme nu og vilde heller miste livet end den. De samlet sig, vendte sig mot flokken som strømmet ut av slottet, og kampen begyndte. Barrington og «Kenturionen»s mandskap fik lukket og barrikadert de tunge døre, for vi ønsket ikke at faa kampen indendørs.

Folkene nede ved vandet, som hadde oppebiet utfaldet, hadde set sine kamerater styrte ut av slottet og begynde angrepet. De hadde været for langt borte til at høre min eller lord Bellans tale. De tænkte at dronerne skulde dræpes eller overmandes.

Saa kom de ogsaa op mot pladsen, svingende sine vaaben under vilde krigshyl, og angrep dronerne bakfra.

Vi skyndte os op trappen og gik ut paa balkonen efterat lord Bellan hadde slukket lysene. Barrington posterte yachtens besætning i forhallen for at bevogte de to hovedindganger. Sir Michael forbandt oberst Mallard og sendte os besked om at Mallard var blit haardt saaret, men nok kom til at leve.

Jeg sendte lord Bellan til prinsesserne for at forklare dem hvad der var iveien, og si at der ingen fare

var. Og saa sat jeg alene paa balkonen med flere av mandskapet til at holde vagt, hvis der skulde komme et overraskende anfald bakfra.

Jeg var sjælesyk. Uroligheter – intet andet end uroligheter – siden «Kenturionen» forlot Seattle. Hvad slags mand var jeg egentlig, med mine forsøk paa at leke konge? Jeg var gaat iland, hadde tat op mine pligter og hadde været hersker i mindre end tolv timer – og mit rike var splittet i borgerkrig.

Jeg forsøkte ikke at narre mig selv til at tro, at dette var en lovens og ordenens kamp mot forbrydere. Dertil stod de to partier paa for like trin.

Officeren ombord paa yachten maatte ha hørt kamptummelen, for han lot igjen lyskasteren spille over pladsen. De lovlydige borgere var vant til det ^[118] nu, men dronerne, som ikke hadde set det før, blev endnu ræddere. De blev rent vanvittige og kjæmpet med fortvilelsens mod. Som rasende tyre styrtet de sig over sine motstandere, og de tusen mænd kjæmpet som var deres antal tredobbelt.

Lord Bellan kom tilbake til mig, og Barrington løp op nedenfra.

«Vi maa faa slut paa det,» sa han. «Men hvorledes kan vi gjøre det? Vore folk har revolvere, og der er rifler og patroner i slottet, som vi hadde med fra yachten. Men vi tør ikke skyte ind i folkemassen, for vi kom til at ramme folk av begge partier. Og selv om de nu var skilt – paa hvem skulde vi saa sigte? Vi ønsker ikke at slaa ned de lovlydige borgere, og dronerne bare forsvarer sig selv.»

«Fandtes der en anledning til at skyte paa hvem vi vilde,» svarte jeg, «saa vilde jeg si: sigt paa tredjetribunen.»

«Jeg har ikke været istand til at faa øie paa ham,» sa Barrington.

Lord Bellan utstøtte et rop og pekte mot midten av pladsen. Der saa vi tredjetribunen. Han var omgitt av nogen av de mænd som hadde været inde i slottet, og han ledet kampen, mens han opflammet dem til at utrydde dronerne. Men det vilde være umulig at ramme ham alene der midt inde i skaren.

Slaget begyndte at splitte sig op i smaa fegtninger. Her og der forlot nogen skarer pladsen, kjæmpende sig frem. Gaterne var snart fulde av morderbander. Og streiflyset fra «Kenturionen» lyste op snart her, snart der.

En time efter var pladsen næsten forlatt, bare de saarede og døde laa tilbake. Men saa flammet det op her og der – bygninger stod i brand.

«De stikker byen i brand,» ropte førstetribunen og strakte armene ut mot den. «Konge, de brænder ^[119] byen ned! Bygningerne er av træ med halmtak – og det blaaser. Byen er dømt!»

«Hvorledes kan vi stanse den? I himlens navn hvorledes kan vi stanse dem?» ropte lord Bellan.

«Der fins ingen utvei til at hindre det,» svarte den første tribun bedrøvet. «Tredjetribunen har gjort sit verk godt. Borgerne forstaar ikke kongens hensigt. Og dronerne tror de er blit fanget i en fælde, at kongen har løiet for dem. Der er intet parti for kongen, ingen opposition. Forstaar De ikke hvad det betyr, Deres majestæt? *Begge partier er imot kongen.*»

Kap. XVI.

Doktor Murphy avfyrrer et skud

Jeg saa det som i et lynglimt. Førstetribunen hadde sagt sandt – begge parter var imot kongen. Hver mand i Henderland var imot kongen. Og nedenunder os i slottet, i mange av de store værelser, var hundreder av kvinder og barn, som hørte larmen derute og visste at deres mænd og fædre og kjæresten blev slaat ned. De ogsaa var imot kongen.

De indfødte vagtposter var alle rømt fra paladset. Vi hadde omtrent tyve vel bevæbnede mænd fra yachten. De var trofast mot Bellan, Barrington og mig. Og Henderlands befolkning visste ikke hva en revolver eller et gevær var, uten fra de gamle beretninger om deres forfædre, sjørøverne. De eneste de nogengang hadde set var nogen gammeldagse, unyttige vaaben, der hang i paladset som kuriositeter. Saa det saa ut som hadde vi intet at frygte.

Fra den mørke balkon saa vi flammerne feie gjennom byen, ned en gate og op en anden, indtil der neppe fandtes en uskadt bygning uten i utkantene. Ogsaa paa balkonen blev det lyst fra ildmørjen, [120] og nogen av de nærmeststaaende begyndte at kaste sten paa os; vi maatte trække os tilbake ind i paladset og se paa gjennom vinduerne.

Vanvittige kor av rop og skrik og forbandelser naadde os fremdeles, som mændene kjæmpet sig imellem. Tilslutt brøt dagen frem i øst, og i dens første graaskjær saa vi pladsen bestrødd med lik, røkskyer løftet sig mot himlen, svarte ruindynger omgav os.

Barrington laget et signalfalg av en skjorte som en av sjømændene gav ham, og med to mænd ved sin side som vakt, signaliserte han til yachten. Officeren ombord saa det og svarte ham, og Barrington sendte budskapet:

«Straffanger er undsluppet fra stenbrudd i fjeldene og blir angrepet av byens borgere. Vi er sikre i slottet. Bevogt yachten omhyggelig i tilfælde noget forsøk blir gjort paa at angripe den. Hold utkik med denne balkon for videre meddelelser.»

«Forstaat,» kom som svar fra officeren paa skibsbroen.

Med dagens frembrudd kom ogsaa flere vanskeligheter; for kvinderne og barna som var indestengt nedenunder vilde vite hvad alt dette betydde, om dronerne eller borgerne hadde seiret. Efter Barringtons befaling hadde yachtens mænd, som bevogtet dem, avslaat at besvare nogensomhelst spørsmål.

Dronerne syntes at ha trukket sig tilbake til den ene ende av den nedbrændte by og borgerne til den anden, og begge parter syntes at hvile ut efter nattens kamp, mens de ventet paa næste schacktræk i det forfærdelige spil. Alt var stille, saa stille at kvinderne syntes det var ulykkespaaende. De forlangte at faa vite hvad som foregik. En av vogterne kom løpende op til os.

«Kvinderne holder paa at bryte ut, admiral,» meldte han av til Barrington. «Vi maa ha flere mænd for at drive dem tilbake.»

[121] Barrington utpekte endnu et halvt dusin mænd, og de skyndte sig nedover trapperne, men før de var kommet halvveis ned, forstod vi av larmen i gangen dernede at kvinderne var kommet ut.

«Slip os ut! Slip os ut!» hylte de.

Matroserne styrtet sig over dem og forsøkte at tvinge dem tilbake, men de var vanvittige av rædsel, og før folkene kunde komme gjennom kvindeskaren og til utgangsdørene, var boltene revet væk, og dørene slaaet op.

Kvinder og barn strømmet ut av paladset ut over pladsen.

Vi stod ved vinduet og saa paa dem, ute av stand til at vise dem den fare de svævet i, magtesløse til at stanse dem paa deres vilde flugt. Alle var de utenfor, før deres førere forstod hvad der var skedd. Saa begyndte et nyt galehuskor – skrik og graat av sorg og rædsel, fordi de saa sine hjem i aske.

«Dronerne har seiret, de har brændt byen ned!» begyndte de at graate. «Vore mænd, vore brødre er dræpt! Kongen har latt dem dø – har latt dronerne dræpe dem. Vore hjem er ødelagt!»

Her og der paa pladsen klynget kvinder og barn sig graatende til døde legemer. Deres sindsbevægelse var ubehersket, og kvinderne blev furier. Der kom en stor rædsel over dem. Mens matroserne løp ut og ropte til dem og bad dem vende tilbake til slottet, hvor de var i sikkerhet, begyndte de at flygte opover veien mot høiderne bakenfor byen.

I hundrevis strømmet de opover, skrikende og graatende, deres vanvittige rædselshyl døde bort efterhvert. Her og der styrtet en til jorden. Barn blev liggende paa veien. Og fra høiderne slog deres forbandelser ned over os.

«Kongen har gjort det! Han lot vore mænd bli dræpt. Han lot dronerne bli seirherrer.»

Anklagen gik mig til hjertet. Men det hadde ikke været min feil. Jeg hadde været ute av stand [122] til at slutte mig til noget parti. Jeg kunde ikke ha bedt Barrington gi ordre til at skyte paa dronerne, for borgerne vilde ogsaa bli dræpt. Det hadde været et unyttig slag, en unyttig bortødslen av menneskeliv, og den mand som var skyld i det hele – tredjetribunen, var antok jeg, nu borgernes selvskrevne fører.

«Hvad skal vi gjøre?» spurte jeg for hundrede gang.

«Bare en eneste ting kan gjøres – faa begge partier til at indse sandheten,» svarte førstetribunen. «Og jeg er ikke engang sikker paa at det vil gjøre en ende paa det. Mit folk er mistænkelig – og alle har de tapt sin tro paa kongen. Begge partier tror kongen er skyld i alt.»

Han uttalte ingen bebreidelse imot mig; han forklarte den store misforstaaelse Henderlands mænd hadde gjort sig skyldig i, den som hadde forvandlet fred til borgerkrig paa et øieblik.

«Hvis jeg nogensinde faar fat paa den tredjetribunen –» begyndte Barrington.

«Skriv et brev til begge partier for at forklare sandheten,» foreslog lord Bellan. «La os sende en matros med det. Dronerne vil kanskje komme os til hjælp. Hvis vi kunde komme til forstaaelse med et av partierne, vilde det være lettere at gjenoprette freden.»

Lord Bellan skrev brevene, og Barrington utpekte to matrosar, som skulde gaa hver til sin leir. De gik straks avsted uten ringeste frygt, for hver av dem var væbnet med automatiske revolvere. Vi iagttok dem fra balkonen.

Den mand som nærmet sig dronerne kom først frem, og et halvt snes mænd skyndte sig ut imøte med ham. Han holdt haanden op og viste frem brevet.

Men dronerne brød sig ikke om brevet, de vilde ha tak i manden. De ventet til matrosen var kommet ganske nær, saa anfaldt de ham med sine kniver ^[123] og klubber. Han vendte sig og la paa sprang. Vi kunde se ham rive frem sin revolver. Vi hørte nogen skud, saa nogen lette røkskyer. To av dronerne laa paa jorden. De andre fór tilbake, utstøtte nogen besynderlige skrik, vendte sig til flugt. Og matrosen løp videre mot paladset.

Men dronerne fatter mod igjen og begyndte igjen at forfølge ham, mens de hylte av raseri. Skud efter skud avfyrt matrosen, mand efter mand faldt, men allikevel halte dronerne ind paa ham.

Et rop fra førstetribunen fik os til at vende hodet. Sjømanden, som var gaat til borgernes leir, hadde nok faat en lignende mottagelse. Han løp ogsaa for livet og skjød paa sine forfølgere mens han løp. Og borgerne fór efter ham i vildt raseri.

«De støter sammen paa pladsen igjen!» ropte Barrington.

Paa hans befaling styrtet vore folk ned trappen for at hjelpe de to mænd, faa dem ind i slottet og de tunge døre barrikadert. Matrosene var for utmattet til at kunne løpe op den lange trap, men deres kamerater styrtet dem tilhjelp. Saa begyndte de at arbeide med de vældige dører.

Men dronerne og borgerne var allerede over dem. De blandedes, stormet trappen. De var indenfor, før dørene kunde bli slaat i.

Idet vi løp fra balkonen til korridoren hørte vi en salve, og nedenfor trappen saa vi et syn som vi aldrig glemmer. Matrosene hadde trukket sig tilbake til trappen, hadde stillet sig op der og skutt ind i den bølgende tette menneskesværm, som stormet ind i forhallen. I hobetal laa legemer paa marmorgulvet, røkskyer steg op mot lofthvælvingen, og borgere og droner forsøkte i vild forvirring og sammenklumpning at komme ut gjennom dørene igjen.

Jeg sprang nogen trin nedover trappen. «Stop!» skrek jeg. «Skyt ikke igjen. De har ingen geværer. Det er jo myrderi!»

^[124] En yngre officer gav ordre til at stanse skytningen. Jeg saa ned paa folkeskaren.

«Hør paa mine ord, Henderlands mænd,» ropte jeg. «Denne kamp skriver sig fra en misforstaaelse – fordi I har lyttet til en forræder, den tredjetribun. Jeg benaadet dronerne, ja; men det skulde ikke bety fare for nogen borger. Jeg gjorde det for at hindre strid, og min handling blev fortolket som et tegn til

øieblikkelig kamp! Jeg ønsker fred i Henderland, ønsker at alle skal være lykkelige. I har ødelagt byen, I har skræmt kvinder og barn ut i vildmarken. Hold op med eders kamp, byg byen op igjen, og eders konge vil hjelpe eder av al sin magt!»

Jeg stanset og bredte armene ut for at bønfalde dem om at høre mig. Bak mig lød et rædselsskrik, og jeg saa utover mængden. I det samme rammet noget mig i siden, noget som skar dypt.

Jeg ravet og holdt paa at falde. Barrington grep mig i sine armer. Jeg hørte tydelig tredjetribunen stemme og saa ham staa paa den aapne plads foran folkehopen og peke op paa mig.

«Det er til kongen!» skrek han. «Det er til kongen, som narret os og ødela vor by! Min kniv til kongen, og andre kniver til dem som kom med ham. Vi vil ikke ha nogen konge i Henderland uten en mand som er født her og har vokset op hos sit folk!»

Hurrarop og skrik svarte ham. Et dusin kniver hvirvlet gjennom luften mot os. Jeg følte hvorledes bevisstheten svandt, hvorledes alt strømmet i mørk taake. Men endnu kunde jeg se, skjønt alt syntes uendelig langt borte. Og endnu kunde jeg føle, det merket jeg da Murphy rev kniven ut av min side.

Jeg oppfattet ogsaa at doktor Murphy sprang fra mig og halvveis nedover trappen.

«Dette som betaling for din kniv!» hørte jeg ham rope.

[125] Han avfyrte hurtig et skud. Tredjetribunen utstøtte et rop og faldt overende paa gulvet.

Hyl av vildt raseri steg mot taket, et halvt dusin mænd fór opover trappen, mens de kastet kniver og sten og tunge klubber.

«Fyr!» hørte jeg Barrington rope.

En øredøvende geværsalve fulgte straks. Skrik av smerte, skrik av raseri, bedøvende skud og bedøvende forbandelser – alt klang sammen for mine øren som jeg sank bevisstløs i lord Bellans armer; han hadde grepet mig, da Barrington sprang frem for at ta kommandoen over vore folk.

Kap. XVII. Paa avgrundens rand

Da jeg fik bevisstheten igjen, laa jeg paa en haard sofa i et litet værelse opunder taket. De hadde revet væk min jakke og skjorte, og doktor Murphy hadde holdt paa med mit saar.

«Det var paa et hængende haar det, gutten, min,» sa han, da jeg aapnet øinene og saa op paa ham. «Himlen være lovet, at kniven ikke traf paa den andre siden.»

«Kastet – han den?» fik jeg stammet frem.

«Han kastet den – pokker ta ham! Jeg haaber den kulen jeg sendte ham fandt den bene veien.»

«Mit saar er – ikke – farlig?» spurte jeg.

«De er blit voldsomt opskaket,» sa han til mig. «Og det er en styg flænge ogsaa, men De vil ganske sikkert bli bra igjen, hvis vi er forsigtige.»

«Jeg vil staa op,» sa jeg.

«De kan faa lov til at sætte Dem op, men det er ogsaa alt,» svarte han. «Jeg vil ikke vite noget av at De er med paa dette basketak nu og river op igjen det saaret, som jeg har sydd saa fint sammen!»

[126] Doktoren forsøkte at smile, men jeg saa taarer i hans øine. Jeg strakte ut haanden og tok et fast tak i hans.

«Hvorledes er jeg kommet hit?» spurte jeg.

«Lord Bellan og jeg bar Dem.»

«Blev der nogen kamp?»

«Vi slog os frem skridt for skridt, gut. Saa drev matroserne de uhyrer ned i 2den etage og holder dem dernede med alle trapper bevogtet. De to andre etager er yrende fulde av dem, baade av droner og borgere. De har forenet sine kræfter, ser det ut til. De har det fælles ønske at rydde os avveien.»

«Hvad skal vi gjøre?» spurte jeg.

«De skal bli liggende paa sofaen der og ikke bry Deres hode med det,» svarte han. «Der er ikke nogen fare at snakke om.»

«Jeg ønsker at høre sandheten, doktor Murphy,» sa jeg.

«La mig da fortælle Dem, Deres majestæt, at vor stilling er høist alvorlig. Vi er allesammen indesperret

heroppe. Matroserne kan forsvare trapperne saalænge der er folk nok til at bevogte dem. De faa mænd ombord paa yachten kan ikke hjelpe os. Den eneste kanon ombord kan nok naa frem hit, men kommanderende officer tør ikke bombardere slottet for vor skyld. Naturligvis gjør han det hett nok for dem, naar de kommer ut paa pladsen.»

«Og hvad saa mere?» spurte jeg.

«Vi har ikke noget mat,» svarte han og saa mig like ind i øinene.

«Og saa er vi indestængt da som kyllinger, og har al utsigt til at sulte ihjel?» spurte jeg.

«Rop paa Barrington, lord Bellan eller hvem De vil. Hvorfor kan vi ikke i tæt fylking skyte os frem til stranden og komme os ombord?»

«Det var det vi haabet at kunne gjøre, men vi kan ikke.»

«Hvorfor ikke?»

[127] «Det lykkedes oberst Mallard at snike sig ut forklædt og naa bredden. Han var svak efter sit saar, men det gik. En baat fra yachten rodde ind og tok ham ombord. Han skulde gi ordre til at baatene maatte være færdige til at komme til undsætning, naar vi hadde kjæmpet os frem til stranden inat. Barrington skulde sende ham et signal, naar vi var færdige til at rykke ut.»

«Naa?» spurte jeg.

Sir Michael saa væk et øieblik, men vendte sig saa igjen til mig.

«Lord Bellan førte med sig et aarhundredes civilisation ombord paa «Kenturionen», vet De. Nogen av de opfindelser er blit til en ren forbandelse for os – riflerne især. Der var fem hundrede geværer i første etage i slottet og en mængde ammunition. Dronerne og borgerne fandt dem. Deres forbandede intuition sa dem hvorledes vaabnerne skulde brukes. De har holdt paa at eksperimentere med dem ute paa pladsen og nede i tronsalen. – Forstaar De, konge? Der er mindst fem hundrede mænd nedenunder væbnet med geværer. De er naturligvis ingen sikre skyttere, men de er fem hundrede og vi ikke engang tredivet. Og de er saa rasende at de ikke engang bryr sig om noget.»

«Og saa er vi da fanget som mus i en fælde?»

«Som mus i en fælde, ja. Vi tør ikke forsøke noget utfald, medmindre vi kan foreta det om natten og saa bruke list.»

«Hvorledes er det med de andre?» spurte jeg ængstelig.

«Vi har fire-fem matroser dræpt og nogen saaret. Barrington har flere skrammer, men han kjæmper som en helt. Lord Bellan er næsten likesaa dygtig, og han har til nu sluppet fra det uten saar. Mallard er i sikkerhet ombord paa yachten. Den første og anden tribun befinner sig her i sideværelset. Og de to prinsesser –»

[128] «Ja?» gispet jeg.

«Prinsesse Elizabeth har hysteriske anfald av rædsel baade for sig selv og Barrington. Prinsesse Grace er roligere. Hun var netop her i værelset.»

«Vi maa foreta noget,» sa jeg. «Vi maa faa kvinderne ombord paa yachten. Bed lord Bellan komme hit, sir Michael.»

Han gik hurtig ut og snart efter traadte lord Bellan ind i værelset. Han hadde ingen frak paa, hans ansigt var oversmurt med blod og sværtet av krudtrøken. I beltet hadde han to revolvere. Han var legemliggjørelsen av den kjæmpende brite.

«Gud være lovet at Deres saar ikke er skjæbnesvangert, herre konge,» sa han.

«Efter hvad jeg hører blir det vist mere end et skjæbnesvangert saar,» svarte jeg. «Hvad synes De vi skal gjøre?»

Han gik frem og tilbake en stund før han svarte. Saa stanset han foran mig med korslagte armer.

«Jeg tør nok si at jeg ikke er nogen kujon som smører haser i farens stund,» sa han. «Men jeg er heller ingen nar, som kaster bort menneskeliv paa en tapt sak. Jeg vil gjerne indrømme, Deres majestæt, at jeg hadde høitflyvende drømme da vi kom til Henderland. Jeg betrodde Dem ikke alle de opplysninger jeg fandt i min sølvæske. Nogen av dem fortalte om en vældig skat som ligger nedgravet paa øen her.

Jeg vilde faa Dem hit, vilde faa Dem til at herske her. Jeg vilde grave op denne store skat, gjøre den i penger og kjøpe magt. Jeg vilde gjøre Henderland til en magt som man maatte regne med. Hvorfor ikke, naar store rigdommer var til min dispositon? Hvorfor ikke hverve arméer av eventyrere, bemægtige sig andre øer, utvide sig og stykke for stykke vinde land, bygge en flaaate, grundlægge handel, bli en verdensmagt? Gjorde ikke ^[129] Napoleon det samme eller endda mere? Og Napoleon var engang bare en artillerikaptein.

Jeg drømte en drøm om magt, herre konge. Men mine planer bringer ingen velsignelse ser det ut til. Alle disse vanskeligheter dukket op uten nogen feil fra vor side. Henderland er bragt til avgrundens rand. Her ligger en hel by i ruiner. Dets folk er splittet i partier som aar ikke kan forsone. Borgerkrig, varer den end kun en dag, slaar saar som ikke let kan læges. Der er kun en ruinhop tilbake. Jeg kan ikke se nogen utvei til at beseire disse mennesker og gjøre dem til lovlydige borgere, og er de ikke trofaste undersaatte kan min drøm aldrig oppfyldes. Vi har tapt. Kanske var det, naar alt kommer til alt, en vanvittig drøm.

Med hensyn til hvad vi nu skal gjøre, har vi bare en utvei. Vi maa forlate paladset – hvis vi kan. Vi maa komme ombord paa yachten. Vi maa seile bort og overlate Henderland til sin skjæbne. Tvistens sæd er saadd – la saa Henderland høste den. Men først vil vi ha fat i skatten vore forfædre samlet. Den vil vi ha for vor umake.»

«Det er bedst ikke at tænke paa den skatten,» sa jeg til ham. «Jeg synes De sa vi hadde hundrede tusen hver i London?»

«Ja, men der er kanskje en million her.»

«Og der er liv at redde,» sa jeg. «Og Deres søstre er her.»

«Vi skal nok redde dem; vi vil komme ombord paa yachten, saa gaa iland igjen og ta hvad der med rette tilkommer os. Vi maa flygte fra paladset ikveld.»

«Hvorledes?»

«Barrington og jeg vil finde det ut. De er saaret, konge, og maa være rolig. Vi skal si ifra naar vi har avtalt hvad vi helst bør gjøre.»

Han blev avbrutt av en geværsalve et eller andet ^[130]sted og ved skrik fra sjøfolkene og styrtet avsted, mens han trev pistolerne fra beltet.

Jeg reiste mig fra sofaen, stod stille et øieblik, fordi anstrengelsen gjorde mig svimmel og vaklet saa henimot døren.

Men før jeg naadde den, blev den revet op, og Grace Bellan fór ind i værelset.

«Konge – konge!» stønnet hun frem.

«La os være færdig med den farcen,» bad jeg hende. «Jeg er ikke nogen konge længer. Jeg er en høist almindelig mand, meget svak paa sjæl og legeme, som ønsker han aldrig hadde indlatt sig paa dette.»

«Karl!» sa hun og kom tæt hen til mig, for jeg vaklet og holdt paa at falde. «De kommer! De har drevet sjøfolkene tilbake, Karl! De er her om nogen minutter!»

Utmattet satte jeg mig paa kanten av sofaen, og hun sat ved siden av mig.

«Kanske er dette slutten,» sa hun.

«Og jeg ønsket saa det netop skulde være begynnelsen,» svarte jeg.

Hun bøiet sig henimot mig, og jeg slog armen om hende, og saa kysset jeg hende.

«Hvis det bare var begynnelsen,» graat hun.

«Det skal det være,» ropte jeg og sprang op. Hun støttet mig, ellers var jeg faldt om. Jeg kysset hende igjen, skjøv hende saa tilside og gik saa hurtig jeg formaadde gjennom værelset.

«Karl! Hvad skal du gjøre?» ropte hun.

«Gaa dit jeg hører hjemme,» svarte jeg. «Staa i spidsen for de mænd som kjæmper i mit navn!»

«Nei – nei! Du er saaret!»

Men jeg var kommet ut i forstuen og løp henimot hovedgangen. Jeg tror jeg var halvveis fra mig og ikke visste hvad jeg gjorde. Jeg snappet en revolver fra den første mand jeg møtte og skyndte mig videre.

Jeg naadde hen til trappen. Vore folk var halvveis ^[131]nedover trappen, i haandgemæng med fienden.

Barrington var midt blandt dem.

«Løs paa dem!» skrek jeg. «Vi slaas for vort liv, – for kvinders liv! Løs paa dem!»

Og hele indholdet av min revolver regnet ned over sværmen dernede.

«Tilbake, gut!» ropte sir Michael til mig fra den anden ende av korridoren. «Det blir snart mørkt. Utsæt ikke Deres liv nu. Vi kan holde dem tilbake indtil natten.»

Men jeg brød mig lite om hans ord. Jeg rev atter en revolver fra en matros og avskjøt den. Mændene begyndte at rope hurra. De styrtet nedover trappen og drev fienden ned. Geværskud lød op dernedefra. Kuler hvinte forbi mine øren.

Sir Michael Murphy grep mig bakfra, løftet mig op og tumlet opover trappen med mig. Jeg skrek og slog om mig for at slippe ned. Barrington drev folkene frem. Fra den anden kamp lød ogsaa kamptummel, her var lord Bellan i spidsen.

Mørket faldt hurtig paa. Da sir Michael tilslut satte mig ned i korridoren, kunde jeg knapt skimte noget nedigjennem den.

«Hvorledes vil dette ende? Hvorledes vil det ende?» spurte jeg mig selv.

«Hold Dem væk, gutten min,» sa doktoren. «Det blir mørkt om ti minutter. Der er da en chance til at slippe væk, idetmindste op imellem fjeldene. Kast ikke bort livet Deres naar det er saa ganske unyttig.»

Jeg tumlet igjen tilbake til dette lille værelse og satte mig paa sofakanten. Jeg var saa besynderlig i hodet, var rent i ørske.

Hvorfor kunde vi ikke flygte og komme ombord paa yachten, spekulerte jeg paa. Mon ikke alle veier var stengt for os?

Jeg forlot sofaen og vaklet til døren og ut i forstuen igjen. Og der møtte den krumbøiede, graahaarede førstetribun mig.

[132] Han knælte ned foran mig, mens jeg saa forundret paa ham, som han løftet min haand og kysset den.

«Tiltrods for alt er De konge av Henderland,» sa han. «Al denne splid har ikke De forvoldt. Jeg har hørt Dem tale, har set Dem kjæmpe. Jeg vet at De er ærlig og ædel. De skal ikke dø her som en fugl i bur, herre konge.»

«Der synes ikke at være nogen anden utvei,» fortalte jeg ham.

«Jeg vet en utvei,» sa han og stod op. «Jeg kom først paa det for et øieblik siden. Min hjerne er en gammel mands og ikke saa rask som den engang var, konge. I to timer har jeg forsøkt at anspænde min tanke. Og nu husker jeg.»

«Hvad da?» spurte jeg.

«Der findes en hemmelig utgang. Jeg alene vet om den. Den blev bygget da paladset først blev paabegyndt, og alle mennesker har glemt den nu uten jeg. Desuten er de mænd som bygget den døde for længe siden, og hemmeligheten er blit overlevert fra første tribun til første tribun. Jeg ventet aldrig at faa bruk for min viden, konge, men nu –»

«Men skynd Dem, mand,» ropte jeg. «La os ikke spille tiden! Tilkald de andre!»

«Jeg kan bare føre én ut av gangen,» svarte han. «De skal gaa først, Deres majestæt, for De er ung, ædel og god.»

«Men kvinderne, mand, ta kvinderne!»

«Kongen skal gaa først,» svarte han bestemt. «Kvinderne vil ikke være i nogen fare, selvom slottets forsvarere blir trængt tilbake. Henderlands mænd vil ikke gjøre kvinderne noget ondt. Men De, konge, er gjenstand for deres uberettigede raseri. De maa gaa først.»

«Faa fat paa lord Bellan, Barrington, sir Michael – fortæl dem det,» sa jeg.

«Jeg vil bringe dem alle i sikkerhet, én efter ^[133]én,» svarte han. «Det vil ta tid, og den sidste vil være i alvorlig fare. Saa jeg begynner med den høiststaaende. Kom, herre konge!»

«Jeg vil ikke svigte mine venner,» erklærte jeg, «end ikke for at redde mit liv. De har kjæmpet for mig –»

«Kom, konge, De er saaret og syk.»

Jeg begyndte at løpe hen mot korridoren. Jeg fandt ut, at jeg vilde rope paa Bellan og si ham det. Jeg vilde si det til dem allesammen, og saa kunde vi trække lod. Men jeg hadde overvurdert min styrke og tænkt for litet paa mit saar.

Igjen vaklet jeg – og faldt. Førstetribunen løp hen til mig og bøiet sig over mig.

Saa slog mørket sammen over mig igjen.

Kap. XVIII. Forlatt!

Jeg gjenvandt visst bevisstheten nogen tid før jeg aapnet øinene. Antagelig var jeg fremdeles halvt om halvt forvildet. Jeg kunde ikke høre nogen knitren av skud, ingen skrik og stønn og forbandelser. Istedet syntes der at være en rask raslen av blade, og blomsterduft viftet om mig.

Saa aapnet jeg øinene, kastet et blik rundt mig, lukket dem igjen og undret mig paa om jeg virkelig laa i febevildelse.

Jeg laa paa et leie av raat sammenføyede stokker, over dem var lagt løv og et uldteppe. Sengen stod ved døren i en fattig hytte, og naar jeg saa ut gjennom døraapningen kunde jeg se et bølgende hav av grønt og en mængde blomster. Ovenover den tette palmeskog skimtet jeg den blaa himmel. Det var dag nu. Hadde jeg ligget bevisstløs hele natten?

Jeg stønnet og forsøkte at snu mig. Der lød ^[134]skridt bak mig, en gammel kvinde dukket frem fra det indre av hytten. Hun maatte være uhyre gammel, hendes ansigt var gjennomfuret av rynker, og hendes skikkelse ganske krumbøiet. Hun saa paa mig et øieblik og knælte saa ned ved siden av mit leie og kysset min haand.

«Konge – Deres majestæt – jeg begyndte at bli rædd,» sa hun. «De har været syk saa længe.»

«Hvor er jeg? Hvorledes kom jeg hit?»

«De er oppe bak høidedraget, mer end en fjerding fra paladset. Førstetribunen bragte Dem hit. Jeg har kjendt førstetribunen i aarevis, konge. Jeg var en meget god veninde av hans hustru før hun døde. Min mand blev dømt til stenbruddene av den tredje tribun, og han døde der, og førstetribunen har været meget god mot mig siden.

Jeg har bodd her hvor ingen kunde finde min hytte uten førstetribunen, for tredjetribunen er min families fiende, og jeg var rædd for at han ogsaa vilde sende mig til stenbruddene. Jeg visste ikke at De var kommet, konge, før for tre dage siden, da jeg hørte nogen mænd tale om det oppe i fjeldene. Og saa for tre nætter siden blev jeg vækket ved midnatstid, og da jeg aapnet døren, stod førstetribunen der med Dem i sine armer.

Han fortalte mig om kampen og sa at han var sluppet ut fra slottet med Dem. Han bar Dem ind i hytten og la Dem her. Jeg gav Dem den medicin jeg kunde faa fat i, konge. Førstetribunen skyndte sig tilbake til slottet for at frelse de andre, Deres venner.»

«Og han frelste dem? Er de her?» spurte jeg.

«De er ikke her,» svarte hun, «og jeg vet ikke om han fik reddet dem, for jeg har ikke set ham siden. De

har ligget her bevisstløs i tre dage og to nætter, konge. Jeg har begynt at tro at De aldrig vilde holde op med Deres feberfantasier, aldrig komme tilbake til livet. De snakket om Grace –»

[135] «Men, hvad er da skedd? Hvor er de?» sa jeg bønlig.

«Jeg kan ikke si Dem det, konge.»

«Har De ikke hørt nogetsomhelst?» spurte jeg.

«Jeg snek mig ind mellem høidedragene igaar, konge, gjemte mig ved veien og hørte nogen mænd tale sammen. De snakket om den store kamp i slottet, og jeg hørte en av dem fortælle, at kongen var sluppet væk paa et eller andet vis.»

«De vet ikke om de andre kom ombord paa yachten?»

«Det vet jeg ikke, men yachten er borte, konge.»

«Borte?» jeg kunde neppe stamme ordet frem.

«Yachten forsvandt igaar, konge. Jeg hørte mændene snakket om det. De var saa optatte med det, for yachten var det første skib de hadde set.»

«Borte?» ropte jeg. «Er yachten borte? Da – da har de reddet sig – har forlatt mig?»

«Kanske visste de ikke hvor de skulde lete efter Dem. Førstetribunen er kanhænde dræpt.»

«De vilde aldrig ha sluppet ut, hvis han var dræpt,» utbrøt jeg. «Han maa ha vist dem veien ut av slottet – den hemmelige gang. Og de gik ombord paa yachten istedetfor at komme hit til mig. De har forlatt mig, har seilt avsted uten mig!»

Den gamle kvinde sænket hodet ned mot mit og graat.

«Men hvorfor førte førstetribunen mig hit?» ropte jeg. «Hvorfor tok han mig ikke ombord paa yachten?»

«Jeg spurte ham om det, konge. Han sa at han ikke visste hvorledes han kunde faa signalisert til yachten efter en baat. Og desuten var der folk langs strandbredden, saa han kunde ikke faa bragt Dem dit ned.»

«Og de andre som hadde vaaben, de andre som ikke var bevisstløse, de slog sig igjennem og undslap,» haanlo jeg. «De har forlatt mig!»

«Vær saa snil at være rolig, konge,» bønfuldt [136] hun. «De er meget svak og maa være forsiktig. Jeg er saa bedrøvet for Deres skyld, konge; De er saa ung. Men de er i sikkerhet her. Naar De blir litt bedre, skal jeg gaa avsted for at forsøke at faa vite noget, og naar De er sterk igjen skal vi forsøke at finde en utvei. Hvis førstetribunen ikke er dræpt, kommer han til os saa snart det er mulig for ham. Hvil litt nu, mens jeg gjør istand litt mat.»

Hun kysset min haand igjen og gjorde sig det travelt længst inde i hytten. Jeg lukket øinene for at holde taarerne tilbake. De hadde forlatt mig – Bellan, den mand som hadde bragt mig om i alt dette; Barrington som jeg hadde sluttet venskap med efterat misforstaaelserne var opklart; Michael Murphy som hadde svoret at staa ved min side i onde og gode dage. Endog Grace som jeg elsket, som hadde gjengjældt min kjærlighet – alle hadde de svigtet mig.

Yachten var borte. Det var det eneste skib som var landet i Henderland paa hundrede aar. Jeg var alene midt blandt mine fiender, midt blandt mænd som vilde slaa mig ned som en hund, hvis de fandt mig. Der fandtes ingen utvei.

For hvorledes skulde jeg komme bort fra Henderland?

Kap. XIX. Mændene i hytten

En liten stund efter bragte den gamle kvinde mig god suppe, noget grovbrød og et stykke stekt fugl. Jeg greidde at sitte paa sengkanten og spise, og da mit maaltid var endt, følte jeg mig bedre.

Luften var kjølig og styrkende der i den trange klippekluft, hvor hytten var bygget. Mine kræfter syntes hurtig at vende tilbage. I virkeligheten hadde de vel heller ikke saa helt forlatt mig. Jeg kunde ^[137] neppe forklare min sygdom. Jeg var blit saaret, og mit nervesystem hadde faat en alvorlig rystelse. Jeg var faldt sammen den kveld i paladset like før førstetribunen bar mig bort, og de tre dages febervildelse syntes næsten at ha bragt mig paa fote igjen.

Det var midt paa formiddagen at jeg fik bevisstheten igjen, og midt paa eftermiddagen var jeg istand til at staa op og gaa ned foran hytten og ligge i græsset under en klynge kokuspalmer. Jeg sovnet ogsaa ind igjen, og da jeg vaaknet var det en timestid før solnedgang, og min gamle vertinde hadde igjen mat færdig.

Jeg gjorde ogsaa maaltidet al mulig ære og spiste flere stykker fugl. Hun fulgte mig hele tiden med øinene, opvartet mig. Men efter mange overtalelser bevæget jeg hende endelig til at sætte sig ved siden av mig og spise hun ogsaa.

Saa gik jeg ut igjen, støtte paa en krystalklar bæk og badet der. Den gamle kvinde sa at jeg var i fuldstændig sikkerhet i kløften, at aldrig nogen fra utenverdenen fandt frem dit ind.

Jeg begyndte at føle mig meget friskere. Min hjerne var ganske klar, og skjønt hele min krop fra hode til fot verket, var jeg ikke paa nogen maate hjælpeløs længer.

Jeg begyndte igjen at tænke over min stilling. Mit hjerte led og hadde det ondt, fordi mine venner hadde forlatt mig. Jeg studerte paa hvad slags mænd de var. Det lignet ikke Bellan og Barrington at svigte en kamerat i nødens stund, engelske marineofficerer hadde de ogsaa været. Og dog saa det ut til at de hadde svigtet mig. Og Michael Murphy – han var den sidste mand i verden jeg vilde ha mistænkt for at flygte fra en ven for at redde sit eget skind.

Jeg begyndte at forsøke at finde undskyldninger for dem. Kanske de ikke hadde været istand til at komme efter mig. Kanske den eneste utvei de hadde ^[138] var at gaa ombord. Men, selv om det var saa, hvorfor hadde de seilt sin vei? De var jo i sikkerhet i samme øieblik de var ombord paa «Kenturionen». De kunde ha ligget paa havnen indtil de hadde set sig istand til at komme iland for at finde mig. De kunde ha sluttet forlik med Henderlands beboere. I detmindste kunde de ha forsøkt.

Og her var jeg paa Henderlands ø, langt fra skibes alfarvei, paa et sted hvis længde og breddegrad jeg ikke engang visste, hvor skibe aldrig la til, omgit av mennesker som hatet mig, uten den ringeste utsigt til at faa lov til at tjene mit brød. Der stod min tanke stille, for jeg kunde jo ikke alltid bli der i klippekluft,

det forstod jeg da.

Da mørket faldt paa, arbeidet mine tanker ustanselig med yachten, kanske kom den tilbake? Men paa samme tid fortalte jeg mig selv at der ikke var noget haab. Jeg forsøkte at la være at tænke paa Grace Bellan. Det var ondt nok allikevel.

Jeg har altid tænkt mig at mine handlinger den nat skrev sig fra en overophidset hjerne, at jeg var sykere end jeg tænkte, at jeg ikke hadde noget klart begrep om, hvad jeg gjorde, for da jeg vaklet tilbake til hytten, hadde jeg besluttet at forlate den straks, svak som jeg var, gaa ned gjennom skogen dit hvor byen hadde ligget, der at fremstille mig for Henderlands mænd og la dem gjøre som de vilde med mig. Det var den eneste utvei syntes jeg. Jeg kunde ikke bestandig kripe i skjul heroppe. Hvis mine venner hadde svigtet mig var jeg fortaapt. Hvorfor skulde jeg saa forlænge pinen? Hvorfor skulde jeg ikke straks faa saken op- og avgjort?

Den gamle kvinde holdt utkik efter mig da jeg kom til hytten. Hun var blit ængstelig, hadde tænkt jeg enten var gaat avgaarde, eller ogsaa laa besvimet inde i kratskogen. Hun hadde redd op mit leie med friske blade.

«Jeg haaber De faar en rolig nat, konge,» sa ^[139] hun. «Mens De sover skal jeg gaa nedover gjennom kratskogen og forsøke at faa vite hvad der er hændt. De behøver ikke være ængstelig her, for ingen vil komme til at gjøre Dem ondt – ingen, det maatte da være førstetribunen.»

«Jeg er ikke rædd,» svarte jeg, og kort efter listet hun sig ut i mørket.

Jeg ventet en halv times tid, stod saa op og trak jakken paa. Mit belte med to automatiske revolvere hang paa en pinde som var drevet ind i væggen. Jeg tok det ned og spændte det paa. Der hang ogsaa en lang sort kappe som tilhørte den gamle, og jeg slog den om mig for at skjule min hvite uniform.

Jeg kunde ikke finde min hjelm – førstetribunen hadde vel ikke faat den med. Men jeg lette rundt til jeg kom over en gammel bløt hat som vel hadde tilhørt den gamle kones mand, eller var en kuriositet fra de fjerne dage, da min oldefars mænd bar denslags ting i Henderland. Jeg satte den paa og trak den dypt nedover panden. Paa det vis var jeg næsten forklædt.

Der fandtes ingen skrivesaker; men jeg tok et forkullet vedstykke og ridset en liten besked paa den hvite væg:

«Bli ikke ængstelig. Jeg er gaat ut for at faa etterretninger.»

Saa listet jeg mig ut av hytten og lukket døren bak mig, mens jeg lot faklen brænde derinde.

Jeg visste ikke hvilken vei jeg skulde gaa, kunde ikke se stjerneerne paa grund av den tætte tropiske vegetation over mig, og der var ingen maane. Men jeg fulgte den gamles sti til bækken og gik saa nedover langs den.

Efter en stunds forløp saa jeg den videt sig ut og tænkte mig jeg hadde været heldig nok til at vælge den rigtige retning, for bækken førte mig til et sted, hvor kløften aapnet sig ut til en dal; det ^[140] kunde jeg se av konturerne av høiderne omkring mot den stjernebestrødde himmel.

Det vilde ha været lettere at komme frem hvis der hadde været maaneskin; det vilde ogsaa været farligere.

Min kamp med kratskogen avkræftet mig. Det gik rundt for mig igjen. En mængde tanker gled gjennem mit sind, alt blev uklart og forvirret.

Tilslidst kom jeg til en godt opgaat sti og fulgte den nedover uten at bry mig om hvor den førte mig hen.

En halv time efter naadde jeg en vei, og visste straks at det var hovedveien som førte fra byen ut mot høidedragene. Jeg holdt mig paa veikanten og gik vaklende og sjanglende videre. Engang maatte jeg gaa ind i underskogen, for to mænd kom imot mig. Jeg lyttet av al magt, men kunde ikke opfatte hvad de sa.

Da de var ute av hørevidde slog jeg ind paa veien igjen, mens jeg trak den sorte kappe tæt om mig. Kræfterne forlot mig hurtig. Mit ansigt brændte av feber, mine hænder glødet. Jeg bet mig i læben og drog mig fremover, uten at vite hvor jeg gik, uten at bry mig om det, med bare én klar tanke: at jeg var dødsdømt, at jeg var i et land jeg aldrig kunde slippe bort fra, og hvor alle som én hatet mig.

Engang satte jeg mig ned ved veikanten for at hvile, og da jeg forsøkte at komme paa benene igjen, vaklet jeg og faldt næsten om. Pludselig for det gjennem mit sind, at jeg skulde stræve mig frem til jeg faldt om av utmattelse, saa vilde en eller anden finde mig der, og saa fik han gøre som han vilde.

Og mens jeg skyntet mig nedover mot byen og sjøen, blev stjernerne dækket over av tætte skyer, og ned fra dem øste regnet i strømme, slik som regnet vanlig kommer i troperne med neppe ett øieblikks varsel.

[141] Paa ett minut var jeg gjennemvaat, mine klær gjennembløtte. Den kjølige regn var saa behagelig, men jeg visste det var at sætte mit liv paa spil at bli gjennemvaat med en feber rasende i blodet. Jeg gik ikke ind i kratskogen, men holdt mig paa veien. Inden ti minutter løp vand i strømme nedover den. Jeg blev oversprøttet med søle. Det begyndte at blaase, og skogen stønnet og sukket og hvinte, mens lyn i lyn søndersplittet skydækket. Det var et forfærdelig uveir, et forfærdelig syn, men jeg var ute av stand til at nyte dets storhet.

Ofte gled jeg og holdt paa at falde. Ofte blændet lynet mig i minutter av gangen. Jeg begyndte at tænke paa at det var bedst at komme i skjul. Min forvildede hjerne fortsatte at paakalde selvopholdelsesdriften, tiltrods for min fortvilede beslutning.

Jeg naadde til en omdreining av veien, og et lyn oplyste en lang, lav bygning. Der var lys derinde som skinnet frem under døren og gjennem vindussprækker. Jeg tumlet henimot den.

Kanske var der fiender derinde – hvad brød jeg mig om det. Kanske vilde jeg bli slaat ned, naar jeg traadte ind – allikevel brød jeg mig ikke om det. – Jeg hadde faat nok av uveiret. Jeg vilde gaa ind i det huset, hvad slags velkomsthilsen der end ventet mig.

Jeg slæpte mig henimot det fra veien, tørnet mot det tilslut og lyttet med øret ind mot et vindu. Det hørtes ut som der var flere mænd i hytten. Jeg kunde høre dem snakke, diskutere med ivrige røster, høiere endog end uveirets rasen.

Noget syntes at gjøre mig forsigtig. Jeg snek mig rundt kanten av bygningen og til et vindu som ikke var oplyst. Jeg svinget vindusskoderne litt tilside og kikket ind. Der var to rum i hytten, og det værelse jeg saa ind i laa i mørke. Men mellem det og det andet værelse, som var større, var døren aapnet.

[142] Jeg kunde se gjennom den døren ind i det næste værelse hvor lyset var. Midt i rummet var der et langt bord, og omkring det sat der mange mænd. Og ved bordenden sat – tredjetribunen.

Doktor Michael Murphys skud hadde altsaa ikke rammet hvor han ønsket.

Kap. XX. Høit spil

Regnet faldt ikke længer i saa stride strømme, og vinden hylte ikke længer saa vildt. Jeg trak skodden endda litt længer tilside og lyttet.

«Der er bare én eneste ting at gjøre,» sa tredjetribunen. «Saa længe den første og anden tribun er ilive, saa længe vil der herske uenighet. Sluttet de sig ikke til kongen? Enten maa vi sende dem til stenbruddene paa livstid eller henrette dem for høiforræderi. Jeg synes henrettelse vilde være det bedste – døde folk kan ikke undvike og foraarsake revolution.

Der maa være én hersker i Henderland, og han maa være en virkelig hersker. Vor by ligger i aske paa grund av denne konge som kom til os fra ukjendte land. Vi maa bygge byen op igjen, og vi maa arbeide for at bevare Henderland. Tænk paa de mænd som er blit dræpt! Tænk paa eders ødelagte hjem. Vi maa handle og det straks! Som forholdene er nu, vil folket følge hvilkensomhelst hersker, vilde med glæde gjøre hvadsomhelst for at faa en ende paa kampen; saavel dronerne som de lovlydige borgere. Vi burde sende plagsomme droner tilbake til stenbruddene og la de andre være frie mænd. Hvad skal vi saa gjøre, mine herrer?»

Jeg saa en anden mand reise sig fra sin stol.

«Som tredjetribunen sier, maa der være én hersker i Henderland, og han maa være en virkelig hersker,» sa han. «Det er ikke godt at den utøvende myndighet overdrages til tre. Mit ønske er ^[143] at ha en konge med raadgivere ved sin side. La ham bo i det palads vi bygget for denne konge som kom til os, men viste sig uværdig. En konge maa ha mod. Viste kong Karl noget mod? Foretok han sig noget for at kvæle oprøret? Istedet lot han sine mænd dræpe vore kamerater med sine djævelske vaaben. Nu kan vi ogsaa bruke deres djævlevaaben, og det lykkedes os at gjennomføre vor vilje. Kong Karl er væk. De som kom sammen med ham vil visselig ikke skaffe os mere uleilighet.»

Han holdt op at snakke og saa paa det snes mænd som var samlet rundt bordet. Jeg tænkte over hans ord. Han hadde sagt at de som var kommet sammen med mig ikke vilde skaffe dem mere uleilighet. Betydde det at de som forsvarte slottet var blit dræpt? Men hvis de var dræpt, hvorledes visste yachtens lille mandskap om det, og hvorfor var de seilt avsted med yachten? Hvis de var blit dræpt, vilde da ikke Henderlands mænd ha angrepet «Kenturionen»?

Kanske var dette gaatens løsning, sa jeg mig selv. Folkene i paladset var blit dræbt, og saa hadde henderlænderne forsøkt at borde yachten. Og ute av stand til at maale sig med dem var saa yachten flygtet.

Mine venner hadde da enten hjerteløst forlatt mig eller de var dræpt. Min stilling var like fortvilet siden yachten var forsvundet.

«Og saa maa vi faa os en konge og gjøre Henderland til et fredelig, lykkelig land igjen. Et snes av os er samlet her med tredjetribunen for at avgjøre disse ting. Vi er partilederne. Fire av dronerne er her, deres første mænd. Trætte av denne av denne unyttige blodsudgydelse har Henderlands mænd, borgere saavelsom droner, valgt os forat vi skal fatte en beslutning, og de har svoret at følge den. La os derfor træffe vor avgjørelse. – Skal vi ha en konge?»

«Ja! Ja!» svarte de.

[144] «Hvilken konge? Hvem skal være vor første hersker?»

Et øieblik hersket dyp stilhet, saa reiste en anden mand sig.

«Den tredje tribun har kjendskap til regjeringssaker,» sa han. «De andre tribuner har vist sig uværdige til vor tillid. La tredjetribunen være vor konge.»

Bifoldsropene klang op mot hyttetaket. Men atter sprang en mand op.

«Jeg er drone,» ropte han, «og har ret til at tale for dem som er tilbake av de tusen droner. Skjønt jeg selv intet har at klage over tredjetribunen, har han gjort mange mænd til droner, fordi de hadde paadrat sig hans mishag. Hvis han blir konge vil han fortsætte med sin forfølgelse av disse mænd, av frygt for at de vil forsøke at ta hevn for alt det onde han har gjort dem.»

Jeg saa tredjetribunen hæve sin haand, og da han hadde opnaadd taushed, sa han:

«Jeg indrømmer, mine herrer, at jeg som tribun gjorde enkelte ting som kunde ta sig rart ut for eder. Men som konge vilde jeg undgaa hver tvetydig handling – for en konge maa fremfor alt være retfærdig. Hvad dronerne angaar vil jeg ikke selv dømme i deres sak. Hvis en mand blir anklaget skal det ske foran et utvalg av borgere, som skal paahøre anklagerne mot ham og avgjøre om de er tilstrækkelig begrundet til at domfælde manden. Til gjengjæld ønsker jeg en forsikring om at dronerne vil glemme det hat de nærer mot mig.»

«Det lover jeg Dem, tribun,» ropte dronernes fører. Jeg tar tilbake min indvending mot Deres valg.»

«Lad os saa skride til avstemning,» sa den første mand som hadde talt.

Jeg stod derute i regnet – det faldt bare fint og smaat nu – og iagttok dem, mens de ved avstemning skjænket min trone til en anden, saa dem springe op og hørte dem juble, da avgjørelsen [145] blev utropt, saa dem knæle foran tredjetribunen og sverge lydighet – til den mand hvis forræderi hadde foraarsaket al blodsutgydelsen.

Feberen var kommet over mig igjen, og jeg kunde ikke længer holde rede i mine vilde, jagende tanker. Jeg var færdig saa det ut til. Jeg var syk, saaret – hvad rolle spilte det saa hvorledes eller naar jeg døde, siden mine venner enten laa døde eller ogsaa hadde overlatt mig til min skjæbne?

Bedre at dø som en mand, tænkte jeg. Saa lukket jeg vindueslemmen i og skyndte mig rundt hjørnet til døren. Min kappe var trukket tæt om mig, hatten var drat ned i øinene. Et øieblik stod jeg ubeslutsom i regnet, saa slængte jeg døren op paa vid gap, sprang ind i hyttens oplyste rum og slog døren voldsomt i

efter mig.

Hver mand i værelset for op. Hver én av dem stirret paa mig i overraskelse.

«Hvem er du? Hvad vil du her?» ropte tredjetribunen.

Jeg svarte ham ikke med ord. Men med en rask bevægelse slog jeg tilside den sorte kappe og den bløte hat, rev frem de to automatiske revolvere og løftet dem iveiret – stod der foran mig i min tilsølte hvite uniform med de frygtelige vaaben i mine hænder.

«Kongen!» gispet tredjetribunen frem.

«Kongen! Kongen!» ropte de andre overrasket og overvældet.

«Ta plads, mine herrer,» sa jeg og iagttok dem nøie. «I har geværer og ammunition, men jeg ser at begge dele befinner sig i kroken derborte. Og den første mand som gjør et skridt henimot den kroken, falder straks paa sine gjerninger.»

De sank tilbake paa sine stoler, forvildet uten riktig at vite hvorledes de skulde opfatte min pludselige tilsynekomst.

«Vær saa venlige at lægge hænderne paa bordet,» befalte jeg, og de lystret straks ordre.

[146] Tredjetribunen stod fremdeles og slukte mig med øinene. Hans ansigt var først blit drivende hvitt, nu var det purpurrødt av raseri og ophidselse.

«Den mand er det som har været aarsaken til alle vore vanskeligheter,» ropte han. «Grip ham»

Jeg saa ham like i øinene.

«De kunde jo forsøke det,» sa jeg. – «Det vilde gi mig anledning til at sende en kule gjennom Dem, hvad jeg med glæde vilde gjøre. Og om I end grep mig mine herrer, eller dræpte mig, saa vilde ikke det gagne eder det mindste. I har været væk fra byen en liten stund. I vet kanskje ikke hvad der er hendt der i mellemtiden.»

Ingen av dem svarte eller kom med noget spørsmåal. De fortsatte bare at stirre paa mig.

«Alle folkene fra mit skib var ikke iland,» fortsatte jeg; efter øieblikkets indskyttelse løi jeg frit og flytende. «Og I visste heller ikke, at et andet skib fulgte det første og bragte flere av mit hof med. Da jeg hadde forlatt paladset, lykkedes det mig at komme ombord paa yachten, og efter nogen tids forløp forlot yachten bugten. Vi møtte det andet skib utenfor. Vi vendte tilbake, landsatte tusen soldater og beseiret i en fart de uregjerlige folk i slottet.»

I ett nu var de paa benene og ropte og skrek i munden paa hverandre.

«Sæt dere øieblikkelig!» mine pistoler gjorde en truende bevægelse.

De lystret straks. Jeg holdt skarpt øie med tredjetribunen mens jeg talte.

«Vi dræpte ikke Henderlands mænd ned for fote,» fortsatte jeg, «men vi bragte mine venner undsætning. Og da saa Henderlands mænds saa at al motstand var unyttig, overgav de sig og blev tat tilfange. Jeg snakket til dem, fortalte dem forskjellige ting. Jeg forklarte hvorledes tredjetribunen –»

«Det er løgn!» avbrøt tredjetribunen mig.

[147] Jeg tok et skridt henimot ham.

«Hvad er løgn?» spurte jeg. «Jeg har ikke sagt det endda. Men jeg vil si det nu: De bedrog Henderlands folk. Det var min plan at befri dronerne og gi dem anledning til at bli lovlydige borgere. De, som var arrestert for forræderi, for at dømme mennesker til stenbruddene uten god grund, De rendte Deres kniv gjennom den mand som bevogtet Dem, løp nedover slotstrappene og ropte ut til Henderlands borgere, at jeg hadde sluppet dronerne løs paa dem.

De styrtet ut, borgerne, paa Deres bud, og kampen begyndte. Dronerne trodde jeg hadde stillet en fælde op for dem. Hver mand vendte sig mot mig og skar paa samme tid halsen over paa sin nabo – fordi De hadde løiet! Og De løi for at redde Deres egen sak – fordi De visste jeg vilde avsætte Dem fra Deres magtstilling paa grund av Deres forbrydelser.»

«Det er ikke sandheten,» hylte tredjetribunen.

«Det er sandheten,» svarte jeg fast.

De andre saa paa ham, læste skyld i hans ansigt. Dronernes leder sprang op.

«Har du gjort dette?» ropte han til tredjetribunen. «Du gjorde os til blinde redskaper for dig, bragte os til at dræpe hverandre, naar kongen hadde til hensigt at være god og retfærdig? Og du lever endnu!»

Han fór henimot tredjetribunen; men jeg kaldte ham tilbake.

«Ta det med ro,» sa jeg. «Vent til De har hørt alt. Efterat mine mænd hadde overvundet Henderlands mænd, efterat jeg hadde talt til dem, blev de sat paa frifot. De er loyale undersaatte nu. De har sluttet sig til mig, til sin konge. De gjør alt istand i slottet nu, fjerner sporene efter slaget, gjør sig rede til at gjenopbygge byen og sin velstand. De synger og jubler mens de arbeider, og kvindene og barna kommer tilbake fra fjeldene. De [148] har strømmet forbi huset her, men I har hat det saa travelt med høiforræderske planer, at I ikke har hørt dem.»

«Det er løgn! Grip ham!» ropte tredjetribunen igjen.

«Det vilde være frugtesløst,» sa jeg. «Efterat ordenen var gjenoprettet i byen, fik jeg høre hvor dere rænkesmede var, og hvad dere holdt paa med. Med tre hundrede mand rykket jeg hit ut. Vi omringet denne hytte –»

To av mændene fór op og løp til vinduerne.

«Tilbake!» befalte jeg og løftet de truende vaaben. «Vent til jeg er færdig. Denne hytte er omgitt av mine mænd. De er her for at sætte en stopper for forræderi. Læg haand paa mig, og hver eneste en av dere

blir dræpt. Et skud vil være signalet for dem til at bryte ind gennem dører og vinduer. Dere er fanget – som rotter i en fælde – allesammen!»

Jeg hylte ordene ut mot dem, for feberens raste i mit blod. Halvt om halvt trodde jeg de usandheter jeg fortalte dem.

«Kanske kommer vi til at dø som fangne rotter,» skrek tredjetribunen, «men du skal dø først.»

Mens han endnu talte sprang han op, og atter hvinte hans kniv mot mig. Men jeg passet nøie paa ham; jeg husket det øieblik i slottet da kniven hadde trængt ind i min side og slog tilside det flyvende vaaben. Jeg skjød ikke paa ham, men gav de andre befalingen: «Grip ham!» Et halvt dusin mænd adlød mig, ivrige efter at opnaa min gunst. De satte ham ned paa stolen igjen og holdt ham der.

«Før jeg traadte ind i hytten,» fortsatte jeg, «lyttet jeg til eders samtale. Jeg hørte alt hvad I sa. Jeg hørte en av eder erklære jeg var en daarlig konge, fordi jeg ikke eide mod. Mod!» ropte jeg ut til dem. «Jeg vil vise eder om jeg har mod, om jeg er skikket til at være konge. Jeg har ^[149] intet at si eder, mænd av Henderland, fordi I blev bevæget til dette forræderi ved løgne. Men jeg har noget at si tredjetribunen, som vildledte eder ved at fortælle disse løgne, som sa jeg ikke eide mod. I har netop valgt ham til konge. Vi vil saa undersøke hvem der er bedst skikket for stillingen – denne mand eller jeg.

Jeg vil gi ham anledning – jeg vil gi dere alle anledning til at avgjøre det. Mine folk omgir hytten, og dere maa gjøre som jeg sier. Vi skal spille lotteri – tredjetribunen og jeg. Vi spiller høit spil, vi to, overlater alt til tilfældet og ser saa hvem der besidder mod.»

Jeg trak en mynt op av lommen og slængte den paa bordet.

«Se paa den!» befalte jeg. «Det er hvad man kalder et pengestykke i egne dere ikke kjender, hvad de bruker for at kjøpe mat og andre ting. Paa den ene side er der et hode – ser dere det?»

«Vi ser hodet, konge,» ropte en av mændene.

«Vend mynten om. Ser dere saa en fugl – en ørn – paa den anden side?»

«Vi ser den, konge.»

«En av dere skal saa slænge denne mynt høit op i luften, helt til taket, og la den falde ned igjen, paa bordet. Enten kommer hodet eller ørnen op. Falder hodet op, vinder jeg. Falder den med ørnen iveiret, vinder tredjetribunen. Vi vil se hvem av os har mod, for det er en sand prøve. Jeg betror alt til kastet av en mynt. Jeg gjør dette, skjont det er unødvendig, skjont mine soldater omgir denne hytte, ene og alene for at vise om jeg er værdig til at være eders konge. Hvem vil kaste mynten?»

«Hvad er saa indsatsen for den vindende og for den tapende, konge?» spurte en av dem.

«Dette,» ropte jeg. «Den mand som vinder drar til slottet som konge av Henderland. Den mand ^[150] som taper stiller sig op mot væggen dernede og faar tre geværkuler skutt gjennom hjertet.»

Kap. XXI. Mynten falder

I ett nu var de alle paa benene. Tredjetribunens ansigt blev likblekt. Jeg dadler ham ikke for det nu. Hadde jeg hat min fulde forstand vilde jeg aldrig ha kommet med et slikt forslag. Men i min feberophidselse tænkte jeg ikke paa faren. Jeg hadde alt at vinde ihvertfald, og intet at tape i min fortvilede stilling.

Tribunen sprang op igjen med hvitt ansigt og skjælvende hænder.

«Jeg vil ikke gjøre det – absolut ikke!» skrek han.

«Hvem mangler saa mod nu da?» spurte jeg.

Dronernes leder kastet tribunen tilbake i stolen.

«Du vil gjøre det,» sa han. «Saa vil jeg selv kaste mynten!»

Jeg kastet mine to revolvere over skulderen henimot døren.

«Nu har jeg ingen vaaben længer,» ropte jeg, og taper jeg, kan jeg ikke forsvare mig længer. Kast mynten!»

Han la mynten tilrette og slynget den op.

Vi fulgte den med anspændte øine som den snudde og vendte sig og kastet lyset fra faklerne tilbake med gyldent skjær. Den slog let mot taket, faldt saa nedover. Tribunen sat fremoverbøiet og slukte med øinene den budbringer som bragte ham liv eller død.

Mynten slog mot bordet, sprat op igjen, kom endelig til ro. Endnu engang gik dronernes fører frem, en mand til ved hans side, og de saa begge paa mynten.

«Mine herrer, hodet er faldt op,» sa han.

«Saa gaar jeg til paladset,» ropte jeg. «Og du, [154] som har myrdet dine egne landsmænd, gaar til døden.»

Drevet til det yderste slynget tribunen de to mænd fra sig, gjorde et sprang fremover som et vildt dyr og rev en kniv fra en anden mands belte. Han fór løs paa mig før nogen av dem kunde gjøre en bevægelse.

«Du skal gaa med mig!» skrek han. Jeg traadte tilbake. Min fot slog mot kniven som tribunen hadde slynget mot mig en kort stund før. Jeg bøiet mig lynsnart, grep den, gled hurtig undav til venstre for at undgaa hans anfald. De andre sprang henimot os, men de kom forsent. For vore kniver hadde slaat mot hverandre, og vi gled nu hurtig rundt og rundt i en kamp paa liv og død.

Før et halvt minut var gaat, følte jeg at han flænget op min arm. Men det var bare en skramme. Han snek sig ind paa mig igjen, og jeg avparerte hans utfald. Knivene slog mot hverandre. Han spilte falsk spil med mig, det forstod jeg. Han brød sig ikke om nogen kampregler, i sit raseri slog han kun løs. Hans kniv rev op min skulder, og jeg tror smerten gjorde mig gal, for jeg var over ham som en hvirvelvind, forsøkte at slænge ham fra mig, idet jeg slet væk hans høire arm. Han gjorde et støt mot mig igjen og slog feil.

Min høire arm blev fri. Og som han styrtet mot mig støtte jeg knivbladet frem. Hans bryst fór like mot det, han utstøtte et rædselsskrik, styrtet mot mig igjen, men hans kniv faldt klirrende til jorden.

Og idet jeg hurtig traadte tilside, faldt han med utstrakte armer.

De andre sprang frem og dreiet ham rundt. – Saa vendte de sig mot mig.

«Konge,» sa dronernes fører, «retfærdigheten er sked fyldest. Tribunen er død.»

Jeg følte utmattelsen snike over mig, men forsøkte ^[152] at ryste den av. Det er ikke hyggelig at vite, at én har dræpt en mand.

«Og kniven i hans hjerte,» fortsatte han, «er den som han forsøkte at dræpe Dem med for litt siden. Det er retfærdighet.»

«Læg liket i kroken der og dæk det med en kappe,» befalte jeg. «Og saa har jeg mere at si dere.»

De adlød mig hurtig og tok igjen plads rundt bordet paa min opfordring.

«Henderlands mænd,» sa jeg, «mot min vilje kom jeg hit for at være eders konge. Men: min oldefar grundla denne nation, saaledes er jeg konge med rette. Jeg venter at bli behandlet som konge. Ulykkeligvis støtte jeg paa forræderi, og borgerkrig blev følgen. Hvad jeg sa eder om kampens aarsak var sandhet – den mand jeg netop har slaat ned, løi for eder, fik Henderlands mænd til at dræpe hverandre. Men andre ting jeg sa eder var ikke sande. Før jeg forklarer nærmere vil jeg gjerne vite om jeg har vist mot nok til at gjøre mig værdig til at være eders konge.»

«Ja! Ja!» ropte de.

«Hadde vi visst sandheten, vilde vi aldrig ha kjæmpet mot kongen!» svarte andre.

«Hør saa,» fortsatte jeg. «Da jeg undslap fra slottet blev jeg baaret langt ut i fjeldene. Jeg fik bevisstheten igjen – for jeg hadde ligget bevisstløs – bare for at faa vite at jeg var alene i Henderland, at de som er kommet med mig hadde forlatt mig, var reist avsted paa yachten –»

«Men, konge –» avbrøt én av dem mig.

«Vent til jeg er færdig,» ropte jeg. «Jeg var alene i Henderland uten noget middel til at komme tilbake til mit hjemsted igjen, med hver mands haand imot mig. Jeg forlot hytten oppe i fjeldene og tok veien mot byen for at la eder, mænd av Henderland, dræpe mig.

Jeg kom forbi hytten her, blev staaende for at ^[153] lytte. Jeg traadte ind – og resten vet I. Mænd av Henderland, der er ingen soldater rundt hytten her. Jeg løi for eder. Jeg kom ind her, i tillid til mit mod

bare, fik eder til at gjøre som jeg vilde. Er jeg saa værdig til at være eders konge?»

Dronernes fører sprang op.

«Det vovet De virkelig at gjøre?» ropte han. «De fortalte os det, utsatte Dem for en hurtig død?»

«Det gjorde jeg. Nu vet De sandheten,» svarte jeg. «Ingen kan gjøre eder noget hvis I dræper mig nu. Jeg har slaat ihjel ham som var aarsaken til al blodsutgydelsen, han som skulde være eders nye konge. Slaa I mig nu ihjel –, saa er I færdig med det. Men la mig først snakke ut.

Jeg ønsket at være en god konge, at gi Henderland et retfærdig styre. Jeg ønsket at gjøre dette land lykkelig. Men dere vilde ikke vite noget av mig. Jeg tror ikke at jeg har gjort noget som gjør mig fortjent til at lide døden ved eders haand. Jeg er ung og elsker livet. Jeg er ikke ræd for at dø, men jeg ber eder, hvis saa er eders vilje, at tilstaa mig fængsel istedet. Jeg overgir mig i eders hænder, Henderlands mænd. Der er ingen mellemvei for mig. Jeg gaar til stenbruddene paa livstid, jeg dør, eller jeg gaar til paladset!»

De sprang op alle som én.

«Ikke til stenbruddene!» ropte føreren for dronerne. «Ikke til døden, heller ikke til stenbruddene, men til paladset. Længe leve kong Karl!»

«Længe leve kong Karl!» jublet de alle, og hurtig knælte de for min fot.

Alt svømmet og svandt for mit blik, og jeg faldt besvimet om paa gulvet.

Kap. XXII. Et kongerike gaar tapt

Først en time efter daggry fik jeg bevisstheten igjen. I dagevis hadde jeg tilsynelatende gjort litet [154] andet end at tape mine sansers bruk og møisommelig gjenvinde dem igjen.

De hadde anbragt mig bedst mulig paa bordet, mine saar var forbundet, og to av mændene hadde baaret vand fra en kilde og badet mig. Jeg følte mig vidunderlig forfrisket, og min tanke var klar. Jeg var friskere end da jeg forlot hytten oppe i fjeldene.

Min uniform var gjort ren, og jeg tok den paa. Mændene var meget ærbødige.

«Vi sendte bud til paladset, konge,» sa en av dem, «for at fortælle alt. Manden er netop vendt tilbake. Folket glæder sig. De er retsindige folk, konge, naar de bare faar høre sandheten. De venter bare paa at by Dem velkommen. Man har tat sig av dem som kom sammen med Dem, og de har faat mat, men de holdes tilbake i slottet, til De kommer selv. De skal ha et kongelig indtog, Deres majestæt.»

«De som kom sammen med mig!» fik jeg endelig frem. «Hvad er det De mener? Seilte de da ikke bort med yachten, har de da ikke svigtet mig?»

«Nei, konge. Vi begyndte at fortælle Dem det igaarkveld, men De stanset os, og saa besvimte De av Deres saar. Efterat førstetribunen hadde hjulpet Dem bort kom han tilbake for at hente de andre. Men den hemmelige gang blev fundet av vore folk, og utgangen spærret. Saa maatte folkene bli i slottet. De hadde kjæmpet i fire dage, konge, og holdt Henderlands mænd stangen. Nogen av matroserne var saaret. Vort bud melder at lord Bellan var let saaret, og admiral Barrington skudt gjennom laaret, men ikke alvorlig skadet. Sir Michael Murphy er uskadt, og begge damerne har ingen overlast lidt.»

«Himlen være lovet!» stønnet jeg. «Mine venner svigtet mig da ikke allikevel. Jeg burde ha hat større tiltro til dem. Men yachten? Seilte den ikke avsted?»

[155] «Yachten seilte avsted, konge, men vi vet ikke hvorfor, og det gjør heller ikke Deres venner i slottet. Det er meget besynderlig. Dr. Murphy vilde endelig være med ut til Dem, konge, men han fik ikke lov. Naar De er istand til det, vil vi gaa til byen.»

Jeg tænkte paa Grace og paa de andre.

«Jeg orker det godt nu,» sa jeg til dem.

Og en halv time efter brøt vi op. Der stod næsten hundrede mand utenfor, da jeg traadte ut paa veien. De ropte hurra ved synet av mig og stillet sig saa op i række. Deres valgte tillidsmænd, som hadde deltat i forhandlingerne i hytten kvelden før, dannet en række tversover veien bakenfor mig, og saa begyndte vi vor marsj til byen.

Det var ikke saa svært langt, og min længsel efter at se mine venner igjen gav mig kraft. Veien gjorde en dreining, og nedenunder os laa det store hvite palads og glitret og skinte i solen. Det var et vakkert syn.

Men et endnu vakrere fik vi siden, for da vi nærmet os slottet, stod Henderlands mænd, kvinder og barn i rad og række paa begge sider av veien, og med høit hævet hode gik jeg mellem rækkerne, mens de jublet og hyldet mig, til ekko sendtes tilbake fra fjeldene.

«Gud bevare kong Karl!» ropte de. – «Tilgi os, konge, den uret vi har gjort! Længe leve kong Karl!» Vi naadde trinnene op til slottet, og jeg steg op med nogen av folkets førere bak mig. En avdeling av yachtsens matroser stod der. De begyndte at rope hurra, men jeg skyntet mig forbi dem og saa opover den vældige trappe – og Michael Murphy løp mig imøte nedover den.

«Gut! Gutten min!» ropte han og slog armene om mig.

«Mike! Mike!» svarte jeg.

«Hvorledes har du klart dette? Hvorledes gik det til?» spurte han.

[156] Men der var ikke tid til at fortælle ham det, for lord Bellan og Barrington kom løpende ned til os, og bak dem kom begge tribunerne langsomt og værdig.

Jeg gav dem alle haanden, forsøkte at besvare alle deres spørsmål paa en gang og prøvet samtidig ogsaa at bane mig vei opover trappen.

Endelig var jeg oppe, og Grace og Elizabeth kom imot mig nedover korridoren. Skjønt de alle saa det, løp jeg frem og tok Grace i mine armer. Og der var taarer i vore øine, da vore læber møttes.

Utenfor paa pladsen jublet folket. Jeg førte alle til balkonen. Jeg saa ned paa menneskemængden der og holdt en tale til dem. Jeg bad dem more sig og holde fest resten av dagen, og fortalte dem ogsaa, at jeg vilde deres tillidsmænd skulle komme til mig om kvelden for at lægge planer for byens gjenopbyggelse.

De begyndte sin fest mens vi saa paa dem, de sang, danset og glædet sig som barn.

Et skrik fra Barrington fik os alle til at se mot havnen. «Kenturionen» gled netop ind i bugten fulgt av en krydser med det britiske flag paa mastetoppen.

«Et britisk krigsskib!» hørte jeg Bellan og Barrington utbryte samtidig.

Jeg vendte mig hurtig mot dem. De stod med blottet hode, fordi de hadde set sit lands flag. Jeg husket at nede i paladsets store sal hadde vi fæstet op flag fra alle lande for at dekorere. Et iblandt dem var banneret med stjerner og striper – og pludselig kom jeg til at tænke paa at det var *mit* flag.

«Hvad betyr dette?» sa Bellan. «Hvorledes kommer krydseren hit? Hvor har yachten været?»

«Vet ikke De det?» spurte jeg.

«Den seilte bort, og vi visste ikke hvorfor eller hvorhen,» svarte Barrington. «Det plaget og ængset os saa.»

Folkene nede paa pladsen hadde ikke lagt merke ^[157] til yachten og krigsskibet, og de sang og danset fremdeles.

Mens vi stod og saa paa gjorde de to skibe sig rede til at ankre. Næsten med det samme ankrene plasket i vandet, var krydserens baater paa vandet, de var fulde av soldater og stod hurtig ind mot land.

«Den gjør klar til kamp!» stønnet Barrington. «De tror at der fremdeles er uroligheter her. Vi maa hindre dem i at skyte! Yachten maa ha tilkaldt den!»

«Gaa straks til stranden, Barrington,» kommanderte Bellan. «Ta nogen folk med Dem.»

Barrington styrtet nedover trappen, idet han tilkaldte nogen matroser, og vi andre blev staaende paa balkonen. Folkene paa pladsen hadde faat øie paa skibene nu og stirret paa dem. Barrington og hans mænd løp gjennom mængden, like ned til strandbredden. Vi saa ham ta imot baatene da de landet, saa ham snakke med nogen officerer, saa stillet soldaterne sig op og gik i hurtig marsj opover mot slottet. Vi gik ned fra balkonen for at møte dem.

Jeg stod øverst paa trappen med de andre rundt mig, mens de britiske blaajakker stillet op paa pladsen nedenfor, og Henderlands kvinder og mænd saa paa i ærefrygt og skræk. Barrington kom op trappen med kommandanten for den engelske avdeling.

«Konge,» forklarte han, «yachten kom for to dage siden ved hjelp av traadløs telegraf i forbindelse med krydseren og bad denne om hjelp. Tilfældigvis var krydseren inden rækkevidde og satte fuld fart paa. Yachten stak tilsjøs for at møte den; da krydserens kaptein ikke kjendte til land her omkring, og yachtens kommanderende officer var ræd for enhver utsættelse.

Var vort mellemværende ikke blit op- og avgjort, vilde krydseren ha kommet netop i rette øieblik. ^[158] Som sakerne nu staar skylder vi disse mænd tak fordi de kom for at hjelpe os.»

«Og vi takker dem saameget,» sa jeg. «Saa har vi da faat en forklaring paa yachtens forsvinden.»

Jeg saa ned paa de britiske sjømænds rækker.

«Jeg er ræd de vilde ha vundet en let seir over Henderlands mænd,» sa jeg.

Saa kom den kommanderende officer opover trappen, og Bellan sprang ned for at møte ham, for de hadde været kamerater i svundne dage. Vi gik alle ind i slottet for at holde en konferanse, efterat saken var blit forklart for henderlænderne, og skibets folk blandet sig med de indfødte.

Og der kom min magt til en avslutning, for henderlænderne fik nu en anelse om verden derute, lærte ting de aldrig hadde drømt om før, fandt ut sandheten om min kongemagt. Allikevel forblev de trofaste, for de fortsatte med at rope: «Længe leve kong Karl!»

Men vor drøm om magt var endt, for hvorsomhelst det britiske flag vaier, der følger handelen efter. Og civilisationen vilde hindre Henderland i at bli en stor magt i sig selv. Det vilde snart faa vite hvor ynkelig litet det var. Jeg brød mig ikke om at være konge bare av navn, en gallionsfigur for en tiende rangs nation. Nye omstændigheter krævet nye forholdsregler.

Lord Bellan tænkte vist som jeg, for jeg saa ham i ivrig samtale med Barrington og den britiske kommandant. Saa kom Bellan hen til mig.

«Karl,» sa han, «krydserens ankomst ændrer alt, for dette er en av de ting, hvorfor megen kundskap er av det onde. Henderland burde staa under en eller anden stormagts beskyttelse tror jeg. Og vi har vor formue, Karl, baade i London og her i Henderland. Vi kan finde skatten nu og føre den med os.»

Han sa ikke mere, men jeg læste hans tanker.

«Jeg tror De har ret,» sa jeg til ham.

[159] Han gik tilbage til de andre, og jeg gik ned i dalen, hvor flaggene var lænet op mot væggen. – Der var det med stjerner og striper. Jeg syntes det var vidunderlig vakkert netop nu. Jeg løsnet stangen og foldet banneret om den og holdt det i min haand.

Bellan kom ut, Barrington og den britiske officer sammen med ham. Sir Michael var like bak dem med Grace og Elizabeth.

Alle gik vi ned trappen til den aapne plads, og igjen blev de britiske sjømænd samlet og opstillet. Jeg holdt endnu stjernebanneret i min haand, for jeg følte at mit land hadde krav paa at bli representert her.

Den engelske kommandant traadte frem med Storbritanniens flag i sin haand. Han tok luen av og saa¹² rundt paa os alle. Der gik pludselig et ryk gjennom mig. En idé dukket op i mit sind.

Med ett sprang jeg frem, foldet ut stjernerne og striperne, og drev spidsen av stangen ned i jorden.

«Jeg kræver dette land, med opdagelsens ret, for Amerikas forenede stater!» ropte jeg.

Nogen minutter hersket dyp stilhet. Den britiske kommandant var blit blussende rød, for jeg hadde gjettet hans hensigt og var kommet ham i forkjøpet.

Men snart gik øieblikkets spænding over, og Bellan sprang frem og grep min haand.

«Godt gjort, Karl!» ropte han. «Du har ret til det. Du har lidt mere end nogen av os! Vi skylder dig det, fordi vi har bortført dig hjemmefra og bragt dig ind i alle disse vanskeligheter. Saa langt jeg kan gjøre noget fra eller til staar dine ord ved magt!»

«Ja, de staar ved magt,» tilføiet den britiske kommandant, idet han traadte hen til mig og rakte mig sin haand. «Jeg skal indgi rapport om erhvervelsen av dette territorium for Amerikas forenede stater.»

[160] De andre flokket sig om os for at veksle haandtryk, og stjernebanneret viftet og slog i sjøbrisen, som var det stolt av hvad jeg hadde gjort. Jeg saa op paa flagget med duggede øine.

«Jeg vil reise – hjem,» sa jeg stille.

Den britiske officer gav en ordre, og sjømændene hilste det flag jeg hadde plantet.

«Jeg vil reise hjem,» gjentok jeg. «Lord Bellan, vil De forklare alt for Henderlands folk. Si dem at to

store nationer vil sende skibe hit; fortæl dem hvorledes de vil faa kundskap om den store, fjerne verden, hvorledes handel vil berike dem. Fra denne stund av er jeg ikke længer kong Karl, men likefrem Karl Henderson fra De forenede stater. Men si Henderland, at jeg ofte vil komme tilbake for at besøke det.»

«De maa sove i slottet en nat,» sa Barrington. «De skal være konge til imorgen.»

«Ikke med det flag vaiende over øen,» svarte jeg, «for stjernebanneret taaler ingen konger. Men jeg vil sove i slottet denne ene nat.»

Lord Bellan begyndte at tale til folket, mens vi andre traadte ind i bygningen igjen og gik op paa balkonen for at se paa hvorledes en del av matroserne vendte tilbake til krigsskibet, og de andre forberedte sig til at slaa sig ned paa pladsen til morgenen. Da nogen tid var gaat var jeg alene paa balkonen med Grace.

«Jeg kan ikke by dig noget kongerike, kjære,» sa jeg, «men jeg vilde saa gjerne du skulde bli min hustru.»

Hun vendte sig mot mig og saa mig dypt i øinene.

«Du kan være min konge, Karl – for alltid,» hvisket hun.

Ende.

Noter

[n1.](#) sa] *rettet fra: 1a (trykkfeil)*

[n2.](#) av og saa] *rettet fra: av saa (trykkfeil)*

Lystyachtens hemmelighet er lastet ned gratis fra bokselskap.no